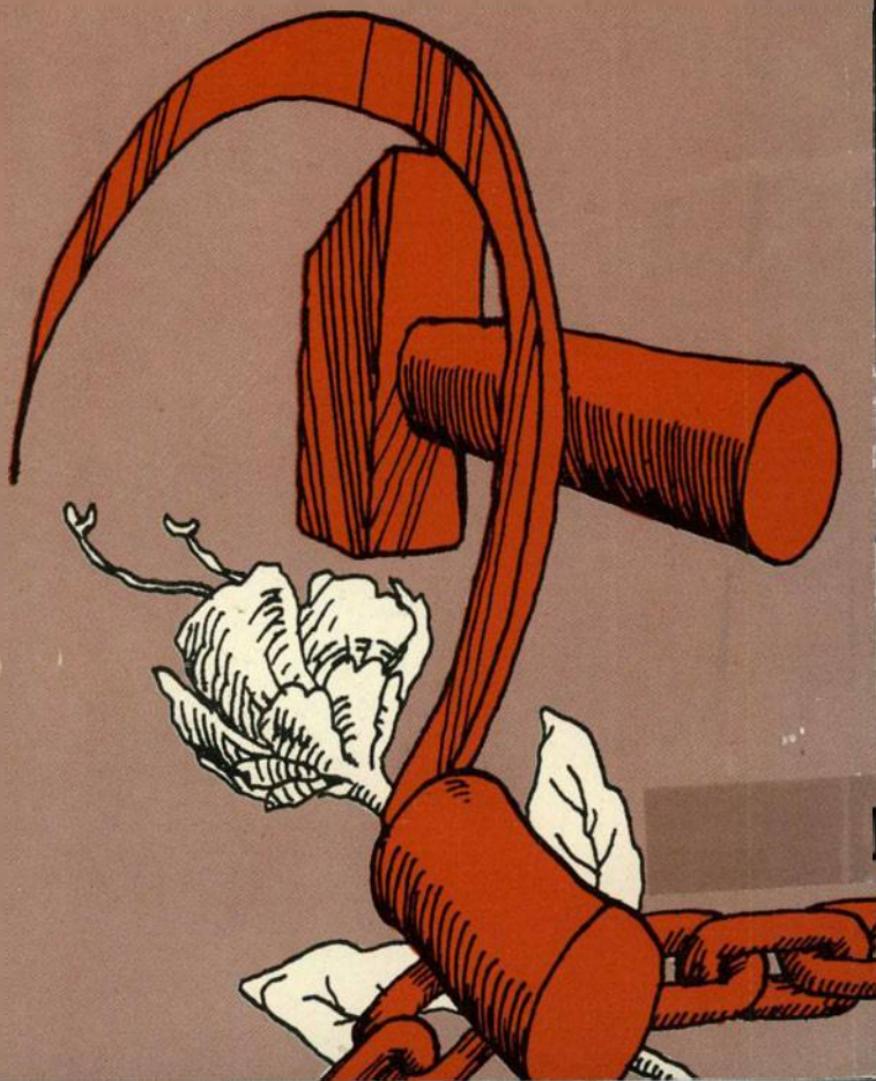

ראוכן בן משה

עדת הדמותה

עדת הדממה

ראובן בן משה

עדת הדממה

עברית : ב. אדלר

Fourteen Years in Communist Prison

Hebrew Edition

Copyright 2015 Voice Media

info@VM1.global

Web home: www.VM1.global

All rights reserved. No part of the publication may be reproduced, distributed or transmitted in any form or by any means, including photocopying, recording, or other electronic, or mechanical methods, without the prior written permission of the publisher, except in the case of brief quotations embodied in critical reviews and certain other noncommercial uses permitted by copyright law. For permission requests, email the publisher, addressed “Attention: Permission Coordinator,” at the address above.

This publication **may not be sold, and is for free distribution only.**

R. Wurmbrand

FOURTEEN YEARS IN COMMUNIST PRISONS

Hodder and Stoughton, Ltd.
London — 1967

©
Printed in Israel
1973

P.O.B. 118
Beer-Sheba

מתוך שיקול דעת וdagah לשלוּם ולבטחוּם של האנשׂים המופיעים בספר זה, שעדין שוחים מאחורי מסך הברזל, החלמתי לא להזכיר אותם ואת המקומות בהם התרחשו הדברים המופיעים להלן בשם המלא, ובתוֹחַני כי הקורא יבין את מניעי.

ה מ ח ב ר

דבר המחבר

מדוע כותב אני ספר זה?

אני כותב ספר זה בראש ובראשונה משומ ששליחותי היא להביא לכל אדם בן חורין את דבר הקהילה המחתתית, עדת הדממה, שמאחורי מסך הברול. קהילה מחתתית זו, שוכתני להיות מנהיג הרוחני במשך שנים רבות, לפני ואחרי מעצרי, הטילה עלי שליחות זו והחליטה שעלי לנסota את כל האמצאים בארץ מוצאי כדי שיישחררוני אל העולם החופשי, על מנת לבשר לכם בשורה דחופה זו.

בדרכ נס נותרתי בחיים, עברתי תלאות בלתי משוערת. אתאר אותה בפניכם להלן. נשארתי בחיים והגעתי לעולם החופשי. רצוני להבהיר לכם, כי אין זו אוטוביוגרפיה בכלל, כי אם קולה של העדה הנאמנה והסובלית, בארצות הקומוניסטיות בכלל, ובארציו, בפרט. כדי להמחיש את בשורת עדת הדממה אספר לכם תחילת קורותיו.

ראובן בן-משה

כיצד את איסט מוצא את היישועה

גדלתי במשפחה יהודית, אולם לא קיבלתי שום חינוך דתי, אף לא מסורתתי. על כן, בהיותי בן 14, הייתה כבר אתאיסט מושבע. זאת הייתה תוצאה ישירה של ילדות מרוחה. בשנות ילדותיו הרכות התיתומתי, וכבר בתקופת מלחמת העולם הראשונה ידעתי עוני ורعب. באותו ימים הייתה אתאיסט כה משוכנע, שעלייתי אפילו על הקומוניסט המומצע אותו ניתן לפגוש בימיינו. הרביתי לקרוא ספרות אתאיסטית, וב[Unit]heit האמונה באלהם היו מבני הלהאה.

שנأتي מWOOD מושגים אלה, וכקומוניסט מתחווה, החשבתי שמושגים אלה מסווגים ומזיקים לתרבות האנושית. גדלתי במרירות וברגשי שנאה, ואיש לא יכול היה לדוכבי בנושאי דת כלל.

אולם מאוחר יותר הוכרר לי שהנני אחד מבני החסיד ומנכחים האלים. הטעם לבחירה מיוחדת זו אינו מובן לי עד עצם היום הזה. כਮובן שלא ראייתי עצמי ראוי לחסיד זה, כי היום יכול אני לגלות שהוא לי, למעשה, אופי רע ומרדי. למרות היותי אתאיסט, כאמור, קרה לי ממשו פרודוקטלי ובבלתי מובן. עד בנוורי נeschty, משומם מה, לכנסיות. כל פעם שנזדמן לי לעבור ליד הכנסת כלשהי, הרגשתי מעין פתוי ומשיכה, וכאללו מתוך דחף בלבתי מובן הייתה כמעט תמיד חמייד נכנס פנימה.

למען הכנות, לא הביגנתי מהתרחש בכנסיות אלה. לפעמים האזנתי לדרישות, אך הן מעולם לא דברו אל לבו המתרעם. הייתה משוכנע שאין אלהם. שנأتي את המשוגה הזה, כי ראייתי בו אדון, שאני, העבד, חייב להשמע לו. כיום, ברור לי שהיה אלה מושגים מסווגים בגין יתר על האלהות; אולם, מושגים אלה כבשו את לבו והשתלטו על מוחו. הייתה רעב לאהבה, ומואוד חפצתי, ואולי אף קויתי בסתר לבי, שאידיהם, במרכזו עולמי האפרורי, תימצא נפש אהבת.

חשבתי לבטח שאין אליהם, אבל היהי עצוב על כך! כי הצעירתי שלא קיים לפחות אל-אהבה. פעם, כאשר הרהורים עמוקים שבנפשי גברו עלי, נכסתי לנצחיה קתולית. ראייתי אנשים כורעים בך ולחשים משה. השבטי שם אתקרב ואכרע ברך גם אני, אוזין לחשיהם ואנסה לחזר על התפילות, כמוهم, יקרה משה. אך, לפחות, קותי. הם ביטאו תפילה למרים הקדושה: "תפארת לך, מרם, מלאת החסד!" חזרתי על מילות התפילה שוב ושוב, הבתמי בפסלה של מרם הקדושה, אך דבר לא ארע, ואני היהי עצוב מאד.

יום אחד, אני, האתאיסט המושבע, התפלתי לאליהם. תפيلي הייתה בערך כזאת: "אלוהים, אני משוכנע שאיביך קיים! אך, במקורה — המכעת בלתי אפשרי — שמא אולי בכל זאת אתה קיים, דבר שאינני מאמין בו, אין זה מהותי להאמין לך, אך חוכתך היא להתגלות בפנוי!" אכן, הייתה אתאיסט.

אבל תורה זאת לא העניקה שלוה לנפשי.

בזמןים אלה של איד-שקט רוחני ניכר, — כפי שלמדתי לחוש רק שניים מאות יותר — דיבר ה' ללביו. אלום אז עוד טרם הבנתי את פעולתו. אי־שם, בתוך ההרים הגבוהים של ארצי היפה, בכפר הררי קטן ונידח, חי גבר צנוע, ז肯, אחד מחסידי אומת העולם. בשנותיו האחרונות התפלל האיש תפילה פשוטה ועמיקה: "אלוהים שבשמי, שרתמי אותך עלי אדמות כמייטב כוחותי, וחפץ אני לקבל את שכרי עלי אדמות, בנוסף על זה שבשמי; ושכרי שהנני מבקש עלי אדמות להעניק לי הוא, שלא תיתן לי למות כל עוד לא אביא לפחות יהודים אחד למען היישועה. יודע אני, שישוע היה בן לעמך הנבחר, בן לעם היהודי! אך, הבט! אני איש עני, ז肯 וחולה. דלו כוחותי מלכת ולחשפ' היהודי כזה במרחקים ואין אף יהודי בכפרנו ההררי הקטן הזה. שלח־נא את היהדי אחד אל כפרנו, ואני מבטיח לך השקייע את מיטב ממצבי כדי להביאו למשיח!"

באוטה עת חשתי בכוח משיכה אדיר, וצעדתי פנו לאותו כפר. יש בארציו אלף כפרים ולא הבנתי כלל את סיבת המשיכה לכפר זה דווקא, כי הרי לא היה לי עניין שם. אך, בכלל זאת הלכתי שם.
כאשר הנגר העני הכיר בי את היהודי שלו", החל להסתובב סביבי, וממש לא

ידע מה לעשות. הוא חיזיר אחרי כפי שמהזרים אחריו העלמה היפה ביותר בעולם! הוא ראה כי תשובה לתחפלותו!
הוא נתן לי ספר תנ"ך ובקש ממני לקרוא בו. הספקתי לקרוא את התנ"ך ואת
הברית החדשה גם קודם לכן, משום התעניינות הרבות בספר זה. אך, ממש
מה, התנ"ך שהוא הגיע לי היה כמעט "תנ"ך מיוחד"! כפי שישפר לי הנגר
מאחר יותר, התפללו, הוא ואשתו, במשך שעות, דברי התנ"ך ידברו אל
לביו, ושהשינויים הגדולים יתחוללו בו. הם התפללו שאני ואשתי נגלה את משיחיותו
של ישוע מעל דפי התנ"ך והברית החדשה. התנ"ך הזה נכתב לא כך כל
באותיות מודפסות, כי אם בלהבות-אהבה שנדרקו לבבו הרוטט של הנגר הזקן
בחפילותיו המסורות לאלהיו!

הת קישיתי לקרוא בו. לפתע, התחלתי להשוו את האופי המכוער והמרדן שלי
לאופיו הנוח והרך של ישוע. התחלתי להשוו את תולדות חיי המרים לתולדות
חייו מלאי התוכן האלקי של ישוע; השתי את התועבה שביכשראיתי לפתע
את הטוהר שבו! השתי את שינאתי לעומת אהבתו, ראייתי כערוי מול יופיו!
למרות זאת, הוא קיבל אותי להיות אחד מבניו שמצא אמונה שלמה ומושיעה
באליהו ישראל ובמשיחו — ישוע מנזרת. זמן קצר אחרי, הלכה גם אשתי
בעקבותיו; לאחר תקופה התנדדות קצרה מצאה גם היא בישוע את גואלה
האישי, והוא נתן לה כוח חדש ותועזה עצומה לבקש אחר נפשות אחרות
צמאות לאלהים, כמוונו. והם היו את הגרעין התחלתי של קהילת מאמינים
משיחיים חדשה בארץנו.

או בא הכוח הנוצרי וענפיו של הגסטפו והשתלטו גם על עירנו. היו אלה
ימים קשים, לא רק ליהודים בארץנו, כי אם גם ל��וצות דת אחרות, ובכלל,
כל אדם שבגלו היהו בעל השקפת עולם טהורה, לא הסכים לשփע פוליה
עם שלטונו הדיכויי.

לעתים סבלנו חרפת רעב, קללות, הערות בלתי געימות והשפפות, וקרה אף
שהזמננו לחקירה על ידי המשטרת הנאצית; כי בעיניהם, רוכנו היינו יהודים,
ולא דוקא נוצרים. (כנראה שגם הם התקשו לפתור את השאלה הנצחית "מיهو
יהודי"?!) הכנויו "Judenpfarer" (כומר היהודים) נדבק بي — כנראה —

על ידם. כנוי זה היה מאד מוכבל באותם ימים, בעיקר בפי התנועה הלאומנית הריאקציונית של ארציו. כמייסד העדה, הייתי מנהיג ואחראי לה למרות שעדיין לא הוסכתי באופן רשמי. בשל כך, הייתה רק דמות מוכרת למשטר הנאצי, כי אם גם כ"עצמם בגרון"; ועל כן, לקרהת השנה האחרונה של המלחמה, "זומינו" אותו שוטרי הגסטפו מספר פעמים, השפלו וחקרו אותו. בינו לבין סימתי את למודי התיאולוגיים והייתי לרועה עדת רשמי, המתהלך בלבוש של כהן דת; אך, ככל זאת, התיחסה אליו המשטרת הנאצית כאיל יהודי לכל דבר. בהבדל אחד: למזרלי, לא שלחו אותו למחנה בפיה.

היתרון היהודי בנסיבות אשר הובילו עלי שוטרי הגסטפו: הם חישלו אותו לקרהת הבאות! הנאצים, למעשה, לימדו אותו, שהגופת האנושי מסוגל לסבול סבל פיזי והשלוח, שעה שהרוח נשארת שלוה ונכח במשיח. רק כך מסביר אני את העובדה, שהאל הרחום והחנון אפשר לי לעבור גם את תאי העיוניים הקומוניסטיים, למורות שפעים רכבות היו אולי במרקח של צעד אחד בלבד מן המות! אולם הגסטפו הנאצי והמשטרת החשאית לימדונו למשחה כיצד לחיות ולהתארגן תוך כדי בריחה מפניהם אל תוך הקהילה המהתרתית. הם יצרו את הצורך בעקבות הדממה. למורות רצונם הם לימדו אותנו שיטות התכננות ושיטות התארגנות על אףיהם וחתמתם.

כיצד למדנו להפיץ את דבר ה' בקרב הצבא האדום?

אולי מתוך רגשי אשם על שהייתי פעם בעבר אתאיסט בעצמי הרגשתי את הכוחך ואת החובה המוסרית עוד מראשית דרכי עם אלהים, להפיץ את הבשורה לרוסים, שם אתאיסטים, כידוע. הרושים הינט כיוון עם, שגדל בהשכפות אתאיסטיות ומטריאליסטיות משחר ילדותו. ארצי נכבהה לקראת סוף מלחתת העולם השנייה, וערנו המתה חיללים סובייטיים. למעשה התמללה משאלתי עוד קודם לכך, כי פרבריה העיר המו מחנות של שבויי מלחמה רוסיים אשר הוזאו לעבודות כפייה שונות בחוץ העיר. הם מלאו את מקומם של אלפי פרעולי התבරואה ושל הפעלים הבלתי-מקצועיים בתבי החירות, כאשר היה בצבא. כך התאפשר לנו להתחילה ללמד את שיטת ההפצה המוחתרת של דבר ה'. הייתה זאת עבודה דרמטית ומשיבת נפש. לעולם לא אשכח את פגישתי הראשונה עם שבוי מלחמה סובייטי. הוא סיפר לי שהיה מנהدس במקצועו. שאלתו, האם הוא מאמין באלהים. במידה והיה עונה בשלילה, לא הייתה מתפלל על כן כלל. אולם כאשר שאלתו את שאלתי, הוא התבונן בפי בתימה, כי לא הבין את פשר דברי, פשטוטו ממשמעו! ואחר כך ענה לי, בנאיביות גמורה, במילים מדהימות אלה: "אין לי הוראות צבאיות להאמין!" אילו היהה לי הוראה כזו, וודאי שהייתי מאמין, אך לפחות, אין לי!"

דמויות זלגו מעיני, והרטיבו את פני. הייתי נרגש עד עומק לב, והרגשתי שלבי נמס בקרבי! בן שיחי, אדם געים הליכות ומולמוד למדוי, מתגלח בפני כיזור אנושי בעל שכל מנונן! לא לימדו אותו מה זה אלהים, מה הם מושגי אמונה או חסר אמונה. לימדו אותו להיות אוטומט, רובוט הפעול רק בהתאם לפקודות, והחדר כל תחושה של מחשبة עצמית! לשון אחרת: יש הוראות — מאמינים; אין הוראות — לא מאמינים! רצון חופשי — אין! מערכת החשיבה

שותקה ואיבדה את כושר השיקול ואת כושר היוזמה. הייתה נתון בהלם כמעט, ואולי, לא כל כך בגלל מה ששבוי מלחמה זה אמר לי: גרוועז מזה, הפגישה עוררה כי מחשבות קודרות על גורלו המר של חלק ניכר מאוכלסיות התבל בימינו! עדין לא התואשנו ממוראותיה של "המכונה הנאצית" בה היו כל חיל וכל שוטר אך "בורג" קטן, והנה מופיע לפניו "בורג" אחר מトーך משטר שונה ומוגנד לחלווטן, אך טוטליטרי וחסר אליהם לבדוק כמעט! לפחות בנקודת דמיון מדהים בין המשטר הנאצי לבין המשטר הקומוניסטי! אותו ערבות, הבהיר בלבו לאלהי, כי أكدיש את חי להפצת הבשורה הטובה על היישועה וסליחת החטאים באמצעות המכפר של האדון יושע המשיח על צלב גולגולתא לכל המאמין בו — בקרוב אנשים כאלה, ואנסה את מיטב כשרונותיו כדי להחויר ל"ברגים" שטופי המוח והאומללים הללו את צלם האנוש, ואשתדל להביאם לאמונה היה ומושיעה באלהים ובישוע המשיח!

והנה, לא הייתה צורך לנוטע לזרסיה לצורך זה; הרים הם אשר באו אליו! — באוגוסט 1944, כבשו את ארצנו כמיליון חיילים סובייטים. (בעצם, צריך היה, אולי, לומר "שהררו" אותה, אך שחרור שכזה — ואבדונו!) המשטר הקומוניסטי החדש החל לחשטרש בארץנו. מפלגה קומוניסטית הייתה קיימת בה תמיד, אולם הייתה זו מפלגה מחותרתית קטנה שמנתה, ככל הייתר, כ-10,000 חברים. מי שהיה אז שר החוץ הסובייטי, וישיינסקי, הגיע אלינו באחד הימים, ותווך כדי צעקות ודפקות אגרוף על שולחן, הכריז ברבים כי "יש להרכיב באורח מיידי ממשלה קומוניסטית"! נו, אם שר החוץ הסובייטי דרש זאת, ואני ארץ כבושה, הרי שאין ברירה! צבאו ומשטרתו פורקו מנשעם, ובכוח מילולי, אם לא בכוח הזרע, התהוו המשטר הקומוניסטי ועלה לשפטון, ובכל כיעורו! למען הכנות, אומר גם שאף השגרירות האמריקנית והבריטית שיחפו פעולה באופן סביר; מכל מקום, לא גילה כל התנגדות פعلלה, אף לא בזרה מילולית מינימלית. כך התהוו ראשיתו של משטר שנוא וועוין שככל בהתחלה רק שרים, כמה מאות פקידים בכירים, ואת גרעינה הבראשתי של המשטר החשאית הידועה לשימצה. גישת "שב

ואל תעשה" עלולה להתרеш כshitof פעללה סמי. לא אטען שהאמינים האמריקניים והבריטיים הם שהביאו לבנו את המשטר הרצחני והטרוריסטי זהה, אך אומר בזדאות, שהללו לא עשו מארה, כדי למנוע את היוסדו ואת התעצמותו בעל כורחנו. יתכן ואו לא הבינו עדין את פשר אידעהם, אולם ביום עליהם להוכיח על חטא ולעוזר לא-אידעהר! עליהם לעוזר לבנו להביא את סבלו שניהם אכזריות של דיכוי וסבל לא-אידעהר! אולם כשל הדריכים האפשרות לאלה אשר אוור הבשורה לעמים המשועבדים והנפחים, בהם אין הרוב מכיר כלל את אוור המשיח!

שיטת עבודתנו – שפת האהבה

מיד עם ראייתו של המשטר החדש, החלו הקומוניסטים באופן שיטתי "לזרום" אחריו ראשי הכנסיות השונות. כי הרי אין הבדל מהותי בין שפת האהבה לבין שפת החיזור "הארעי". עם, למשל, יוצאת מישחו "ברצינות" עם נערה על מנת להקים עמה בית בעtid, הרינו מדבר אליה בשפת האהבה; אולם, כאשר יוצאת מישחו עם נערה למטרות ארעות ולא דוקא טהורות, גם הוא משתמש בשפת האהבה". לאוני השומע, אין כל הבדל בצליל, וכוונתו האמיתית, כשהוא מדבר על "אהבה", איננה גלויה. אכן – רק ימים יגידו מהי כוונתו האמיתית. מכל מקום, שניהם כאחד אומרים לנערה: "אני אוהב אותך!"

ישוע לימד אותנו להקשיב היטב ולהבחין בכוונותיהם האמיתיות של ההצהרות הללו; הוא לימד אותנו להבדיל בין "זאבים הלבושים בעור כבש, ובין הכבשים האמיתיות"; בין ילדי האלים האמיתיים, ובין אלה המתימרים להיות כאלה כלפי חוץ, אולם מעשיהם שאינם עולם בקנה אחד עם דבריהם. מגלים בסופו של דבר את זהותם האמיתית.

אולם כאשר החל השלטון בפועלתו השטנית עוד לא השכילו אלף הכלמים, רועי הקהילות, כהני הדת למיניהם וגם הרבניים השונים להבחין בכוונה

האמתית המסתתרת מאחוריו "הכרזות האהבה" הפתואומיות של השלטון המתהווה.

הקומוניסטים אירגנו כנס ענק אליו הגיעו רועי העדות בני כל הדתות. הכנס התקיים באולם הפרלמנט ונכח בו כ-4000 כהנים מכל הדתות. וארבעת אלפי הנאכיבים האלה בחרו ביוסף ויסטרונוביץ סטליין כנשיא הכבוד של הכנס הדתי הזה!

אפילו לא עלה על דעתם לחשוב שראש המשטר הסובייטי הנור בעת ובעוונה אחת גם נשיא הכבוד של התאחדות העולמית של האתיאיסטים ושבוע מראשית שלטונו רודף הוא ורוצח מאמינים יהודים ונוצרים גם יחד. סטליין זה היה אחד הרודנים האכזריים ביותר שחיו אי פעם עלי אדמות!

בזה אחר זה קמו בישופים, במרים, כהני דת למיניהם באולם הפרלמנט הענק שבעירנו וכולם הצהירו מה אחד ש"ביסודה של דבר אין כל הבדל מהותי בין הדת הנוצרית ובין הקומוניזם" (!!!) וכי קיימת אפשרות סבירה שאין אלה יכולים להתקיים יחדיו בצדות, בשלוחה ובשתיוף פעולה הדדי! כל נואם שיבח את המשטר החדש והבטיח לו את נאמנותו. ולא היה זו הצהרה של נאמנות אישית; כל נואם דיבר מה בשם הכת הדתית אותה ייצג, והבטיח למשטר את נאמנותה ללא סיוג.

גם אשתי, סבינה, ואנכי, היינו בין המוזמנים לכנס המפוארם זה. אשתי ישבה לידיו ולחשה לתוך אוזני: "ראובן, מה אתה יושב מה ושותק? אתה חייב לשוטף את הבושה הזאת מעל פנוי המשיח! האיך חש, כמו, כי כולם יורקים מה בפנוי? קום, לך ודבר! הגן אתך על האמת!" אמרתי לאשתי: "אם אקים ואדבר עתה, אזי תפסידי את בעלך!" ועל כך השיבה: "ויתחנן, אך איןני חפצה להיות אשתו של מוג-לב!"

או קמתי על רגלי, ניגשתי אל דוכן הנואמים ופניתי אל קהל הנוכחים. הייתה הנואם הראשון והיחידי בכנס זה, שלא שיבח את מרצחי המאמינים, כי אם את האלים ואת משיחו. טענתי מתוך שכנווע פנימי עמוק, שעליינו להציג את האומנים בראש וראשונה לאלהינו-הגדול! הכנס הזה שודר ברדיו. וכל הנואמים שנשמעו בהזדמנות זאת מעל במה הנואמים שבפרלמנט שלנו, בקצו

מתוך מיליון מקלטים בכל רחבי הארץ. כן שודר גם לאומי, בו ניתנה לי ההודנות הנדרירה והמיוחדת במיןה לשבח את אליה ישראלי מעל בתה הפרלמנט הקומוניסטי! מובן, לאחר מכן נאלצתי לשלם מהרי גבורה מארד בשל תועותיו זו, אבל היום אני יכול לאמר שמהיר זה היה כדאי! אחרי זמן קצר, הרמקולים נתקעו, השידור הופסק, ואנדרלמוסיה פרצה. אחרי זמן מה הוביל שר הדתות עצמו לבית הכלא, וגם אני לאஇיחרתי לבוא שמה בעקבותיו.

כמרים אורתודוקסים מהכנסייה הלאומית, כהני דת פרוטסטנטים שונים וראשי דתות רבים — כולם התחרו ביניהם בנסותם להשתחוות לפני המשטר הקומוניסטי, המתנגד, כמובן, לאלהים!

לפתע אפשר היה להתכל בתהופה המוזרה שבישוף אורתודוקסי תופר פטיש ומגל העשוי בד אדום על גלימתו השחורה. חסידיו, ידידי וחברי הקהילות שהבשגותו היו רגילים לפנות אליו עד אז בזורה המקובלת, בתואר "הود קדושתו"; אולם "סוגד" יחיד במינו זה, פנה אליהם, באמרו חוץ כדי תnopת יד קלה: "וְמַה יִהְיֶה וְהָלָה חֲדֹלָנוּ, מַלְקָרוֹא לֵי 'הָוד קָדֹשָׁתוּ', כִּי אִם פְּשָׁׂׂוֹת 'חַבְּרִ בִּישׁוֹפָן' (טוביarius בישוף).

שבועות מספר לאחר מכן מזמן נזאום בכנס בפטיסטי באחת מערי השדה, ונדהמתי לראות גם בכנס זה האולם מקושט בדגלים אדומים, וכי בפתחתו שרנו הנאספים את המנון הסובייטי, את ה"אינטרנציונל" הסוציאליסטי!

ניסי הכנס הבפטיסטי דיבר על סטליין ועל "מגשים התוכנית האלהית עלי אדמות" (!!!) ושיבח אותו כ"גדול מורי התנ"ך"! אחד הדברים, מורה דגול של סמינר תאולוגי בעיר שודה גודלה, אף הכריז בהודנות זו: "אלاهים העניק לאנושות שלוש צורות של התגלות: האחת, כמשה; השנייה, בישוע; והשלישית בסטליין!"

הוא חזר על הצורות "מעניות" ומרחיקות לכת אלה עוד מספר שנים לאחר מכן בפני אחורי הטודנטים לתאולוגיה בסמינר בו למד. הוא עוד הגידיל והוסיף, כי הגדולה שבתגלויות היה דזוקא זו שבסטליין:

אין בכוונתי, חילתה, לפוגע באחיה הבפטיסטים האמיטיים, אולם אני אוהב ומעריך מאוד, וידידים רבים לי בינם. הבפטיסטים האמיטיים לא היו מסוגלים להזדהות עם הזרחות כגון אלה, ואף לא עם המגראת הכללית החדשה או עם צורת אירוגנו של כנס זה. נהפוך הוא: אחדים מהם החלו ליסד את גרעינה של הקהילה הבפטיסטית המתחתרת הראשונה מיד עם צאתם מהכנס.

לעתם, "בחורו" הקומוניסטים מתוק שורות ראשיה הכנסיה הבפטיסטית שבארצנו, מנהיגים לפי רוחם, ככלمر — כל שרת, ולכנסיה לא נותרה הברירה אלא לקבלם, בין אם חפזו בכך אם לאו, כך התגללו פניהם הדברים בכל הכתות הנוצריות הקיימות בארץנו, כמו כן, גם בדתות אחרות.

פני המנהיגות הדתית השתו אופן קווטבי, ומהנחייגים החדשניים החלו "להשתחרות" למשטר, במקום לאלהם; הם אף החלו להיות ל"מוסרי אחמי" והסיגרו את אלהם אשר לא היו מוכנים ללכת בעקבותיהם. כך, איפוא, התהווותה ראשיתה של הקהילה המתחתרת בארץ, כדוגמת הקהילה המתחתרת שברוסיה הסובייטית, בשנים הראשונות שלאחר מהפכת אוקטובר. שעה שמניגים "מובחרים" של הכנסיות הרשמיות שרתו את המשטר כמייטב יכולם, נפשו מאמינו מכותות שונות להשתחרות לאלהים ולשבח את שמם, על כל הסכנה הכרוכה בכך. הקומוניסטים פקדו להפסיק כל צורה של התקהלות בלתי רשמית, ככלmr בלתי מוכרת על ידם, והכנסיה הרשמית, המשועבדת למשטר, הctrפה לדעתם. ההבדל היחיד היה, שבעוד שהכנסיות הרשמיות המשיכו לפעול בבנייניהם המפוארים — התכנסה קהילת הדממה בכתים פרטיים, במרחפים וביערות. לא לשוו נאמר בכתביו הקודש שהאלים איננו שוכן בבניינים מעשי ידיبشر ודם!

גם אני חזיתי מאותו הכנס עם הכוונה הנחוצה להתחילה ולארגן את קהילת המתחתרת. ככלmr חזק, היה לי מעמד חברתי נכבד; הייתה רועה עדת של אחת הקהילות הגדולות והモוכרות בעירנו, והייתי מורה לתנ"ך בסמינר הבפטיסטי המקומי.

אולם, חישׁ-מהר התבדר לי כי באופן החדש בו התגללו העניינים, עלולים

הייו מוצבי החיצוני, החברתי והמעמדי להחלוף מהיום לאחר; וכן, התחלתי להקים את מלאו מרכז תפקידי הנעללה והחדש שיצרתי לעצמי.

קהלת האם, לה השתייכה קהילתית היהת הכנסיה הנורוגית. בתוקף תפקידי זה, היהת לי כנסה חופשית למיניסטרונים השונים, ובעיקר, למיניסטרון הדתות. (באותם ימים לא היה לנו עוד מושג שהקומות נסיטים החלו את חדריהם השיטיתית לתוך מועצת הכנסיות העולמית; וכך, כל, עושים הם חיל כוים אף במקומות מושבה העולמי, בג'נבה שבשווייץ).

המשכתי לפועל במשנה מරץ בכל תפקידי הגלוים, כדי לא לעורר תשומת לב, ובעונה אחת התחלתי לארגן את קהילתית המחרתית, שהתחוותה, כאמור, והתזקה במהירות מפתיעה. המשטר טרם חרד במאומה, או, לפחות, כך חשבתי אז. וכך, הסתעפנו במחתרת לשני ציונים. ראשית, התחלנו לפועל בתוך מיליון החילים הרוסיים שחנו על אדמת ארצנו; ושנית, ניסינו להגעה גם לערי השדה ולכפרים המרוחקים של ארצנו המשועבדת.

לרוסים נפש כה צמא לדבר ה'!

עבורי, לבשר את הבשורה לרוסים, הרי זה גן עדן עלי אדמות! נודמן לי לבשר את הבשורה לבני עמים רבים; אך מעולם לא פגשתי עם כה צמא לדבר ה', כמו העם הרוסי דזוקא!

בזהדמנות אחת התקשר אליו טלפונית כומר אורתודוקסי, והודיע לי שבימים אלה ביקר אצל קצין רוסי שהתוודה בפניו. הכומר לא ידע רוסית, אך ידע שאני מדובר שפה זו. על כן, החליט למסור אותו קצין את כחובתי, ואמנם כבר למחזר הופיע הוא בכחתי.

הकצין אהב את האלים, היה מלא געוגעים אליו, אך לא ראה ספר תנ"ך מימי. מעולם לא השתחף בטקס דתי כלשהו. לא היה לו כל חינוך דתי. הוא אהב את ה' למורות שהוא חסר כל ידיעה אודוטיו!

התחלתי לקרוא בפניו את דרשת ההר שבבשורת מתי, פרק ה', וכן אחדים

ממשליו של ישוע, המופיעים למשה בכל הבשורות. כאשר סיימתי את קריأتي, קפץ הקzin הרוסי על רגלו והחל לרוקוד מרוב שמחה! התרגשותו הייתה כה גדולה עד כי צעק לעבריו: "איזה יופי! נפלא! איך יכולתי להיות עד עתה מבלי לדעת את הדברים הנפלאם הללו!" היה זה ההזמנות הראשונה בחמי לראות מישוע רוקד ווזעך משמחת היושעה! כאשר ראיתי את התלבוכתו הגדולה, המשכתי בקריأتي, ואז, עשית משגה: הקרatoi באוזני את סבלו ואת צליבתו של ישוע, מבלי להזכיר לכך מראש. הוא לא הተכוון לשמע על סוף האנושי הטרגוי של המשיח, וכאשר שמע שהיכוחו, צלבונו, והוא מה בסופו של דבר, על הצלב, — נפל הקzin לתוך הכורסה והחל לממר בכפי! כה שמח ומושער היה קודם לכן למצוא את גואלו, והנה, מת מושיעו!

התבונני בו בריגשות מעורבים והרגשת בעיקר רגשי בושה. אני מכנה עצמי משיחי, הנני רועה עדת ומורה לאחרים, אך מיימי לא חשתי על גופי ועל בשרי את סבלות המשיח בצורה רגשית כה עמויקה, בהזדהות כה מלאה כמו קzin רוסי זה. בהתבונני בו, חשתי שאני רואה לפני שוב את מרימות המגדלית, הממררת בכבי והשופפת את רגלי מושעה בדמותות מרות, או, הרוחצת את גופו המת לא רק בשמן, כמינഗ היהודים, כי אם גם בדמיותיה הלוותות.

כדי לתקן את המעוות, הקרatoi לו על תקומת המשיח. כਮובן שהקzin לא ידע מאומה על תקומת מושיעו מן הקבר. כאשר סיימתי את ההקראהerbshorot, וכשלפתע נודע לו כי משיחו חי, היכה בשתי כפות ידיו על ירכיו, חזק, שרק, והפליט אפילו קללה עסיתית, כאות להשתוממותו ולשמחו הגדולה! לעולם לא יעלה בידי לחזור על כל מה שהוא צעק; אסתפק רק בדבריו: "הוא חי!" והוא חי! ושוב החל לרוקוד מרוב שמחה מסביב לחדר. גם אם הייתה נרגש עד מאד, ראייתי כיצד אדם, אולי פרימיטיבי, פשוט וגוֹס רוח, נולד מחדש בצורה האופיינית לו. (על משמעות הלידה החדשה במובנה המקראי אפשר לקרוא בברשות יוחנן פרק ג', אשר בספר הברית החדש). אמרתי לו: "בוא עתה להחפכל יחד!" הקzin הסתכל بي, ולא הבין כלל על מה אני מדבר. אך לפתח, כאילו תפס את העניין, נפל על ברכיו יחד עמי, וזעך במלים מוזרות אלה: "יה, אלהים, אתה באמת חבר'מן! כי לו אני הייתה במקומך, אני לעולם לא

הייתי סולח לך, כמו שאתה מוכן לסלוח לי את החטא! אבל ידעתך שאתה חבר טוב, ואני אוהב אותך מכל לבבי! זאת לא היתה בשום אופן תפילה המורככת ממילאים מובחרות ומלוטשות, כמקובל: ונדמה לי, כי לעולם לא היה עולה על דעתך של מאמין לקרוא לאלהים "חבר'מן" ו"חבר טוב"! אך לא היה ספק בלבci, שכל המלאכים בשםיהם חדרו לרגע לעסוק ב מלאכתם, בשום עם תפילה מוזרה שכזו; והאיש נושא!

בזהדמנות אחרת פגשתי סרן רוסי בלווית קזינה. הם ערכו קניות, והתנשקו לקרווא בשם לכל הפריטים שהתקכוונו לנkanות, במשפט ארצנו. ומשום שהזוכן התקשה לשרת את קונו בשל אי ידיעת השפה הרוסית, באתי לעזרתו והצעתי עצמי כמתורגמן. כך נודמן לי להכירים. כאשר סיימו את קניותיהם, הזמנתי אותם לביתם לארוחת צהרים. לפני חihilת הסעודיה הסברתי להם: "אתם נמצאים בתוך ביתם של מאמינים באלהים, ומנתנו לבך לפני האוכל". ואמנם החפלותי, אך בניגוד למוהגי, עשיתי זאת הפעם בשפה הרוסית. ברגע שסיימתי, הניחו אורה את הסכינים והמולגות ליד צלחותיהם הריקות ולא התענינו יותר באrhoחה שאשתה הchallenge להגש להם, כי אם החלו "להפיצו" אותי במטר שאלות על אלהים, על המשיח, על התנב"ץ ועל הברית החדשה.

חומר ידיעתם בנושאים אלה היה מדהים. הם פשוט לא ידעו כלום... לא היה קל לשוחח אתם. סיפרתי להם את המשל של ישוע המשיח על האדם שהיו לו מאות כבשים וכיבשה אחת אבדה לו (ראה בשורת לוקס, פרק טו, 3). הם לא הבינו אותה. ושאלוני בתמהיה: "היכן ייתכן שלאיש הזה היו מאות כבשים? האם הקולקטיב לאלקח את הכבשים לקולחו?" זה היה אורה מהשבותם. את גרעין המשל לא תפסו כלל! הם רק ביטאו תמייתם על ה"לקוי במשטר" ולא היו מוגלים לרדת לעומק האלגוררי של המשל, המתיחס לעדר מאמינים ולא לכבשים אמיתיות.

אחרי כן נסחתי בספר להם כי ישוע מלך. ואז ממש החגפלו עלי באמורם: "הרי כל המלכים של כל הזמנים היו רודניים אכזריים ועריצים שרדוו בעם והציקו לו. משתחמע, איפוא, גם ישוע היה כזה!" וכך, בכל צורה שניסתי להסביר להם את תוכן הצהרותיו ומשמעותו של ישוע, נתקלתי בקשימים רבים, האופייניים

לאורה מחשבות של אנשים שנולדו וגדלו במשטר קומוניסטי, ושים גלו לעצם את תורתו המרכסיטית-לניניסטית. מאוחר יותר, התחלתי לקרוא להם מبشرות לוקס על לידתו של המשיח. אחרי שהפסקתי לקרוא עד לפסק 31 פרק א' בו נאמר: "זהן הרה וילדה בן וקראת שמו ישוע; והוא גדול יהיה ובן עליון יקרא, וננתן לו אלהים את כסא דוד אביו...", הם הפסיקוני וצקו לעברי: "ובכן, מרים היה אשתו של אלהים?" כמובן שצורת התבאות זו עלולה להשמע איזומה ונוראה באזנו של מאמין מערבי שרכש לעצמו אוצר מילים דתי מיוحد. גם אני השותמתי, אך מיד נזכרתי עם מי יש לי עסק: הרוי לפני זוג אנשים משכילים למדי, הרגילים לחשוב בצורה

המקובלת בחברה בה התחנכו, ואילו מושגיא אני — זרים להם לחולוטן!

השיטה הזאת, ועוד שיחות רבות אחריות שבאו בעקבותיה, לימדוני שיש צורך במילון מיוחד על מנת לבשר את הבשורה לרוסים הקומוניסטים והאטאיסטים. נזכרתי באוטרו רגע, שכחוב בספר ישעיהו א': 18... "לכּו נא ונווכה, יאמר ה'; אם יהו חטאים כשנים, כשלג ילכינו". ולמה על פסק זה דזוקא? כי חשבתי על הקשיים של שילוח הבשורה האירופי, המודמן ליצאת לאפריקה המרכזית, ועליו להסביר לאנשים החיים באקלים החם שבביבות קו המשווה מה זה שלג, כאשר הם מעולם לא רואו דבר שכזה. נזכרתי שקרהתי באיזה מקום, כי בדילקטים האפריקניים השונים לא קיימת המילה "שלג" כלל. ועל כן, נאלצנו מתרגם כתבי הקודש לשפות אלה, לתרגם פסק זה בערך כך:

"חטאותיכם יהיה לבנים כתוכנו העסיסי של אגו הkokos!"

כן, שפה זו הבינו אפילו הבודנינים, אבל, שלג? מה זה שלג? ...

היה עליינו, אם כן, להתחיל לתרגם את הבשורות לשפה המרכסיטית, כדי לאפשר לקומוניסטים להבין אותן. זה היה יותר ממה שהבנה אנושית מסוגלת לבצע. אבל רוח הקודש פעל דרכנו, וכך הצלחנו "להמציא" בשורה מוחדשת, המותאמת לצרכי השעה.

הسرן והקצינה שבלוויתו, קיבלו את המשיח באותו ערב, כמושיעם האיש. אחרי כן היו הם לעמודי תוויך בעבודתנו המחתורתית של הבישור לצבע האדום.

הדרסנו וחלקו אלפי חוברות המכילות את הבשורות, או קטיעים מהן, בשפה הרוסית. עליה בידנו להחדיר בחשי אלפי ספרי תנ"ך וקטיעים מהברית החדשה לתוך רוסיה הסובייטית בשנים האלה, באמצעות החילונים הרוסיים, שהפכו למאmins כתוצאה מעבודתנו, ואשר היו בדרכם לביקום לחופשה או לתפקידים אחרים. הם היו שליחי הבשורה הסובייטים הראשונים שנאו הינכנו, כדי שיבישרו את הבשורה ברוסית בארץ המתאיסטי.

הרוסים ידועים כאוהבי ילדים קטנים. רבים מהחילונים הרוסיים שחנו או על אדמות ארצנו היו עצם הורים לילדים, אותם השאירו מ אחורייהם, הרחק בארץ מולדתם, ולא רואם לעיתים במשך כל שנות המלחמה האורוכה. אנו, בידענו את אהבתם זאת לילדים, היינו שולחים ילדים מתחת לגיל עשר, כדוגמת בני מיכאל, לגינות ציבוריות, לקירבת קסركטינגים וסתם לרחוב הפתוח, כשהם מצוידים באותו תדריסים מכתבי הקודש בשפטם. הם היו פונים, בדרך אל הילדים, מلطפים את ראשיהם, מציעים להם ממתיקים ושמחו לקבל מידיהם את אשר היה להם להציג. פעמים רבות מצאנו שיטה זו בדוקה יותר, פוריה יותר ובחליה מסוכנת מכל שאר השיטות. מה שאסורה למ bogor, מותר לילד מתחת לגיל 10. והילדים הללו היו העובדים הנאמנים והיעילים ביותר של עבודתנו המחרתית אל הרוסים.

אלפי חילונים קיבלו את עותקי הבשורה, ומאות התקשרו עמננו לשמו יותר; לא מעטם אף הציעו עזרתם לשתף פעולה בעבודתנו המחרתית.

הדרת הבשורה לקסركטינגים של הצבא האדום

במשך הזמן עליה בידנו למצוא שיטות לא רק למתן עדות וחלוקת חוברות, כי אם גם לארגן אסיפות קטנות תחת כיפת השמיים. כידוע, מעריצים הרוסים – שעוניים, מכל הסוגים, והחילונים הרוסיים נהגו לגנוב שעוניים ברחוב מכל עבר ושב. לעיתים יכולת לראות על זרועו המקושתת של חיל סובייטי, כתריסר שעוניים שונים ומשונים; ולמותר לצין

שכלם היו ג' ובאים! לפעם ראיינו את התופעה, המוזרה בעינינו, ש��ינות רוסיות תלו על צווארן שעוניים מעוררים במקום חרויים! בעיניהן היה זה, כמובן, אופנה מאוד אסתטית! התלהבות משונה זו הובנה לנו רק כאשר נודע לנו שימושם לא היו להם שעוניים. בני ארצי, משבחצו לknות שעון, נהגו לגשת לקסראקטין הקרוב ולקנות את אחד השעוניים הגנובים, ולפערם את שעונם הגנוב שלהם! כך הפקה, במשך הזמן הבנית לקסראקטינים של הצבע האדום הרgel בלתי רשמי. איש לא התעורר ואיש לא הפריע למסחר משונה זה.

גם אנו, אנשי הקהילה המחרתית, ניצלנו הזדמנות זו, והתחלנו לבקר במקומות אלה. מטרתנו המוצהרת הייתה, כמובן, קניית שעוניים. נסוני הראשון להטיף את הבשורה בתנאים אלה קשור ביום-tag מסוים של הכנסתה האורתודוקסית; היה זה היום בו חגנו את זכרם של פאולוס ופטרוס הקדושים. נגשתי למחו חפצិ וחפשתי, כריגל, שעון שהוצע למיכירה. אולם כל מה שהציגו לי "לא היה לרווחי". שעון אחד היה יקר מדי, השני היה קטן מדי, השלישי גדול מדי וכו'. המשחק שלי הוכתר בהצלחה, כי קבוצה לא מבודלת של חיילים רוסיים התקהלו סביכי, בנוסותם להציג לי איש-איש את שחורתו ובתקווה שאמצא את החפץ הרצוי לי.

לפתע, פניתי אל החילם הסובבים אוחז ושאלתי: "הייש בינויכם מישחו בשם פאולוס או פטרוס?" (פאבל, או פיטר, בשפה הרוסית) ואכן – היו אחדים כאלה. ואז, שאלתי: "הודיעו לכם שהיום חוגגת הכנסתכם האורתודוקסית את זכרם של פאולוס ופטרוס הקדושים?" ואמן, נמצאו אנשי מילואים מבוגרים יותר, שידעו זאת. הושפתי ושאלתי: "הידוע למשחו מכם מי היו הקדושים הללו?" זאת, כמובן, לא ידע איש. היות ובכנסיה האורתודוקסית-פרבוסלאבית מכיר אפילו הומרן אך בקושי את הברית החדשה. ואם הוא כבר יודע קטועים ממנה, הרי שהוא לומד אותן בצורה מסולפת; ואילו עם הארץ, אפילו אם הם מבקרים בחג המולד או בחג הפסחא בכנסיהם, אינם מכירים את התנ"ך ואת הברית החדשה כלל, ובמיוחד לא מזו הפסיקו כמעט להדפס כתבי קודש בכירות המוצאות, אחרי המהפכה הבולשביקית.

ובכן — איש לא ידע; אי לך התחלה אני לספר להם. לפתע הפסיק אותו אחד החילאים הוותיקים באמצעות דבריו ואמר: "אתה לא באת לךן לknoot שיענים! אתה באת הנה כדי לספר לנו על האמונה! בוא שבכאן, בינו, וספר לנו יותר. דבר אלינו! אבל היה והיר מאד! אלה שכעת מתקהלים כאן, כולם בחורים טובים ונאמנים; אולם, כאשר יתקרב חיל נסוף — ואני אני את כף ידי על ברך הימנית, חשוב מיד לדבר על שעונים; רק כאשר אסיר את ידי, תוכל להמשיך בדרשה!"

מספר לא מבוטל של חילים התקהל סביבי, והיתה לי הזדמנות נדירה ומיהודה במינה לדרש לא רק על פאולוס ועל פטרוס, כי אם על ישוע המשיח, למעןו הקריבו קדושים אלה את חייהם.

mdi פעם בפעם, היה החיל המבוגר מתקופת לעברי, ומניה לפתע את כף ידי על ברכי, כמוסכם; מיד חזרתי לדבר על שעונים, וברגע שהתרחק אותו חיל, שהיה מפוקפק בעיני שומעי, יכולתי להמשיך בדרשה. באותה תקופה, ובעיקר בתקופה מאוחרת יותר, היו לי כבר לא מעט ידידים בין החילים הרוסיים המאמינים, ובעזרתם הצלחתי לחזור פעמים אין ספור לחצרות המגורים שלהם, ורבים מבין חבריהם מצאו את ברכת האמונה בישוע המשיח, באמצעות "שיטת השעונים". אףבי בשורות וקטוע בריית הדשה שונות הופצו בעוזה שיטה זו.

אולם גם צרות לא חסרו: המשטרה החשאית ואף המשטרה האזרחית המקומית חפסו mdi פעם אחים ואחיות שעסקו בעבודה המחברתית האסורה הזאת, ולא אחת היכו אותם. הם אמנים ניסו לשחות מהם מבניין הם באים ומיהו שלוחם, אך הם עמדו בגבורה בנסיגות אלה ובידי המשטר לא עללה לגלותנו.

אבל גם שמות היו בשפע! בין אלה שעה בידנו להתקשר עם, נמצאו גם ידידים המשתייכים לקהילה המחברתית הרוסית, שהיו מספרים על חוותיהם שם. רואייה לציון העובדה, שיוכלו להכיר בהם את הארץ ואת התנהגותם של קדושים. הם עברו את שטיפת-המוח הקומוניסטי בארץ במשך שנים ארוכות! אחדים מהם עברו דרך אוניברסיטאות קומוניסטיות. אך כמו הדג, הרגיל להיות במים מלוחים ולשמור בכל זאת על טumo המתו, הצליחו גם הם

לעבור דרך מוסדות חינוכיים קומוניסטיים ואטאיסטיים, ובכל זאת לשמר על טהרת נפשם ועל אמונהם במשיח, בכל יופיה ושלמותה!
ולmeshichim הרוסים הללו היהנה נשמה טהורה ויפה להפליא! הם נהגו לאמור:
"אנו יודעים, כי הכוכב, עם הפטיש והמגל, אותנו אנו נושאים על קסדותינו
ועל מדינו הצבאים אינם אלא סמליו של שוטן-המשיח ("האנטיכריסט"),
עליו נאמר מוקודם שצעריך היה לבוא באחרית הימים! ובאיוז צער הם אמרו
זאת! עם זאת, היו הם אלה שעוזרו לנו יותר מכל להפיץ את הבשורה בקרוב
החילים הרוסיים האחרים!"

אני יכול לומר לכם שלמאניים אלה היו כל התכוונות וכל המתוות הרוחניות
הניתנות לכל מאמין במשיח, אך חכונה אחת היהת חסורה להם: שמחת היושעה!
שמחה זו טעמו הם רק ביום ישועתם, היום בו תגלה להם האלים בפעם
הראשונה. אחר כך, נעלמה השמחה הזאת מחייהם לחלוتين. התפלلت מארוד
על כך, ופעם אף שאלתי אחד מהם: "איך זה יתכן שאיבכם יודעים שמחה מה
היא?" על זה ענה לי איש שיחי: "כיצד אוכל להיות שמח כשהאני נאלץ
להסתיר אפילו מרועה העדה שלי שהנני מאמין אמתי, שהנני חי חמי תפילה
והתחמדות לרצון האל, שאני חי כדי לרכוש נפשות לאדון ישוע המשיח? הרי
רוועה העדה שלי עצמו הנה אחד מלאה המדוחים למשטרת החשאית אודות
המאמנים! איש כאן מרגל נגד אחיו, והרוועים הם הראשונים הבוגדים בעדרם.
אמנם, עמוק מאוד בלבותינו פורתה שמחת היושעה, אך איןנו יכולים לגלהה
בפומבי בצוරה הייזונית כזאת, כפי שאתם עדין מסוגלים לעשות פה".

איש שיחי הוסיף ואמר: "האמונה במשיח הייתה לדבר דרמטי עבורי. כאשר
אתם, המאמינים החופשיים, רוכשים אדם לאלהים, אתם רוכשים בזה חבר,
העתיד, להשתירן לקהילה חייה ושקטה. הוא יכול לבוא לאסיפות, ואתם
מבשרים לו. ואילו אנחנו, ברוסיה, כשאנו רוכשים נפש אחת לאדון,
למדנו מנסיוננו המר, שאותו אדם עלול ביום מן הימים לשלם על כך בשנים
רבות של כלל אכזרי, וכי ילדיו עלולים להפוך ליתומים. אי לכך, מעורבת
שמחת רכישת הנפשות למשיח תמיד בהרגשה העזוכה שיש לשלם מהיר יקר
מאוד על כך!"

וכך הסתבר אט-אט כי נמצאים אנו בפני סוג מיוחד של מאמינים במשיח:
אליה הם המאמינים מעדת הדמוה!
וכאן נוכנו לנו הפתעות רבות.

כפי שישנם אנשי רבים בעולם, המאמינים שהם משיחים ולמעשה אינם, כך
מצאו שבקרב העם הרומי ישנים רבים החושבים עצם לאתאיסטים, ולמעשה,
אינם אתאיסטים כלל וכלל!

כך, למשל, בא אליו יום אחד זוג רוסים, שניהם אמנים פיסול במקצועם. כאשר
דברתי עם אודות האלים, ענו לי: "לא, האלים איננו קיימים; אנחנו
'זבונשנקי' (אתאיסטים). אך ככל זאת אנו נספר לך מהו מעניין מאוד אשר
קרה לנו.

"פעם עבדנו שניינו על אנדראטה של סטאלין, ותווך כדי עבודה, שאלת אותי
אשתי לפתע: מה דעתך, יקורי, כמה נפלא הוא האgodל שלנו? הרי אם לא
היו מסוגלים להפעיל את האgodל מול שאר אכבעות ידינו, או אילו היו
אכבעות ידינו בנויות כמו בהונאות רגילנו, כי אז לא יכולנו להחזיק בידינו
פטיש, או אומל, או שום כלי עבודה אחר, ואף לא ספר, ולא פרוסת לחם.
נראה לי כי החיים היו בלתי אפשריים לחלווטן ללא האgodל הקטן הזה! אך,
מי ברא את האgodל? אנו למדנו שניינו בבית ספר, ויודעים היטב כי שמים
ואرض נבראו מעצם, ולא על ידי האלים. אני למדתי כך וכך ואני מאמין.
אבל אפילו אם האלים לא ברא שמים וארץ, כי אם רק את האgodל שלנו,
הרי שרואו הוא לשבחים על שעשה את הדבר הקטן והנפלא הזה! אנו משבחים
את אדיסון, ואת כל, ואת סטיבנסון על שייצרו את הנורה החשמלית, את
טלפון, את הרכבת, ועוד דברים רבים אחרים. אך מדוע לא נשבח את זה
אשר ברא את האgodל? הרי אפילו אדיסון לא יכול היה לעשות שום דבר ללא
עזרה האgodל; משום כך, מוצאת אני לנכון לשבח את בורא האgodל!"
"כעתך מואד" — אמר הבעל — (כפי שנוהגים בעליים לכעוס בדרך כלל
כשנשותיהם אומרות להם דבריהם נבונים): "אל תדברי שטויות! הרי את למדת
שאין אלים. ובנוסף לכך, לעולם אין לדעת אם אין איזשהו מרגל השומע

מבחן את כל הדברים האסורים שאנו מדברים כאן! אל נא נחפש לנו צרות!

הכניסי לראש, פעם אחת ולחמיך, שאין אלהים; בשמיין אין אף אחד! "אך אשתי עננה שוב: "עצם דבר זה מפליא הרבה יותר! וכי אין רואה? הרי אם אמנם היה בשמיים אלהים כל-יכול, אשר בו האמיןנו אבותינו בטפשותם, כי איז היה זה אך טבעי שיש לנו אגדול, כי הרוי האלים הכל-יכול מסוגל לעשות כל דבר, וכך יכול הוא לעשות גם אגדול. אבל, אם אין אף אחד שם בשמיים, איז אני מצד רוצה להשתחווות מכל לבו לאותו הנעלם אשר עשה את האגדול!"

וכך הפכו הם למשתוחווים אותו הנעלם ואמונתם זו גדמה במשך הזמן, והם האמינו שהוא הכרוא לא רק של האגדול, כי אם גם של הכוכבים, הפרחים, הילדים, של כל הדברים היפים שבחיים אלה.

היה זה בדיק מה שקרה בזמנו לפאולוס באתונה, כאשר פגש במשתוחווים ל"אל-הנעלם" (עיין במעשי השליחים י"ז).

הוזה היה מאושר מכאן כמהו, כושא לשמעו מבני שאמוןתם זאת נconaה היא; כי אמנם יש בשמיים "אל נעלם" אלהים שהוא רוח: רוח של אהבה, של חכמה, אמרת וגבורה, אשר כה אהב אותם "עד אשר נתן את בנו יחידו" להקריב עצמו עבורם, על הצלב (ר' יוחנן ג', 16). הם האמינו באלים, אף כי לא ידעו שהם מאמינים בו! ול依 ניתן החסד להבאים צעד אחד קדים להרכם: להביאם לנסיון הנפלא של היושעה והגאולה.

יום אחד פגשתי קצינה רוסית ברחוב. התקורבתי אליה והתנצלתי: "יודע לי כי אין זה מקובל בחברתנו לפנות לאשה בלחמי מוכרת ברחוב, אך הנסי רועה עדיה, וכוננותי הן הגנות. חפצ' אני לדבר אתך אודות המשיח". היא שאלת: "האם אתה אוהב את המשיח?" — "כן!" — עניתה — "אני אוהב אותו מכל לבי!". מיד נפלה האשה הזאת לתוך זרועותי ונשקה לי שוב ושוב. היה זה מצב מאד מביך, ולא גזה לרועה קהילה כמוני, ואילכך נשתקתי לה גם אני, בתוקה שהעוכרים ושבים ייחסו כי אנו קרובי משפחה שנפגשנו ברחוב. היא אמרה: "גם אני אוהבת את המשיח מכל לבי!" הומנתה אותה לביתנו. ושם, גליתה להפתעתה הגדולה כי היא לא ידעה מואמה על המשיח — שום

דבר — מלבד שמו. ובכל זאת, היא אהבה אותו! היא לא ידעה כי הוא המושיע, ולא היה לה מושג על הגאולה. היא אף לא ידעה متى ואיך חי ישוע המשיח עלי-אדמות, לא שמעה על תורתו, על חייו ופעלו. היא הייתה בשבי לוחפה מזורה שעוררה את סקרנותי מבחינה פסיכולוגית. כיצד אפשר להאהוב מישו, עליו יודעים רק את שמו, ותו לא? לשאלתי התמהה עננה: "כאשר הייתה ילדה קטנה, למדוני לקרוא באמצעות ת薨נות. כך, למשל, במקום האות "אלף" — צירנו לי אגו, במקום "בית" — בלון, במקום "ג" — גמל וכו'. כאשר גדלתי ולמדתי בבי"ס התיכון, למדוני שחובתי הקדשה היא להגן על המולדת הקומוניסטית. למדתי על המוסר ועל הערכים הקומוניסטיים. אך לא ידעתי כיצד נראה "חובה קדושה" או "מוסר". הייתה צריכה לראות ציר או אילוסטרציה כלשהו על מנת להבין מהם ערכי אללה. כתע, אני יודעת שבאות אבותינו השתמשו בת薨נות וציורים לכל דבר יפה, ראוי לשבח ואמיית בחים. וכך, צור לי שהסבירה שלי הייתה תמיד מרכינה ראשונה בפני ת薨ונה כזו, באומרה כי זאת הייתה ת薨נה של אחד הקרים "בריסטוס" (משיח). וכך התרגלתי אהוב את עצם השם הזה. הוא היה לי סמל לכל היפה והנשגב. שם זה נהייה כה מציאותי בשביili במשך שנים! אפילו ביטוי השם הזה נותן לי שמחה כזו!"

כאשר שמעתי את דבריה, נזכרתי לפתח באותן המילים הכתובות באיגרת אל הפיליפינים: "בשם ישוע הכרע כל ברך ותשבע כל לשון". יכול להיות ששוטן-המשיח יוכל למחוק, לזמן-מה, מהעולם הזה את הידע על האלים. אך יש כוח בשם המשיח, והוא בלבד יוביל את הנפשות לאור, לבסוף! למרבה שמחתה, מצאה היא את המשיח בביתנו, וכעת, הוא, אשר את שמו היה כה אהבה, חי בלבנה לנצח!

וכך, כל פגישה כזו עט רוסים הייתה מלאת מסתורין ובעלת משמעות עמוקה. יום אחד, נתנה אחותו מאמינה מקהילתנו, אשר הפיצה עותקי בשורה, את כתובתי לקצין רוסי, שעשה עליה רושם של אדם מהתענין ברצינות בבשורה. ואמנם — ערב אחד נכנס לביתי סגן רוסי צער, יפה توאר וגבה קומה. משאלתיו: "במה אוכל לעוזר לך?" ענה לי בפשטות: "באתי לקבל אור".

התחלתי לקרוא בפניהם הקטעים הענוגיים ביותר מכתבי הקודש. הוא הניח את ידו על ידי ו אמר: "הנני מתחנן לפניך, אל תוליך אותי שלל! הנני שירך עם חיי בחושך. אנא, אמרו לי, האם אתה בטוח שזה דבר האלהים?" עניתה לו בחיי, הוא המשיך לשמע לкриיאתי בדבר ה' במשך שעות ארוכות... וקיבל את המשיח!

העם הרוסי איננו שטחי בענייני דת. לעולם לא! אם הוא נלחם נגד הדת, או שהוא מחהפש את הישועה, הריחו מקדיש את כל-כלו לעניין. משום כך הופך כל מאמין משיחי ברוסיה מיד לדוכש נפשות, לשליה אלהים. לכן, אין עוד ביום ארץ בעולם שהוא יותר בשלה ויותר מוכנה לעכובות הבשרה כמו רוסיה. הרוסים, באופן טבעי, הנם אولي, העם הדתי ביותר בעולם. והואיל והם מהווים קרקע פורה שכזאת, סברתי שקיים סיכוי טוב לשנותם אם אשתדל להעביר להם את הבשרה, ולרוב, אפילו, בעל כורחם.

הטרגדיה הגדולה היא שהארץ הזאת, והעם הזה, הצלאים כל כך לדבר ה', דוקא הם מודוכאים על ידי משטר רודני ואכזרי, הגוזל מהם בכוח את המתנה הנעלה הזאת.

פעם נסעתה ברכבת ליד קזין רוסי. דברתי עמו מספר דקות אודות המשיח, והוא חפרץ בಗל של ארגומנטים אתאיסטיים חריפים נגד אמונה באלהים. מרקס, סטליין, וולטיר, דרוון, ועוד כל מיני ציטוטות נגד התנ"ך קלחו מפיו בשטף. הוא לא נתן לי אפשרות להביא טענות-נגד. במשך שעה ארוכה ניסה לשכנע אותו שאין אלהים. כאשר סיימ, שאלתי אותו: "אםור לי: אם אין אלהים, למי אתה מתפלל כאשר אתה שרוי בצרה?" כמו גנב שנחפס בקהלתו, ענה לי: "מנין אתה יודע שאני מתפלל?" לא נתתי לו להתחמק מתשובה: "אני שאלתי את שאלתי קודם. שאלתיך למי אתה מתפלל, ואבקש לך לענות לי על כך". ואז הרcin הקzin ראשו והתוודה: "כאשר היינו בחזיות, והאויב הנאציז סגר علينا בדייכות מסוירינות שלימות, כולנו התפללנו! אנחנו לא ידענו כיצד מתפללים, וכך אמרנו: "אליהם ורוח האם!" זה היה שלא ספק תפילה טيبة מאוד בעיני זה הרואה את לב האדם!

עבדתנו בקרב החיילים הרוסיים הניבה פרי רב. נזכרתי בפיוטר. איש אינו

יודע באיזה כלא רוסי נפטר. הוא היה כה צער! אולי בן עשרים. הוא הגיע לארכزو עם הצבא האדום; לאמונתו במשיח הגיע באחת האסיפות של עדת הדממה, וביקש ממני להטבילו. אחרי הטבילה, ביקשתי ממנו לספר לנו איזה פסוק מהזוהר כתבי הקודש עשה עליו רושם עמוק יותר, זה ששכנע אותו לבוא למשיח. הוא סיפר ששמע בעניין רב כאשר קראתי באחת האסיפות שלנו מתחם הבשורה לפיה לוקס, פרק כ"ז, בו נאמר כי ישוע, לאחר התחיה, פגש בשני תלמידיו ופניהם מועדות לכפר עמאו. כתוב שם, שכאשר התקרכו שלושתם לכפר, "וישם ישוע פניו כהולן לו לדרכו" (פסוק 28)... וכך חוסיף פיטור: "התפלאתי מאד: למה ישוע עשה כך? הרי ברור היה שהוא דואקן כן חוץ להשאר עת עם תלמידיו. אם כן — מודיע אמר שהוא חוץ להמשיך בדרכו לבדו?" והסביר לי שלדעתו, ישוע, מנונים מאד. הוא רצה להיות בטוח שהוא היה באמת רצוי; ברגע שהוא ראה שהחכמים בו, הוא נכנס עמו ברצון לחוץ הבית. אך, להבדיל, הקומוניסטים אינם מנומסים כלל וכלל. הם נדחפים בכוח לחוץ לבותיהם ומוחותיהם של בני האדם. הם מכיריהם עצמם לחיים מהבוקר ועד הערב ללא הפסק. הם כופים עליינו את תורם בכל האמצעים; הם עושים זאת על ידי בתיהם הספר, באמצעות הרדיו, הטלויזיה והעתונות, בלוחות המודעות, בקרולנו, בכל מיני אסיפות ציבוריות ובנבאים אתאיסטיים. וכן, ככל אשר חפנה, נאלץ אתה לשמע בעלי הרף את התעמולת האתאיסטית שלהם, אם הנך חוץ לכך אם לאו. לעומת זאת, מכדי ישוע את חרותנו, את חופש מצפוננו! הוא רק "דופק בדלת" (חzon יוחנן ג', 20). בעידות, לא-לאט... כן, ישוע רכש את לבך על ידי אופיו המונומס, האziel והעדן". ההבדל המהותי הזה בין שיטות הקומוניסטים ושיטותיו של המשיח שכנע אותו.

עבדתנו המחרתית בקרב עם משועבד

הענף השני של עבדותנו החשאית היה הפצת הבשורה בקרב עמנו. חייש- Maher הסירו הקומוניסטים את המסכה מעל פניהם. בהתחלה עדין השתמשו אמנים בפיתוחים שונים על מנת לרכוש את ראשי הכנסיות לצידם. אך לאחר מכן

החל הטרור נותר את אותן. אלףם נעצרו. רכישת נפש לאלהם הייתה כעת גם עכורנו לדבר דרמטי, הכרוך בסכנות רבות, כפי שהיה הדבר קודם לכן. עברו העם הרוסי.

אני עצמי היה יותר מאוחר, ככלא יחד עם נפשות שהבאתי למשיח. פעם היה עלי באתה תא עם מאמין, אחד מלאה שהשער אחורי בבית שישת יולדים והוא עכשו כלוא בגל אמונהו החדש. אשתו וילדיו סבלו חרפת רעב. הוא עצמו עלול היה שלא לדאות עוד בחים האלה. אך, כאשר שאלתיו: "האם אין שונא אותך בגל שהבאתי אותך למשיח, ועל כן, אתה ומשפתך סובלים עתה סבל רב שכזה?" על כך נגעתי: "אין מילים כדי להביע בפניך את הוקרטית על שהבא את אובי לאדון הנפלא הזה! לעולם לא היה מחליף את מצבך באחר, ולבטח לא עם מצבך הקודם; כי לאושר יש מהיר, ואני מוכן לשלם מהיר זה בהכנע!" כן, בישור המשיח בתנאים החדשים הללו לא היה דבר פשוט. עליה בידינו להדפיס כמה חוברות של ספרות משיחית אחריו שאלת עברו דרך הצנור החמורה של הקומוניסטים. וכך עשינו: הצגנו בפני הצנור חוברת, שבדף הראשון שלה הייתה תМОנתו של קרל מרקס, מייסד הקומוניזם. החוברות נשאו את הכותרת: "הדת – אופיומ להמוני" או כתורת דומות. הצנור חשב אותו לספרות קומוניסטית ונתקה היתר להדפסן. הוא דיפדף מעט בספרים האלה, ולא שם לב כי אחרי הדפים הראשונים, שהיו מלאים ציטוטים משל מרקס, לבין וסטאלין (שכמוכן, מצאו חן בעיניו) הופיעה בשורת המשיח בפרוטרוט.

קහילת הדממה היא רק חיליקת במחתרת. אפשר להמשיל את עובודתנו לקרחון, שرك חזוז נראה מבחוון. אנחנו יצאנו להפוגנות קומוניסטיות שנערכו ברחוב וחלקו שם את החוברות "המרקיסיטות" שלנו. המפיגנים, כאשר ראו את תМОנתו של מרקס בדף הראשון, חטפו ממש את החוברות מידינו, ואף התחרו ביניהם מי יקנה אותם קודם; וכאשר הגיעו הללו בקריאתם לעמוד העשרי, והבינו שהמדובר באלהם ובישוע המשיח, היינו אנחנו כבר מזמן הרחק מן המקום!

אך הבישור בתנאים אלה לא היה קל, כאמור. עמנו היה מדוכא ומשועבד.

הקומוניסטים לcko הכל בכוח מכוון: מהaicרים, לcko שדות פוריים, בקר וצאן. מהחייט או מהספר, לcko את בית המלאכה הקטן שלו, לא רק מהعشירים נלקחו אדמות ורכוש; גם דלת העם סבל הרבה. כמעט מכל משפחה היה מישחו בכלא, והעוני היה גדול. האנשים שאלו: "כיצד יתכן שאלהי אהבה מרשה לרשע לנצח?"

אך גם למשיחים הראשונים ודאי שלא קל היה לבשר את משיחם. כאשר מת המשיח על הצלב, אמר, כידוע, מלים אלה: "אלי, אלוי, למה עזתני?" זהה זעקה כל הדורות, והמהדחת דרכ' כל ההיסטוריה! זהה זעקה יהדות האינטלקויזיציה, זהה זעקה היהודים שנרצחו ללא עול בכם על ידי הצלבנים, הקוזקים, הנאצים וכל הרודנים השונים במרוצת הדורות. ויהיו אלה תורקים או טטארים, כולם רדפו בחמת עצם את היהודים. הנאצים באירופה, נלחמו במאינים האמתיים ודיכאים. ו מבחינה פילוסופית, נשאלת השאלה: מהו ההבדל בין היטלר ובין סטלין? ממשיענו בשעתו, זעקו גם בני האלהים האלהו זעה זעקה בהיותם שבויים וחדרו ישע בידי מעניהם: "אלי, אלוי, למה עזתני?"

אך עצם העבודה, שהובודה נמשכה, למרות תנאים אלה, היהת ההוראה הטובה ביותר כי היהת זאת עבודה האלים ולא עבודהנו אנו! לאמונה המשיחית יש תשובה לשאלות אלה!

ישוע סיפר לנו אודות אלעזר העני והمسכן, שעונה בשעתו, כפי שעוניינו אנו. כמוهو אז היינו גם אנו: היינו גמורים למות, רעבים ללחם, וככלים ליקנו פצעינו; אך לסתוף, כפי שהמלכים לcko אותו לחיק אברהם אבינו, נלקחנו גם אנו מבתי הסוהר וממרחפי העוניים, לחיק מושיענו, וחשנו בשמחת ישועתנו, למרות תנאים אלה!

כיצד עבדה קהילת הדממה לפעמים גם בגלווי

הקהילה המחברת קיימה את אסיפותיה בכתים פרטיים, ביערות, בחדרוני מרתפים — בכל מקום שיכלה. ושם, בסתר, הינה לעתים קרובות את עכודתה "הגלויה". חחת אפס של השליטים הקומוניסטיים פיתחנו, חברי עדת הדממה, שיטה לבשר את הבשורה בגלווי ברחבות העיר ובראש חוות. שיטה זו נשתה המשך הזמן מסוכנת מאד, אך רק באמצעות יכולנו לרכוש נפשות רבים, אותן לא יכולנו לרכוש בשום צורה אחרת. אשתי היהת פעילה מאד בתחום זה. מספר מאמנים היו מתאספים בשקט בפינה רחוב, והחלו לשיר. העוכרים והשבים התאספו סביבם כדי לשמע את המזמורים הנעים, ואז בישרה להם אשתי את הבשורה. מובן שdagנו לכך שנעוזב חמיד את המקום בטראם תגיע המשטרה... ההיסטוריה חוזרת כך על עצמה: לדודו אנשים חפים מפשע יותר, אך בישור דבר האלים, אסור הוא, היהת זהה נחשב לדבר "בלתי חוק"!

יום אחד, אחרי הצהרים, כאשר היהי פעיל באיזושהי עבודה אחרת, הטיפה אשתי את הבשורה בפני אלפי פועלים בבית חרושת גדול לתעשייה מתכת. היא דיברה עם הפועלים אודות האלים ואודות היושעה. למחרת היום, רבים מאותם הפועלים נורו למות כתוצאה מהסתה למרד שארגנו נגד השיטות האכזריות ואי-הצדק של השלטונות הקומוניסטיים. ניתן להם לשמע את בשורת היושעה בדוק בזמן הנכון!

אנחנו היינו קהילה מחברת; אך כמו יוחנן המטביל בזמנו, דיברנו גם אנחנו בצורה חופשית לאנשים ולמנהיגי השלטון אודות המשיח.

פעם, כאשר עמד ראש הממשלה דואז להכנס לאחד הבניינים המפוארים של מיניסטריוון מסוימים, נדחפו לפתח בכוונה שני מאמנים ועצרו אותו על מדרגות הבניין. תוך הדקota הספורות שעמדו לרשותם, בישרו הם לראש הממשלה, אודות המשיח, והפיצו בפניו כי יחוור בתשובה מחותאותיו ומרדייפת אנשים חפים מפשע! כמצופה, הסגיר הוא אותם לכלא בעוון עדותם הנעוות. אך שניים רבים לאחר-כך, אשר אותו ראש הממשלה שכב, חולה אנוש על ערש דווי,

הזרע של דבר ה' שנוצר על ידי שני המאמינים הנזועים האלה — אשר שלמו עבור העותם בסכל רב ובעניינים מכללות — הניב פרי לתפארת. בשעת מצוקתו, נזכר ראש המשילה במיללים אשר נאמרו לו בהודנותה היהיא: מיללים שהיעידו, בלשון כתבי הקודש, כי "דבר האלים חי הוא ופועל גבורות, וחדר מהרב פיפויו" (אל העברים ד' 12). דברי עדי המשיח הנאמנים פלו לכאן דרך בלבבו של המדייגי הגוטס עד שבסוף מסר את חייו לאלהים. הוא התודעה על חטאינו, קיבל בלבבו את המשיח והחל לשורת אותו אף בזמן מחלתו. זמן קצר לאחר מכן נפטר האיש והלך אל משיזו, ולא לאבדון בצחיה: וכל זאת — רק הודות לנוכנות שני אחיהם משלימים את המהיר! המאמינים האלה מהווים רק דוגמה אחת מבני אלפים בין המשיחיים הנזועים, החרים ופועלים ביום בארץות שמאזרורי מסך הארץ. ובידי להבאי דוגמאות כאלה לאין סוף.

הנה כך פועלת קהילת המחתרת לא רק באספות חשאיות, ובפעילות האסורות על ידי הרשוויות הקומוניסטיות, כי אם גם על ידי דרישות גלויות ונורוות קבל עם ועדה. חברות מדברים בגלי ברוחם הקומונייסטי ובפני מנהיגיהם. כולם יודעים יפה כי יש לשלם מהיר; אך הם בהחלט מוכנים לשלם מהיר זה! וקהילת המחתרת משלמת עדיין את מלאה המהיר עד היום!

המשטרת החשאית רדפה באכזריות את עדת הדמה שבמחתרת, משותם שהבינה חיש-מהר כי כוח זה הנו למעשה, כוח ההתנגדות הייעיל, היחיד שנותר במדינה; היא חשה כי כוח התנגדות רוחני, האידיר ביותר אשר, אם לא ייעצר וייבלם בעוד מועד, עלול הוא לחזור תחת יסודות השלטון אל-אלهي שלהם. הם הבחינו מהר, (כפי שرك השטן עצמו מסוגל להבחין!) שכוח זה מהווה איום מיידי ורציני לשליטונם האכזרי! הם ידעו שכשר אדם מאמין בישוע, חדל הוא מליהות "עבד נאמן" למפלגה, ומשועבד להם כרובות. הם ידעו היטב כי הם יכלו, אמנם, להסגיר לכלא את גופו האדם, אך לעולם לא יכולו לכלוא את האמונה באלהים השוכנת בנפשו. ועל כן, נלחמו בנו בחרון אף ורדפו אותו קשות.

אך מאידך-גיסא, היו לכנית המחתרת גם יהודים רבים, שהיו לבארה

חברים במשלוות הקומוניסטיות, ואפילו במשטרת החשאית. לפעמים עודדנו בעצמנו אחיהם מאמינים להתגיים לשורות המשטרה החשאית וללבוש את המדים השנואים והבזויים ביותר בארץנו, כי על ידי כך היו הם מסוגלים לעיתים לגלוות את הכוונות והתוכניות של המשטרה החשאית נגד המאמינים שכחתרת. מספר מאמנים מוכנים מהותרת עשו כך, תוך שמירת אמונהם והשתיכותם עדת הדמה, ولو גם במודע. לא היה זה דבר של מה בכך עבורם להיות מוכנים לקחת על עצם את הבוז ואת הלעג מצד משפחותיהם וידידיהם בשל היות "חברים במשטרת הקומוניסטיות", ובשל הופעתם בידי השלטונות המדכאים; ועם זאת, לא להיות מסוגלים לגלוות להם הוא תפקיד האמוני שם! ובכל זאת, היו כאלה שנרתמו לעובודה זו. כה גדולה הייתה אהבתם למשיח!

כאשר נחטפתי לפתח ברוחב, וחוויתי, כמו נוכחותי בכלל, נשמרו במשר שניים רכובות בסוד כמוס, כדי שאיש לא ידע מי אני, פנה שגריר ממשלת שכדיה בארץ לשער החוץ, זמן קצר אחרי חטיפתי. וכך התענין הלה בגורלי, נאמר לו כי "نمלהתי למערב". הייתה זו תשובה מחוכמת למדי, אמן, היהות ולא ביתה לבדיקה. וזאת — משום שבכלא דאגו מיד "להחליף"

אתשמי, כך שהופעתם תמיד בראשיות האסירים תחת שם בדי.

אחדים מראשי הכנסיות, וכן כמה מאמנים מן השורה, אשר היו מוכנים לרגל ולהՏניר את אחיהם לאמונה, עשו זאת לרוב מפחד, אך לפעמים, גם עברו בצע כסף. השלטונות ידעו היטב על קיומנו, אלא שהתקשו לגלוותנו, ועל כן לא בחולו באמצעות על מנת להשיג את מטרתם זו. וידעו לכל שחלשי אופי היו קיימים בכל הזמנים ובכל המשטרים. אך בסופו של חשבון, קשה אפילו להאשים. כי לא כל אדם גועץ להיות גיבור במשטר "דמוקרטי" מן הסוג הזה, המוכר לנו היטב מניסיונו האישי המר.

עבדתי באופן רשמי ובאופן מתחתרתי כאחד. עד יום ה-29 לפברואר 1948 היה זה יום בהיר ויפה, ואני נחטמתי ברוחב על ידי המשטרת החשאית בדרכי לכנסיה.

קודם לכן שאלתי את עצמי לא פעם מהו מובן המילה המוזכרת פעמים אוזדות בכתביו הקודש, "גונבי נפשות?" הקומוניזם לימד אותי יפה את פירושה של מילה זו.

אנשים רבים היו נחטפים בימים הללו. המכוניות הסגורות של המשטרת החשאית נעזרה לפניה פתאות, וממנה זינקו לעברי ארבע גברתנים חסונים שדחפו אותו פנימה. נלקחתו להרבה שנים, הרחק מבית, משפטתי, מקהליתי ומהורי הרגלים. במשך למשך משונה שנים לא ידע איש אם עודני חי. המשטרת החשאית שלוחה אניות משורטיה אל אשתי, ואלה הציגו עצמן כ"אסירים ששוחררו זה מכבר", להודיעו לה שהם נכחו בטקס קבורתי בחצר בית הכלא. ליבת נשבר בקרבה מכאב... אף מושיכים מכל הנסיבות והזרמים נלקחו לכלא בתקופה ההיא. לא רק מנהיגים וראשי כנסיות נכלאו, כי אם גם איכרים פשוטים, וביניהם אף צעירים, בניים וכנות, שהיעדו באמצעותם ובגבורתם על אמוןיהם. בתיהם הכלא היו מלאים וגושים ובארצנו, כמו בכל הארץות הקומוניסטיות, הייתה ממשות "להיות כלוא" זהה עם להיות מעונה.

מושפה ולסבול חרפת רעב.

העינויים היו לעיתים נוראים. אני מעדיף שלא לדבר יותר מדי על אותם עינויים ש"טעמתי". כי, כל אימת שאני נזכר בהם, איני יכול לישון בלילות; זה מכאייב מדי! בספריו השני "IN GOD'S UNDERGROUND" * סיפורתי בפרטנות על כל חוותינו עם אלהינו בעת שהותנו בכלא, אך כאן אין בכונתי להרחיב את הדיבור על היסורים שעברו עלי.

* Ed. W. H. Allen, London, 1968.

איש דת אחד בשם פ. עונגה במטות ברזל מוחוממים באש ובסכינים חדים, והוכה קשה. לאחר מכן הוכנסו לתוך תא עכברושים רעבים דרך צינור רחב. הוא לא יכול היה להרדם, משומ שהיה עליו להגן על עצמו ללא הרף מפני העכברושים. ואם בכלל זאת הצליח להרדם לכמה שניות, מיד החלו החיות הרעות מתקיפות אותו. הוא נאלץ על ידי מענו לחיישר במצב של עמידה על רגליו במשך שבועיים ימים, יום ולילה. הקומוניסטים רצו לאלץ אותו על ידי כך להסגיר את אחיו לאמונה.

הוא התגבר בגבורה והחזיק מעמד. בסוף, הם הביאו לפניו את בנו הצער בן הד'-14, והחלו מכים אותו באכזריות בשוטים לנגד עיניו. נאמר לו כי ימשיכו להכות את הנער עד שאביו יהיה מוכן לומר להם כל מה שהם רצוי לשםוע. האב המשוכן, כמעט ואבד את שפויות דעתו! והוא החזיק מעמד בכל זאת עד כמה שיכל היה, אך כאשר הרגיס שאננו מסוגל יותר לראות את עינויי בנו, צעק לעברו: "בני, עלי לומר להם את מה שהם חפצים לדעת, כי לא אוכל עוד לסבול לראות את עינוייך!" אך הבן ענה: "אבא, אנא, אל תעשה לי את העול זהה, ואל תהיה לי לאב הבוגד באחיו לאמונה. החזק מעמד! ואם יחרגוני, איזה תהיה מילות האחרונות: 'יתברך ישועמושיע ותחי מולדתי!'" בשום עם מילים אלה, מלאו המعنאים הקומוניסטים זעם גורא, החנפלו על הילד והיכנו אותו למות, כshedמו נחזה על קידרות התא. הוא מת בשבחו את האלהים! אך אחינו היקר, פ., לא שב לעולם להיות אותו האדם מקודם... והיפלא הדבר?

ידינו הושמו באזקים מיהדים שהיו מסוימים מבפנים. כאשר היינו שקטים לגמרי, לא גרמו לנו המסתירים החדים כאב; אך בחורף, כאשר רעדנו לפעמים מקור בתאיינו הקרים, היו ידינו לפצע גדול אחד, בגל' המסתירים החדים שחתחכו בבשרנו.

המאיניגים נתלו כשראשם למיטה על חבליהם, והוכו כה קשה עד שגופם התלו פרפר קדימה ואחוריה תחת המכות האכזריות. אחרים הוכנסו לתוך "תאי

פריגיידר" שהיו כה קפואים, עד כי כוסו בקרח לחЛОטין. אני עצמי נזדקתי פעם לתוכך תא-קירור שכזה כשרק לבוש דל ביותר לגופי. רופאי הכלא השגיחו כל הזמן דרך חור מיוחד מbehooz, כדי לראות בי סימנים ראשונים של קיפאון קריטי. ואז, נתנו סימן לשומרים, שמהרו להוציאני משם ולחמם אותי. כאשר בסוף שבתי לחומי הרגיל, שבתי והוכנסתי לתא הקפאה הזה — והמשחק נמשך שוב ושוב — פעמים אין ספור: הקפאה עד רגע אחד בלבד לפני המות, הפשירה ושוב הקפאה, וחזר חלילה. עד עצם יום זה חרד אני לפחות פעמיים לפתוח דלת של פריגיידר, בגלל הזכרון הנורא של "חוויות" אלה . . .

אנחנו, המשיחים, הושמננו לתוכך ארגזי עץ שגדלם היה בדיקת גודל גופינו, כך שלא יוכל לזרז בתוכם כלל. כמה תריסרי מסמרים חדים מילאו כל אחד מקרונות התא הזה, כשחודם מופנה כלפי גופנו. כאשר עמדנו ללא גוף היה הכל בסדר. אולם אולצנו לעמוד כך בתוך תאים אלה שעות רבות מספור. כאשר עייננו ורצינו לזרז או להחליף את התנוחה, חדרו המסמרים לתוך בשרגנו. אפילו כאשר מתחנו שריון, הזיכירו לנו המסמרים האiomים את נחרותם.

מה שהקומוניסטים עשו למאmins במשיח יבצר מבני אדם להעלות על דפי הניר. מעשים אלה עוברים את כושר ההבנה של בני האדם הרגילים, ואנשי מערב שלולים לא יאמינו לנו.

ראיתי קומוניסטים מענים מאmins; והם עשו זאת, כשהפניהם זהה רוחם משמהה שטנית ומהנה גסה. בשעת העינויים זעקו לא פעם לעברם: "אנחנו השטן!" לו אף ידעו כמה צדק! כי לא עם בשר ודם מלחתנו כי עם שרים ושליטים, עם המושלים בחשכת העולם הזה ועם הרוחות הרעות אשר באוויר" (אל האפסים ו' 12). אנו ראיינו שכוח הקומוניסטים לא כוח אנושי הוא, כי אם באמת כוח השטן. זהו אמם כוח רוחני, כוח החושך, אך ישנו רק כוח רוחני אחר בעולם כולם יכול hicoll לנצלו: זה רוח האלים!

לפעמים שאלתי את מעני: "האין בלבכם רחמים?" הם ענו לי בדרך כלל בצביעת פועל לניין, האומרת ש"אין לעשות חביתה מבלי לשבור את קליפת הביצה, ואין לכנות עצים מבלי להעיף כמה שבבי עץ לכל הרוחות". ענייתי

לهم, כי גם לי ידועה ציטטה זאת של בניין, אך בכל זאת קיים הבדל בין קליפת ביצה, גוזע עץ ובן אדם; דהיינו, כאשר אדם גודע עץ, אין העץ מרגיש מאומה, אך כאן מדובר ביצוריו אנווש, כל מכח גורמת לסלב, וישנים אימהות הבוכות". אך זה היה לשוא. הקומוניסטים הינט מטראיאלייסטיים בהשופחותיהם. עכורים שום דבר לא קיים בעולם מלבד חומר, ואדם הוא בשכלם כמו עץ, כמו קליפת ביצה. על ידי השקפתם זאת, שוקעים הם יותר ויותר לתוך תהומות אכזריות כל ישורו! ואכן, קשה להאמין לאילו דרגות של אכזריות יכול האתאיזם להגיע. כי, כאשר האדם אינו מאמין שקיים "יום הדין" בו יצטרך לחתן דין וחשבון למשחו על הרע שהוא עשו במשך חייו ולקבל גמול חמורת הטוב, אוイ אין לו עוד סיבה לרצוח להיות טוב ואנושי לפני רעה. אז אין עוד גבולות למצולות הרע הקיימים בלב אדם, ואין גבול לרשות אליו מסוגל האדם להגיע. המונחים הקומוניסטיים נהגו לומר פעמים רבות: "אין אלהים, אין חיים אחרי המוות, אין עונש. لكن אנו יכולים לעשות את כל העולה על רוחנו".

פעם אף שמעתי אחד מהם אומר: "אני מודה לאלהים — בו אינני מאמין — שוכתי לחיות עד שעה זו בה אני יכול לבטא את כל הרע שיש בלבבי!" "לבטא" — פירשו להתנגד באכזריות חייתית כלפי האסירים, ולהפעיל עינויים מוגוניים שקשה לשכל האדם הכריא להבינים.

אם קורה שכרייש טורף אדם, אני מצטער על האדם, אך לא אוכל להעניש את הכריש או להטיף לו מוסר, היהות ונגד חית טרי אין טענות מוסר. כמו כן אין טעם לבוא בטענות נגד הקומוניסטים ולשאול: "למה אתם עושים כל אלה?" כי הדוקטרינה הקומוניסטית השמידה בהם כל חוש מוסר! הם מתגאים בעובדה שאין כל רחמנות בלביכם!

אני למדתי מהם, והחלטתי שכפי שהם אינם משאים שום מקום בלביכם לאלהים, כן לא אשאיר גם אני שום מקום בלביכם עברו השטן.

לא מכבר העדתי בפני תהווועדת הביטחון של הסינט האמריקני (הוואועדה

לעניני חז"ו) ובעדותי שם, מסרתי פרטם רבים על שיטות העינויים של הקומוניסטים. בין השאר, סיירתי שם אין נקשרו מאמנים בכלל; כל אחד על צלב גדול, והועמדו תלויים כך במשך ארבעה ימים וארכעה לילות. מדי פעם הורדו הצלבים והונחו על הרצפה כshawotיהם של המשיחיים קשורים עלייהם. ואז, הוכרחו מאות אסירים אחרים לעשות את צרכיהם על פניהם ועל גופותיהם של הנצלבים; אחרי זה הורמו הצלביםשוב לנצח זקורן מקודם, והמענים הקומוניסטים שעמדו בצד הגיבו בכוו וככלעג, צחקו לעברם של התולויים המסכנים ואמרו: "הביטו אל המשיח שלכם! כמה יפה הוא! ואיזה ריח ניחוח מביא הוא מן השמיים!"

סיירתי גם על אודוטה כהן דת אחר אשר, אחרי שכמעט יצא מדעתו בגלל העינויים שסבל, נאלץ "לקדש" שtan וצואה ולמסור למשיחיים את "סעודת הקודש" (המיסה) בצרה זו!!! זה קרה בעיר פ. כששאלתי לאחר מכן את אותו כהן דת, מדוע לא העדיף למorth לאפשר לשtan ללווג בצרה כה שפלה לדברים קדושים? ענה לי: "אנא, אל תרשיעני בחומרה; אני סבלתי יותר משובל המשיח עצמו".

כל תאור הנמצא בכתביו הקודש על הגיהנום, וכן על העינויים עליהם מסופר בספר "התופת" של דנטה אלגיירি, הנם כמובן וכאפס לעומת העינויים אותם עוברים אלה שטעמו את הכלא הקומוניסטי! והיה זה רק חלק קטן בלבד ממה שהתרחש ביום ראשון אחד, (ובימי ראשון אחרים), באותו כלל בעיר פ. על דברים אחרים פשוט לא ניתן לחזור, היה וזה נוגד את המוסר האנושי! לגבי היה בוגד כי אם היה חזר ומספר אותן שוב ושוב. הם גוראים ומילוכלים מכדי להעלותם על הניר. וזהו חומרת העינויים והסלל שובילו משיחיים ועדין סובלים! גסה — נא לעקוב אחרי העתונות הסובייטית, ותראה דברים

* Hearing before the Committee on UN-American Activities House of Representatives — 19th Congress, First Session August 10, 1967.

May 6, 1966

(U.S. Government Printing Office

Washington, D.C. 20402 (1966, 1967).

אוימים. (בזמן האחרון תוכל למצוא קטעים שונים על תאוריה הווועות אף בעיתונות העברית).

אחד האבירים הגדולים שלחמו עבור האמונה היה רועה העדה מ.ת. בתי הכלא היו מלאים עד אפס מקום, וכך לא יכולו השומרים להכיל כל אחד מהנתנו שם. כאשר אחד האסירים עבר איזושהי "עבירה" נגד החוקים וההוראות של שלטונות הכלא, צעקו השומרים לעברנו שנצבע ונגיר מושעה דבר אסור זה. העונש הצפוי לאסיר כזה היה בדרך כלל 25 מילוקה בשוט לעניין כולם. פעמים אין ספור "הודה" רועה עדה זה, בחטא שלא ביצע, ובכל פעם, רק על עצמו את אשמת הזולת. כמובן, שהוא קיבל את המילוקות הנוראות בשוט, ועל ידי כך רכש ממשן החזון את מיטב ההערכה והכבוד מצד שאר האסירים. כבוד זה ניתן לא לו בלבד, כי אם בראש ובראשונה למשיח, אותו ייצג. לו היהי ממשיך לספר על כל הווועות הקומוניסטיות וכן על כל מעשי התקרבה העצמית שגילו המשיחיים בנסיבות אלה, לא הייתה מסוגל לס;br את ספרי לעולם.

אכן לא רק על עינויים אוכל לטפר. גם מעשי גבורה היו שם. ומעשי גבורה אלה, של המאמינים בכלל, היו מקור השראה גדול עבור המאמינים שהיו עדין הופשיים.

אחד המאמינות הפעילות של נסיתנו המהתרתית הייתה נערה, שנחטפה על ידי שלטונות הקומוניסטים על ה"חטא" שבהפקת הבשורה בזרחה האשית ובהוראת ילדים בסתר אוזות המשיח. המשטרה החשאית החליטה לעצור אותה. אך, על מנת להגביר את כאבה וצערה, החליטה לדוחות את מעצרה בשבועות מספר, עד ליום בו עמדה להנשא. ביום החתונה, כאשר הכללה הייתה לבושה כולה לבן, ומוארשת כמו כל צעריה ביום כלולותיה, נפתחה הדלת בחזקה, ואנשי המשטרה החשאית פרצו פנימה. כאשר ראתה אותם, מיד הושיטה הכללה את ידיה כדי שיוכלו לשים אותן באזיקם. הקלוגים לא ברחו, ועשו זאת בברוטליות האופיינית להם. היא התבוננה בפעם האחרונה בחתונה, ולאחר מכן נשקה את אזקיה ואמרה: "מודה אני לחתני השמיימי, עבור חכשיט זה שנתן לי כמתנה ליום חתונתי. כן, אני משבחת את שמו הקדוש, על

כى מצא אוטרי רואיה לסביר עברו שמו". מיד נגררה החוצה, כשהיא משארה מאחוריה את בני משפחתה וחתנה, כשלולם מרירים בבכי. כולם ידעו היטב מה שמצוּפה למאזנות צערות, כאשר הן נופלות בידי השוטרים הקומוניסטיים בbatis הסוחר שלהם! הצעירה שוחררה חמיש שנים לאחר מכן, אשה הרוסה בגוף ובנפש, ונראתה מבוגרת בשלושים שנה מכפי גילתה. החתן חיכה לה כל התקופה הזאת. תגובתה הייתה: "היה זה אף מעט סבל למען ישוע אדוני ומושיעי".

נפשות-פנינים שכאלת קיימות רק בקרב המשיחיים מקהילת הדממה!

שתייפת מוח – מה?

הקורא היישראלי, בעמיו מארצאות המערב, שמע בודאי לא מעט על שיטיפות המוח שבוצעו במהלך מלחמת קוריאה; וכעת גם בויאטנאם. אני עצמי התגסתי בזאת, ואוכל לומר שזו שיטת העיגנים הזוועית מכולן.

במשך שנים היה עליינו לשבת שבע עשרה שעות ביום כדי לשמור כל הזמן רק: "הקומוניזם הוא טוב! הקומוניזם הוא טוב! הקומוניזם הוא טוב! האמונה המשיחית היא טפשות! האמונה המשיחית היא טפשות! האמונה המשיחית היא טפשות! תוויתר עליה, היכנע! תוויתר עליה, היכנע! תוויתר עליה, היכנע!!..." וכך, במשך ימים, שבועות, חודשים... כמו מאמנים שלמוני, כיצד אפשר להתגבר על שטיבת המוח מבלי להשתגע?

לפי נסיוני, קיימת שיטה אחת, אמצעי-נגד אחד בלבד להתגבר עליה. ואני קורא לשיטה זו: "שתייפת-לב". אם הלב טוהר באחבות ישוע המשיח, אם לבך אוהב אותו, כי אז תוכן להתגבר על כל העינויים. וכי מה אין ככל מסוגלת לעשות עבור חתנה, אותו היא אוהבת? אילו קרבותן אין אם מסוגלת להקריב עברו ילדיה? אם תאהב את המשיח כפי שמרים אמרו אהבה אותו, כאשר החזקה אותו בזרעותיה בהיותו תינוק, וכאשר ראתה אותו מוקע על הצלב –

אם תאהב את ישוע המשיח כפי שכליה אהבת את חתנה, אז תוכל להתגבר על כל העינויים.

פעם יישפטו אותנו האלים, לא לפני מידת הסבל שסבלנו, כי אם לפני מידת האהבה שאהבנו אותו למורות הסבל. יכול אני להגיד על מאמינים רבים שפגשתי בכלא, אשר יכולו לאהוב. הם יכולים לאהוב את האלים ואת בני האדם, למורות כל הסבל.

העינויים והברוטליות נמשכו ללא הרף. כאשר אבדתי את הכרתי, או כאשר הבינו מענייני שהייתי מוטשטש מכדי שאוכל להיות להם לחשעת או להפיק "זידויים" — כרצונם — הוחזרתי לתאי. שם שכבתי ללא טיפול, לבדי, הרוג למחרצה, כדי "להתחזק קצת", כך שיוכלו לאחר מכן שוב "לעבד עלי". רבים מתו בצורה כוזאת, אך אכן נשמרו עד כוח ותמיד חזרתי להכרה. בשנים הרבות בכתי הכלא השונים בהם שהיתי, תחת עינויים שונים ומכות רצח נשברו 4 צלעות בגבי, וגם עצמות אחרות בגופי. בהזדמנויות דקרו בבשרי בסכינים ובמוטות ברזל מלכניים, שצרבו כתיריס וחזיז מקומות בגופי. הם שרפו וקדחו שמונה עשר חורים בגופי. וסימנים אלה נשאו ענקי בגופי עד עצם היום הזה. רופאים שבדקוני במערב, לאחר צאתם מארצנו בשנת 1965, מישראו את כל הסימנים הללו, וגם את צלקות השחפת שכיסמה בריואתי באיברי השוניים, הכריזו כי העובדה שעודני חי, מהוות פלא שאין ניתן לשום הסבר מדעי. זה יכול להיות רק נס! כי — הם אמרו — לפי הכתוב בספר הרפואה, היהתי צרעין להיות מזומן! וכי ממשי יודע כי אכן נס אמיתי הוא זה! אלהים הגדול, ה' נס! הוא בלבד ביצע נס זה עבורי. אני מאמין כי אלהים עשה את הנס הזה עבורי כדי שאתה, קורא יקר הארץ חופשית, תוכל לשמע את קולי, הוזעך לעזרת המאמינים המשיחיים החיים בעדר הדממה, מאחוריו מסך הברזל. כן, הוא הרשה שאחד מהם יצא משם בחיים, כדי שייהיה "קול קורא" לעולם החופשי, ואליך, כדי שתבוא לעזרת הסובלים בנאניות. ביום האחרון שומעיםanko את קול היהדות המתוקמת, הן מארצות הברית והן מישראל. קול זה זועק לمعן חרות אחיכי היהודים: "שלוח את עמי!" גם אני שמעתי זעקה זו, והיא נגעה ללבבי! עתה, הקורא הישראלי, שמע-גה את קולי הוזעך גם לمعן

אחי במשית. הцентрף-נא גם אתה לזעקה זו, וכך נعزيز כולנו יתדיו להקל על גורלם המר של הסובלים, החפים מפשע בכל הארץות הקומוניסטיות . . .

חרות לתקופה קצרה – ושוב במאצר

הגיעה שנת 1956. הייתה כבר שמונה וחצי שנים בכלא. הפסדיי הרבה ממשק גופי, צלקות מכוערות כיסו את שורי, הוכתי קשות פעמיים רבות, הייתה נתון להשלפות וללעג, סבלתי חרפת רعب, ככל נמחץ תחת עול ה"חקירות" יום ולילה, באזומים ובזהונחה פיזית מוחלטת. אך אף אחד מהעינויים האלה לא הביא לתוכאות המקוות על ידי מעני. לבסוף, כנראה התיאשו מבני, הניחו לי לנפשי, ושחררו אותי.

לשחרור זה הייתה סיבה נוספת: השלטונות קיבלו אלפי מכתבי מחהה נגד מעצרי, מתוך הארץ וגם מכחוז. אך עם שחרורי, הורשתי לחזור למעמדיו הקודם רק לתקופה של שבועיים בלבד. למעשה ניתן לי לבשר את הבשורה רק פעמיים; כי, מיד לאחר מכן, הוזממתי לשדרדי הרשויות והוסבר לי בפירוש שאסור לי להמשיך בעבודתי כרוואה עדה, וכי עלי להפסיק מיד כל פעילות דתית. שאלתי את הסיבה: האם מה שאמרתי בשתי הדרשות הללו היה כה נורא עד כי עלי להפסיק לעבוד וללבוש? דרשתי אז על סבלנות, והפזרתי בפני המאמינים שבkahili לגנות "סבלנות, סבלנות ושוב סבלנות". ועל כך זעקו אנשי המשטרה לעברי: "זאת אומרת, שאתה פשוט מעודד את אנשי קהילתך להחכות בסבלנות עד אשר יבואו האמריקנים לשחרר אותם!" ובכן – גם זו גישה! מימי לא החכונתי לכך, אך אם הם דזוקא רוצחים לפרש זאת כך!... כמו כן, אמרתי בדרשתי, כי הגלגל חוזר והומנים משתנים. – "אהה, הרי אתה מרמז להם שמטרת הקומוניסטי יפול! הרי אלה הם שקרים אנטישמיים הפכנים!" – זעמו החוקרים; וכך הסתירה פעלותי כרוואה עדה רשמי, הייש-מהר.

כנראה, סברו השלטונות כי הפעם לפחות ולא אעו להתגנזה אתם. אך בו ביום

חוֹרְתִּי לְעָבּוֹדָתִי המתחתרתית. הם טעו טעות מריה! הם יכולים לשלוֹל רישיוני אך לא להשתיקני. וכן, בהשאי, חוותתי לעובודה, אותה עשיתי קודם לכן, ובתמייניהם הנלהבת של בני משפחתי.

שוב התחלתי להעיר ולזרוש בפני קבוצות שונות של מאמינים שהתחאספו בחשאי, הופעתינו פתאום ונעלמתי כמוות שבאתרי, כמו רוח רפואי, והסתתרתי במקומות המסתור של אותו המאמינים, עליהם אפשר היה לסתור. הפעם, חיזקו הצלקות שנותרו על גופי את עדותי עד למאוד, ואת אזהרותי בפני הרע שבהשכפת העולם הקומוניסטי, ועודדו הרבה נפשות חלשות לבתו באלהים, להתחזק בו ולהיות אמיתיים! כן יסדי רשות של מפיצי בשורה חזאים, אשר עזרו איש לרעהו לעבוד בהפצצת דבר ה' תחת עיניהם המסנוורות של השלטונות. כי אחרי הכל, אם אפשרי הדבר שאדם יהיה כה עוזר עד כי לא יוכל לראות את יד אלاهים פועלת, אפשרי בהחלט גם שלא יראה את יד המאמין העובד את האלים. אך בסוף, השתלמה "ההתעניינות" הבלתי פוסקת של המשטרת החשאית בפעילויותיו השונות: בסוף נתפסי שוב — ונעצרתי.

אך, מסיבה בלתי מובנת, לא נעצרה משפחתי הפעם; אולי, בשל כל הפרסומת שנעשתה לי. וכך חוותתי לכלא...

בפעם הראשונה נאסרתי, לשמונה וחצי שנים, ולאחר כמעט שלוש שנים של חופש יחסי, נכלאי שוב, והפעם לתקופה של חמיש וחצי שנים נוספות. בפעם השנייה היה מעצרי, מהרבה בחינות, קשה מוקדם. כי הפעם ידעתי כבר מראש מה צפוי לי. מצבי הפיזי הורע כמעט מיד עם מעצרי החדש. אך אנחנו המשכנו לעסוק בעבודתנו הרוחנית והחשאית של קהילת המתחרת גם בתוך בתיה הכלא הקומוניסטיים מתחת לפני האדמה! עשינו הסכם עם שליטונם הכלא: אנו בישרנו את הבשורה, והם hicנו את הרכבתם. ואיתנו.

אסור היה לחלוֹtin לבשר את הבשורה לאסירים האחרים. ידוע היה, כי מי שנחפס ב"עבירה" חמורה זו קיבל מכות רצח בעונש. אחדים מתנו החליטו לשלם את המחדיר בשביל הזכות לבשר את דבר ה', וקיבלו על עצמן את התנאים. זה היה ה"הסכם": אנו בישרנו את הבשורה, והם hicנו אותנו. אנו

הינו מאושרים כשבישרנו, והם היו מאושרים כשהיו. ובכן — שני הצדדים היו מאושרים!

התמונה הבאה חורה על עצמה פעמיים מס'ר: אחד המאמינים הטיף את הבשורה לאסירים האחרים, כאשר השומרים נכנסו לפתח והפתיעו אותו באמצעות החלטת המשפט. אז גדרו אותו לאורן הפרוזדור אל "חדר ההלקה". אחרי שנסתירימה הלהקה, וזרקו אותו, כפי שזורקים שק קמח, מעולף, שותת דם, וכל גופו מכוסה חבורות וחבותות של חולות. "השך" נפל על הריצפה חסר הכרה. אולם, עברו כמה דקות, משעוזבו השומרים את תא המאסר המשותף, והחל "השך" להתנווע. את את פכח את עיניו, ותווך מאמצים על-אנושיים הצליח אייר-שהוא למקום ולעמדו על רגליו, מתוך את בגדיו המרופטים על גופו הכאב בכל איבריו, פתח את פיו ואמר: "וכעת אחי, היכן הפסיקתי כאשר הפריעו לי?!" ומשהו ציררו לו את הרענון האחרון, המשיך את דרשוו כאילו מאומה לא-aruz!

ראיתי דברים נחרדים: ברוב המקרים, לא היה המטיף כohan דת או מטייף מקצועני, כי אם מאמין מן השורה. לא היו לו שום תעודות של בית ספר תיאולוגי כלשהו. אולם היה לו האור הנפלא של רוח הקודש שדיבר דבריו, ודרשו היה יפה ומלאת כוח שכנען. הדרשנים השקיעו בעבודה את כל ילם; כי בישור בתנאים כאלה, לא היה דבר של מה בכך! ולא אחת ארע שהשומרים חזרו בטרם סיימ את דרשו המחוות, והוציאו אותו שוב והיכו אותו מחדש, ושוב החזירו את "השך" כשהוא מת למחזה.

האסירים לא הוחזקו בדרך כלל בכלא קבוע. כאשר לא ציפית לכך כלל, היו לפתח פחאים פוקדים עלייך לאירוע את הפציך הדלים, מעלים אותו אל טנדרא משטרתי, קושרים את עיניך, ומסיעים אותו איז-שם למקום בלחין ידוע. ידעת רק שאתה הולך "לעבור דירה", אך יכולת לגלוות את מקום המצאך רק אחרי שורקו אותו לבסוף לתא מעצר החדש, והבריך החדשים לחה היו מגלים לך היכן אתה.

בצורה כזו את "החלפטן דירה" מס'ר פעמיים מבלי לעזוב את העיר ב. אך

זכורה לי היטב פעם אחת בה הסיעוני נסעה ארוכה ברכבת, בקרון הבהמות, ואחרי בן הוכרר לי שהגעתי לבית הכלא שליד העירה ג. באוטו מוקם הכרתי מאמין אחד בשם ג.ג., שנידון להיות מוכה למוות. ה"עיסקה" נמשכה מספר שבועות. היכו אותו באטיות ובשיטתיות רבה. פעם היו מכימים אותו על כפות רגליו, באלוות העשוויות גומי קשה, ועוזבו, וכעבור כמה דקות היו מכימים אותו פעם נוספת, ושוב עזבו. הכאב טרם הרפה ממנו — וכבר היה מקבל מהלומה נוספת; וכך, עד עלפון. אז היה נכנס רופא, בודק את מצבו ונordon לו זוריקת התאוששות; כאשריו לפה הוראת רופא, היו מבאים לו אוכל טוב במיוחד על מנת להשיב את נפשו, ואחרי מנוחה קצרה, היכו אותו שוב ושוב בשיטתיות "מדעית", באטיות ובאכזריות, עד אשר מת ממכותיהם.

אחד "MAILOFI" המענים בבית כלא זה היה חבר במרכז המפלגה הקומוניסטית; נקרא לו "רקס". לפעמים היה "רקס" מלמל משפט, אותו היו הקומוניסטים אמרים למאינים לעיתים קרובות: "שמע-נא, אתה יודע שאני אלהים! בידי סמכות של חיים ומות לגביך. חירך בידי! זה, שדבריך שכן במרומים, אני נושא להציג את חירך מידיו! הכל תלוי בי עכשו! אם אני חפץ, אתה חוי; אם לא, הורגים אותך כלכלה. אני אלהים!" וכך היה צוחק ולועג למאינים.

פעם כאשר "רקס" זה, שכינה עצמו "אלחים", ה聿יר באזניו של ג.ג. הצהרות מוזרות כאלה, ענה לו הלה תשובה מעניןנות ביותר, אותה שמעתי מאוחר יותר מפי "רקס" עצמו: "איןך יודע איך מילה עמוקה אמרת. למעשה, יכולה כל חולעת להיות לפרפר במידה והיא מתפתחת בצורה הנכונה. אתה לא נבראת להיות מענה, רוצח מיקצוע; אתה נבראת בצלם אלחים, ועל כן נועדת להיות יצור אלוהי. ישוע אמר ליהودים של ימיו: "אלחים אתם". חרי האלהות נכרתו בלבך. ידעתה על רבים שהיו פעמים, מענים, כמו, למשל, ר' שאול התרסי, בזמןו. אולם הוא, ורבים כמו הוא, גילו ברגע מסוים בחייהם, שאין זה נאה ליצר אנווש לעשות מעשי זועעה כאלה. יש רגעים בחייו האדם, בהם מתרגלה לו לפתע שהנו מסוגל, ואף מיועד, לעסוק בדברים נעלים יותר. ואנשים כאלה הפכו במשך הזמן לשותפים

של הטעב האלهي. האמן לי, מר רקס, כי ייעודך האמתי הנה להיות יצור אלهي, שנברא בצלם האלhim, ולא נבראת להיות מענה מיקצועי. " באוטו רגע לא שם רקס לב לך, או לכל הפחות, לא שם ליבך בצדקה מספקת לדברי המאמין אותו היכת. אולם גם שאלות התרשי לא שם לב, לעדותו הנפלאה של איסטפנס אשר סוקל באבניים ומת על קידוש השם לנגד עיניו (מעשי השליחים ז' 60—58). אולם המילים הללו לא נאמרו לריק; הם פעלו אי שם בעמקי ליבו. ויתר מאוחר, הגיע גם רקס, המענה האכורי, לדרגה, בה היה מסוגל להבין כי אמן זה הוא יעדו האמתי. שעור אחד למיננו שוב ושוב מכל הכאב והעינויים, ומהטבה הכללי ששרד בכלל הקומוניסטי: הרוח הינה אدون הגוף. לעיתים קרובות, הרגשו וכאנו את כאבי העינויים, כМОבן; אולם חסנו אותם כאלו היו משהו מרוחק ביותר מאיתנו, כי יכולנו להתעלות לערכיהם רוחניים מההלים את תפארתו של אלינו, וחסנו בוגיאותו גם בשעות איום אלה. שוב ושוב קראנו לו להיות לנו לעזר ולשותף; והוא — לא אכזב!

כאשר הגישו לנו פרוסת לחם אחת בשבוע, וצלהת ובה נול עכוורי הקרי "מרק", החלטנו אנו לקיים גם בתנאים אלה בנאמנות את מצות המשער. כל שבוע עשרי ויתרנו על פרוסת הלחם השבועית שלנו לטובת מאמין חלש מאיתנו, כסמל ל"מעשר" שהננו חייבים לה) (עיין: מלאכי ג' 10). מאמין אחר נשפט ונגזר למוות. לפניו שהוצאה להורג, איפשרו לו להתראות בפעם האחרונה בחיהו עם אשתו. המילים האחרונות שאמר לה היו: "עליך לדעת, כי הנני אוהב את אלה שהורגים אותך; הם אינם יודעים את אשר עושים. לכן, בקשי האחרונה אליך היא, שתאהבי אותם גם את. ואל תשמרי מרירות בלבדך על שם הורגים את יקירך! להתראות בגין העדן!" מילים יוצאות דופן אלה הרשימו מאד את קצין המשטרה החשאית שנכח במקום בעת השיחה הזאת; הוא עצמו סיפר לי מאוחר יותר את המאורע הנפלא הזה שבתו בבית-הסתור אף הוא; כי במשך הזמן היה למאמין.

בזהדנות אחרת, הפעם בכלל או, הכרתי אסיר צעיר, בשם מ'; הוא בכלל ביהותו כבן 18. בשל העינויים שעונה נחלשו חלה אונשות בשחתת. איךשהו

קיבלו בני משפטה הودעה על מצב בריאותו הקשה והצליחו להציג ולשלוחו לו 100 בקבוקי סטרפטומיצין שבו עשוים להציג את חייו. הקzin הפוליטי של בית הכלא קרא לו, הראה לו את החבילה עם התרופות ואמר לו: "הנה, כאן יש חבילה ומכללה תרופה, היוכלה להציג את חייך. אולם אתה אינך רשאי לקבל חבילות משפטך. אישית, הייתה מעוניין לעוזר לך. אתה צער, ולא הייתי רוצה שחומות בכלא. עוזר לי כדי שאוכל לעוזר לך. אני מציע שתמסור לי אינפורמציה על מעשיהם ועל דבריהם של חברי הכלואים אתך, וזה יפתח לי פתח כדי שאוכל לנמק בפני ממוני את החלטתי למסור לך את החבילה הזאת".

אולם מ... ענה ללא היסוס: "אני מצטער מאוד, אדוני, אינני חפץ להשר האחים, כי אין לי שום כוונה להתחביב בעצמי, כאשר אביט במראה ואראה שם פרצופו של בוגד. לא, אינני מוכן לקבל תנאים אלה. אני מעדיף למות!"

קzin המשטרה לחץ את ידו ואמר: "ברכוטי הנאמנות לך! לא ציפיתי מכך להשובה אחרת. אבל יש בכונתי להציג לך הצעה אחרת. גילינו בין הכלואים יחד אתך כאלה, שמוכנים למסור לנו אינפורמציה. הם טוענים, כי הם קומוניסטים, ועם זאת — משלשים עליהם. הם משחקים תפקיד כפול. אין אלו סוכנים עליהם. יש בכוננתנו לוודא מהי מידת כנותם. לגיביכם, הם בוגדים. הם גורמים לכם נזק רב כאשר מוסרים לנו את דבריכם ואת מעשיכם. אני מבין שאתה חפץ לבוגד בחביריך לאמונה. אם כן, תמסור לנו אינפורמציה על אלה החותרים מתחכם, הבוגדים בהם, ותוכל על ידי כך להציג את חייך!"

ענה אז מ. באotta המהירות כבראשונה: "מצטער, אדוני, אני תלמידו של האדון ישוע המשיח, והוא לימד אותנו אהוב אפילו את אויבינו. זה נכון שהאנשי הבודדים בנו גורמים לנו נזק רב; אולם אינני מסוגל להסביר בשיפולות נגד שיפולות. אינני מצטער עמוק שקיימים כאלה, וידוע לי שהם קיימים. אני מוכן להתפלל עבורם, אולם אינני חפץ בשום צורה של שיתוף פעולה עמכם, הקומוניסטים!"

מ. חזר מהשicha הזאת עם הקzin ונפטר זמן קצר לאחר מכן בתא בו אני

שהיתי. דאיתו במותו. הוא שיבח את האלהים עד רגעי חייו האחרוןים! אכן, "עוזה כמות האהבה", והוא מנצחת אפלו על השαιפה הטבעית לחיות! לא הייתה זו הפעם הראשונה שפסוק מסוים קיבל משמעות מיוחדת בmine, ولو גם בלתי שגרתית בתנאים נורמליים. זהה משמעות רק בנסיבות הקומוניסטיים אפשר למלמד!

אם אדם עני אהוב מוסיקה מושבע, יהיה מסוגל להוציא את הלירה האחרונה שלו תמורת כרטיסים לקונצרים. אף כי גוטר לא פרוטה למחיה, אין הוא מרגיש עצמו מחותסל: הוא שמע דבריהם הנדרים.

כן אין אני מרגיש תסכול כלשהו על שבוצתי שנים כה רבות מחיי בכלל; ראייתי שם דברים נפלאים. אני עצמיאמין היה בין החלשים והפחדות החשובים מכלם בכלל, אך ניתן לי החstrand להיות באותו תא עם קדושים, עם אכזרי האמונה, בדומה למשיחים הראשונים. היו כאלה, שבאהבתם הגדולה למשיח הילכו למות עבורה. ואת היופי הרוחני של קדושים אלה, של גיבוריו אמונה אלה, לא אוכל לעולם לחרר כראוי! דברים אלה, אותן מתאר אני בפניכם כאן, אינם יוצאים מן הכלל. דברים על-טבעיים נהיינו לטבעים בקהלית המוחתרת. אך כאן הייתה עדה נוספת: העדה של האסורים. בעודה זו ראייתי מאינימים אמיתיים, כמוות אין למצוא במערב; זוהי קהילה מיוחדת בינה,

שchorah לאהבתה הראשונה מימי ראשית המשיחיות!
לפני שנכלאתי, אהבתי את ישוע המשיח מאוד. אך כתה, לאחר שרائي את "כלת המשיח" — את "גופו הרוחני של המשיח" — כפי שמכנים כתבי הקודש את המאמינים בו, — כשהם נקיים ומשרתים את אדונם בכלל, היה אומר, כי אהוב אני את קהילת המוחתרת כפי שאני אהוב את המשיח עצמו. כי כאן ראייתי את יופיה, את רוח הקربטה ואת גבורתה בתנאים אלה!

מה ארע בגורלם של אשתי ושל בני

בעל כורח נלקחתי מהיק משפחתי. מאו לא ידעת מה ארע להם. רק לאחר שנים רבות נודע לי, שגם אשתי נמצאת בכלל. נשים מאיניות סובלות בכלל

יותר מוגברים. נערות נאנסו בכלא הקומוניסטי, על ידי השומרים הברוטליים. הלעג, הצלולך והזהמה המוסרית לא ניתנו לתואר כלל. נשים נאלצו לעבוד בעבודת כפיה לבנות תעללה, אותה תיכננו השלטונות לבנות על ידי אסירות ואסירים "פוליטיים". נשים עבדו כגברים. היה עליהם לחפור את האדמה, הקפואה משלג בחורף. פרוזות אסירות נתנו כ"משגיחות" על נשים מאמינות, והתחררו בינוין ביכולתן לענות אותן ולהציג להן. אשתי אכלה, בין השאר, עשבי השדה, עכברושים וגהבים. אחד התענוגות בו אהבו השומרים להשתעשע, היה דחיפת אסירות לתוך הנהר, שעלה שפטו עבdo, ואחר כך "משיתן" בחורה. הם נהנו ללווג להן, לצחוק למראה גופותיהן הרטובים, ואו לשוב ולזרוק אותן, ו"לדווג" אותן מחדש. גם אשתי גונתה על אלה אשר טעמו מ"עונג" זה.

בני נזוב לשוטט ברחובות לבדו כאשר נלקחו ממנה אמו ואביו. משחר ילדותו היה בני מאמין רציני שהתעניין בדבורי האמונה. אחר כך, כאשר נחתפו ממנה הוריו, בהיותו בן 9, עברו הייו המשיחיים משבר חרום. ליבו התמלא מרירות והוא החל מטיל ספקות באמונתו. בגין זה היו לו בעיות אותן אין ילדים

מכיריים בדרך כלל: הוא היה צריך למצוא להרוויח את לחמו. עבירה חמורה הייתה לעזר למשפחות האסירים המאמינים. אולם, שתי נשים מאמינות "חטא" ולקחו את בני לביון ווערו לו. הן נתפסו בשל כך, נאסרו, והוכו בכלא כה קשות עד כי נשארו נכות לכל ימי חייהם. הכרתוי מאימה אחת, שחורף כדי סיוכן חייה — לתקה את בני לביון בתקופת מעצרי הראשון, כאשר נלקחה גם אשתי ל证实ות פרך. היא נשפטה על כך ונידונה לשמוונה שנות מאסר, בעוון "עורה למשפחות אסירים". כל שינוי הוצאו בכלא בשעת "החקירות". עצמותיה נשברו מרוב העינויים, והיא לא תהיה מסוגלת לעבוד עוד למחייה ...

כאשר ייצאנו לחופשי, גמרנו אומר לעשות הכל על מנת לשחרר גם אותה. לבסוף, מתגשם חלומי זה; כתע אף היא נמצאת במערב.

"מיכאל, יקורי, האמן בישוע המשיח!"

בגינו לגיל 11, החל מיכאל בני להרוויח את לחמו בתור פועל. הסבל בו התנסה הוליד ספקות בליבו על האמונה באלהים, והחלישו. אך כאשר היהת אמו כבר שנתיים בכלל, התירו לו השלטונות להתראות עמה יום אחד. הוא נסע לכלא וראה את אמו מאחוריו סורג וברית. היא נראתה מונחתה, ורזה מאד; ידיה מלאות יבלות, והיא לבושה מדים עלבים של אסירה. רק בקשרי הביר אותה. המילים הראשונות שלה היו: "מיכאל, יקורי, האמן בישוע המשיח!"

השומרים, שעמדו כל העת על ידה, מיהרו, בשומעם את המילים האלה, לדוחף אותה הצידה בזעם ובאכזריות רבה, ורחקו אותה מבנה. הילד בכח אשר ראה את הצורה הבהמתית בה נסחבה אמו מננו. אך זה היה הרגע הקרייטי, המכريع, בו חזר לאמונה. כי מיכאל ידע, שאם ניתן לאחוב את ישוע המשיח למרות התנאים האלה, אזו לבטה והוא המושיע, הגואל האמתי! הוא אמר אחורי מאמין עוד באמונה זו, למרות כל הזועות והתלאות בהן התנסתה, די היה לי בכרי!" זה היה היום בו קיבל בליבו את המשיח.

באתו הזמן, בבית הספר היה עליו להילחם באופן מתמיד על קיומו. הוא היה תלמיד מצטיין, וכפרס, קיבל — כמו בכל המקרים האלה — עניבה אדומה. זה סמל לחברות ב"החלוצים הקומוניסטים הצעיריים" (כעין קומסומול ברוסיה). בני אמר בהזדמנות זו: "לעולם לא אענוב את העניבה של אלה אשר שמו את אבי ואת אימי בכלל".

על כך שילם מהיר יקר: הוא סולק מבית הספר. לאחר בטלה של שנה, נרשם לבית ספר אחר, בהסתירו את העובדה שהוא בן לאסיר פוליטי. מאוחר יותר, היה עליו לכתוב בבית הספר חיבור נגד כתבי הקודש. בחיבור הזה כתוב: "הארוגומנטים נגד כתבי הקודש הם חלשים מאוד, והציטוטים נגד התנ"ך ונגד הברית החדשה, איןן מנומקות; ללא ספק, לא קרא המורה עוד כתבי הקודש! אין בהם שום סתירה למדע, כי אם יש הרמונייה מלאה ביניהם!". על כך

הווצה שוב מבית הספר, והפעם הפסיד שתי שנות לימוד. בסוף, הורשה ללימוד בסמינריון. כאן לימדו אותו "תיאולוגיה מרקסיסטית". הכל היה מוסבר בהתאם לثورתו של קרל מקרט. מיכאל מחה על כך בפומבי בכיתה. סטודנטים אחרים חצטו אליו. התוצאה: הוא הוצאה גם מהסמינריון בטרם הספיק לסיים את לימודי התיאולוגיים. (כינתיים, סיים אותם במערב).

פעם, בהיותו בבית הספר, כאשר נתן אחד המורים שעורআইיטי, קם בני והתנגד בנסותו להעמיד את מוריו על האחריות הגדולה שלהם נוטלים על עצםם בחוליכם שלול צעירים כה רבים על ידי לימודם זה. הכיתה כולה הייתה לצידה, נחוץ היה שرك אחד יעוז לדבר ראשון. אחריו בן עברו כולם לצידה. כדי שירשה לו ללמידה היה עליו להסתיר כל הזמן את העובדה שהינו בנוי של אסיר פוליטי. אך הרבה פעמים נתגלה הדבר, ואז חורה התמונה הרגילהה על עצמה פעם נוספת: מיכאל החזם לחדר המנהל ושם הודיעו לו בפשטות, כי אסור לו להמשיך וללמוד בבית הספר.

בנוי סבל רבות וידע גם חרפת רעב. משפחות האסירים סבלו מאוד בשל סיבות מצפוןיות, ובעיקר בשל אמונהן באלהים; וכמעט מתו מרעב, פשוטו כמשמעו.

אסור היה לעזור להן;ומי שנחטף, נבעש קשות על ידי החוק הקומוניסטי. אספר לכמ על מקרה אחד בלבד, על משפחה שבילה בצרה זו. משפחה זו מוכרת לי אישית. מאמין אחד נכלא בגלל עבודתו בקהילת המחרת. הוא השאיר מאחוריו אשה ושישה ילדים. שני בניו הגדולים יותר, בנות ה-17 ו-19, לא יכלו להציג עבודה. המעבד הבלתי ארץ קומוניסטיות, הוא המדינה, והמדינה הקומוניסטיות לא נתנת עבודה לילדים של מאמינים שהם אסירים פוליטיים; כי הם נחברים שם ל"מפרי החוק" ו"קנטרארבולוציונרים" ("אנטימהפכנים").

אך, אנא, אל תשפטו בחומרה את הטיפור הזה בהתאם לסטנדרטים המוסריים המקובלים! קיבלו את העובדות כמוות זהן:

ובכן, שני בניו של מאין גרדף זה, שהיו מאמינים בעצמן – היו לפרטות, על מנת לפרנס את אחיהן הקטנים ואת אימן החולה. אחד האחים, בן ה-14, יצא מdeathו כאשר נודע לו הדבר, והוא צורך אף לאשפזו במוסד לחולי נפש.

כאשר, לאחר הרבה שנים, שוחרר האב מכלאו וחזר הביתה, הייתה תפילה זו
היחידה והმהמְדָתָה: "אלֵי, קַח אֶתְּנִי שׁוֹב לְכָלָא: אִינְגִּי מִסְגָּל לְשָׁאת אֶת זֶה.
מוֹטֵב לְהִיוֹת בְּכָלָא מַאֲשֵר לְרֹאֹת אֶת זֶה...!" תפילה זו התגשמה, והוא כיום
שוב בכלא בגלל העבירה החמורה שבישר את הבשורה לילדים. שתי בנותיו
הפסיקו בינותיהם להתרנס מזונות. הן קיבלו עבודה מטעם השלטונות תמורה
הסכמתן לשרת את המשטרה החשאית. הן נהיו למוסרות אינפומציה
לשلطונות אווזות המאמינים. בכנות של מאמין אסיר, הן מתקבלות בחמיות
ובכבוד רב בכל בית של מאמינים, ושם, הן שומעות מה מדבר, ואחר כך
מלשיות ומוסרות כל מה ששמעו וראו, למשטרת החשאית. אך אל יאמר איש
במערב שהוא מכוער ובلتוי מוסרי — בודאי שנכון הדבר — אך, מוטב שנשאל
עצמנו באם אין זו אשמתנו שטרגדיות כאלה קוראות: משפחות אסירים
מאימים נעצחות לנפשן, כאשר בני חורין, החיים בארץ חופשית ודמוקרטית,
חיים כרצונם ואין שמים להם לעובדה שליש מהאנושות משועבד כיום
לordan הקומוניסטי האכזרי. ואל נאמר גם אנו על כך: "זה איננו עסקי;
שהגדולים יחשובו!". כי יש ככל השובים באמת וברצינות, ועושים את כל
שביכולתם לעוזר למשפחות אלה. נערם להם גם אנו להגשים מטרה נעה!
זו!

כופר – ושהרור לעבד במערב

14 שנים מאסר עברו עלי בסך הכל. משך כל התקופה הזאת לא רأיתי ספר תנ"ך ולא שום ספר אחר. שכחתי אפילו את מלאכת הכתיבה. בוגל הרעב המתמיד, והתרופה "המטמטמות", אותן קיבלנו ללא ידיעתנו כשהן מעורבות בתחום האוכל, ובוגל הענויים הרבים, שכחתי את כתבי הקודש. אך ביום בו מלאו 14 שנים לשחותי בבית הסוהר, צץ פתאום בזוכרוני, כמתוך הערפל שעתף את מוחי בימים ההם, הפסוק: כי גם יעקב עבד ברחל ארבע עשרה שנה... "ויהיו בעיניו כיימים אחדים באחבותו אותה".

זמן קצר לאחר מכן שוחררתי מכלאי בעקבות חניינה כללית, שהוכרזה בארץנו, לא מעת הוצאות להשפעת הציבור האמריקני שהחל להשמיע קולו נגד המצב שהוא או בארץנו. 20 שנה חלפו מאז "שחרר" הצבא האדום את מולדתי. ורק עכשיו, כשהכמעט כל אדם הגון כלוא באשמה זו או אחרת במלחאות הקומומיסטיים, החל הציבור האמריקני להתעניין ולהשמיע קולו. אךجيدוע, מוטב מאוחר מאשר לעולם לא...

ואז, התרائي שוב עם אשתי ובני. אשתי המתינה לי בנאמנות 14 שנה. התחלנו חיים חדשים, בעוני ובחוסר כל. כשמיshaw בעצר, כל רכושו מוחרם על ידי השלטונות. חפינו "גלקחו" שלוש פעמים: בעת מעצרי הראשון, בעת מעצרי השני, בעת מעצרי השלישי. בקיצור, לא נשאר לנו מארמה.

כהני הדת ורוצי העדה ששוחררו ממאסרם, הורשו לעבד בכנסיות נידחות ובכליות קטנות; וכך, לי ניתן רשותה לטיף בכנסייה קטנה בעירה א. מיניסטריוון הדות הקומוניסטי הזהיר אותי אז, באומרו, שמספר חברי הקהילה היה הוא 35 איש, "וואוי ואבוי לי אם מספר זה יגדל אי פעם ויגיע ל-36 איש!" נאמר לי בהזמנות זו, כי עלי להיות סוכן, למסור להם כל מה שמרתחש בכנסייה, לדוח מהם מעשי של כל מאמין החבר בה, להלשן על כל

אחד מהאמינים למשטרת החשאית ולהרחק משם את הנוער, ואפלו בכוח. זאת היא השיטה, בה משתמשים הקומוניסטים בכנותיות, כ"כלי שרת" כדי להפעיל בדרך את הפיקוח שלהם.

ידעתם שרבם יבואו לשם לעדרותי אם אתחילה לבשר בכנסיה זו. אי לך, היהת החלטתי נחוצה: לא אתחילה לבשר את השורה בכנסיה רשמית. סרכתי לקבל את המשרה המוצעת, ושבתי לעבוד בקהילה המחרתת. בכך עלה בידי להשתתף בכל היופי והסכנות הכרוכות בעבודה זו; אך זו הייתה הקהילה היחידה, בה בישרו את המשיח לא לפני תכתיביהם מלמעלה.

במשך כל שנה מאטרי, פעל אלהים נפלאות בחוץ. כניסה המחרתת לא היה עוד עזובה ונשחתה; מאניבים מאמריקה ומארצות מערביות אחרויות החלו עוזרים לנו ומתפללים עבורנו. يوم אחד אחרי הצעירם, כאשר נחתי בቤתו של מאמין בעיר פרובינציאלית אחת, העיר אותה פתחו בעל הבית אומנו: "אחים-באמונה הגיעו הנה מהוו". במערב היו מאמינים אשר לא שכחו ולא עזבו אותנו. משליכים מן השורה ארגונו עבודה חשאית לעזרת המשפחה הנזקוקת של האמינים האסורים בשל אמונתם, והחלו להברית לתוך הארץ, כתבי-הקודש, ספרות מшибית, ועזרה.

בחדר הסמוך מצאת שישה אחים מאמינים אשר באו לארצנו במטרה לעשות את העבודה הזאת. שוחחנו הרבה. לאחר שדיברנו זמן רב, סיפרו לי הללו כי שמעו שבאותו מקום ציריך להימצא אדם ששנה 14 שנה בכלא, והם חפצים לראותיו. אמרתי להם כי אני הוא זה. אז אמרו: "ציפינו לפגוש מישחו מלכולי ועצוב. לא ייתכן כי אתה האיש, הרי אתה כה מלא שמחה!"

הזהרתי בפניהם כי אכן אני הוא, וכי שמחתי הגדולה היא לדעת שסוף סוף, הם הגיעו אלינו, וכך אנו לא נהייה נשכחים עוד. ומאז הלילה הגיע עוזרה סדירה לעודת המחרתת. בדרכיהם חוותות התחלנו לקבל הרכה כתבי קודש, ספרות מшибית אחרת, וכן עוזרה מעשית עבור משפחותיהם של אסירים האמונה. כעת, על ידי עוזרם זו, היינו אנחנו, קהילת המחרתת, מסוגלים לעבד היטב ובצורה יعلاה יותר.

היעידוד שלנו לא היה רק בגל שהם שלחו לנו את דבר ה', כי אם גם בכך

שראיינו עצמנו שוב אהובים. הם הביאו לנו מילוט עזוז. לאחר פגיעה כה קשה בנפשותינו, (אף אם נתעלם מגופנו הholך ונركב), היינו רעבים לרגש אהבה, ממש ילדים קטנים. משך התקופה הממושכת שהפעילו علينا בכלל את "שיטת שטיפת המוח", שמענו במשך שנים: "איש לא אהוב יותר, איש לא אהוב יותר, איש לא אהוב יותר". עכשו ראיינו מאמינים אמריקניים ואנגלים, אשר סיכנו את חייהם כדי להוכיח לנו את אהבתם. תחת ייעוץ שקיבלו מathanנו, פיתחו אחיהם נאמנים אלה שיטה וטכנית לעובודה השאית. הם חדרו בחשאי לבתים שהיו מוקפים במשטרת החשאית, והמשטרה לא חלמה אפילו שם שם!

לעולם לא יוכל האיש שבא מארצות המערב, שיש לו בארץ ספרי תנ"ך בשפה, להבין מהו ערכם האמתי של ספרים אלה בתנאים בהם היינו אנו. אתה חף בו והוא איננו בנמצא, הוайл ובארצנו לא נדפסו כתבי הקודש זה למעלה מ-20 שנה, ויש להביא אותך לשם בחשאי ...

אני ומשפחה לא היינו יכולים בחיים לולא עזרתם של מאמינים שהחפלו עבורי נוח'ל. וכן הדבר עם רועי עדה רבים, האסורים בארץ הקומו נסתיות האחרות. מניסיוני האישי יכול אני להעיד על העוראה החומרית והמוסרית הגדולה שקיבלנו או מה"שליחות המשיחית האירופית" שמרכזזה בלונדון. אנשי החברה זאת היו בשביבנו כמלאים מנשיים בימים אלה! הם היו האנשים הראשוניים שחצאו את מס' הברזל, ורבים אחרים מארצות המערב, מעודדים על ידי הצלחים של אלה, באו תוך זמן קצר בעקבותיהם. אך, עקב עבודתיה המחדשת בעדת המחרת, שוב היהתי נתון בסכנת מצור מחדש. על כן, בזמן זהה, שלמו שני ארגונים משייחים בחו"ל, (שהם "שליחות הנורבגית ליהודי" ו"הברית היהודית-משיחית המאוחדת"), " קופר" עבורי, בסך 10.000 דולר. כתעת, יכולתי לצאת לחו"ל, כי "קנו את משפחת העובדים"!

לא הייתה עוזבת את ארצי — למרות כל סיכון — לו לא הפצירו כי ראש קהילת המחברת, כי עלי לנצל את ההזדמנות הזאת ולעוזב את הארץ, כדי להיות "קולה" של עדת הדממה, הקורא תגר לעולם החופשי. הם ביקשוני שאדבר אליכם, החיים בארצות החופשיות, בהם, אודות סבלם ומחסורם. באתי למערב החופשי, אך לבני נשר עם, שם. אלמלא הייתה מבין בעצמי מה גדול הצורך שתתמעו על מזוקתה הגודלה ועל עבودתה הנוגעת של עדת הדממה, לא הייתה עוזבת את ארצי לעולם. אולם זו היא שליחותי הנעה.

בטרם עזבתי את ארצי, הומנתנו פעמיים למשרדי המשטרה החשאית. נאמר לי שם, כי אכן נתקבל סכום הכספי הנדרש עבור שחורי (ארץ זו מוכרת עד עצם היום הזה את אזרחיה חמורת כסף, בגלל המשבר הכלכלי הקשה, לתוכו הביאה המשטר הקומוניסטי, כמו גם תלותה במוסקווה). ועוד נאמר לי: "לך לך למערב ובשר שם את המשיח שלך, כמה שתרצה; אך אווי ואובי לך אם תעוז לפגוע בנו! אי, לך אם תספר במערב מלא אחת נגנבו! נספר לך בಗלויה מה שתכננו עבורה במקורה ותדבר: ראשית כל, תמורה 2,000 דולר נוכל בקלות למצוא גנטיסטר מקצועני שייחס לך, או שיתחטוף אותך חורה (ואו נזכרתי, כי הייתה בעצמי בתקופה מסוימת באותו תא עם כומר אחד, ו. ל., אשר נחטף באוסטריה והובא בעל כורחו בחזרה לארצו נכלא; כל ציפורני נחלשו תוך כדי עינויים. כן הכרתי גם אחרים שנחטפו מברלין. לא מזמן נודע לי מקרים של אזרחי ארצי אחרים אשר, נחטפו אף הם מאיטליה ומצרים). ובכן, הם הוציאו ואמרו: "כדי שתדע שיש ביכולתו גם להרים את שמי הטוב בכך, כי נdag להפי' שמוות אודות "הרפתקות עם נשים", או שנפי'ן שמוות על "מעילה" שביצעת בתוקף חוקידך בראש קהילה. על כל פנים, אל דאגה! אנחנו נמצא כבר איזשהו סיפורו בלתי מוסרי מתקופת נועיריך! אנשי המערב — במיעוד האמריקנים — ניתנים בקלות הרבה להשפעות, ואפשר להשפיע עליהם שיאמין לנו ללא כל קושי".

לאחר ימים אלה, הירשו לי סוף-סוף לצאת את הארץ ולהגיע למערב. היה

לهم, לקומוניסטים, אמון רב בשטיפת המוח שנעשתה לי בכלל משך שנים. ישנם הרבה אנשים ביום במערב, אשר באו מארצאות קומוניסטיות ואשר עברו אותה דרך ייסורים כמוני; אך הם נפחים ולא מספרים על תלאותיהם לאיש. אחדים מהם אפילו משבחים את הקומוניזם לאחר שענו שניים, כמוי, בכלל, על ידי נציגינו כך היו הקומוניסטים בארכז' בטוחים שאני, כמו האחרים, לא עזיז להשמיע את קולי במערב.

וכך בדצמבר 1965 יכולנו אני ומשפחה לcatch את ארצנו. הפעולה האחורה שעשיתי לפני צأتي מארץ זו הייתה לקברו של אותו קולונל קומוניסטי אשר נתן בזמןו את ההוראה לאסרני, ואשר פקד על שנות עיניו בכלא. הנחתה פרח על קברו. בעשותי זאת, הקדשתי את חיי למטרת הנעלה להביא את שמחת היישועה במשיח לקומוניסטים שהם כה עניים ברוחם ובנפשם.

אני שונא את המשטר הקומוניסטי, אך אהוב את האנשים החיים תחת משטר זה. אני שונא את החטא, אך אהוב את החוטא! אני אהוב את הקומוניסטים האומללים בכל לב. הם יכולים להרוג מאמינים במשיח, אך איןם יכולים לכבות את אהבתם של מאמינים אלה אפילו כלפי רוצחיהם. איןני מרגיש שום מרירות, אף קלה ביותר, או שנאה כלשהי, כלפי הקומוניסטים, או אפילו נגד אלה שעינו אותו.

روح האהבה של המשיח מביססה את הקומוניזם

לנו, היהודים, יש אגדה האומרת, כי כאשר יצאו אבותינו מצרים, ופרעה ופרשיו טבעו בים סוף, הצליטפו המלאכים בשמיים לשירי הנצחון של המנצחים. הכב"ה אמר אז ל מלאכים: "בני ישראל בשר ודם המה, ושמחתם על שניצלו ממות, מובנת בחחלה! אך מכם, המלאכים, מצפה אני להבנה עמוקה יותר. האם אין גם המצריים מעשי ידי? האם אינני אוהב גם אותם? איך

ייתכן שאינכם משתתפים בצעורי על גורלם הטרגי?"

"מעשי ידי טובעים בים, ואתם אומרים Shirah LePeni?"

egend זה מופיע באמנים בספרות התורה שבע'פ; אך הרעיון האלוהי הזה מופיע בפנינו גם מפני הנביא ישעיהו (עיין ישעיה י"ט: 25-19): חזון זה עדין מרוחק, וכי ניתן כי יתקרב; ועוד: "ויהי בהיות יהושע ביריחו וישא עיברו וירא והנה איש עמדו לנגידו וחרבו שלופה בידיו וילך יהושע אליו ויאמר לו הלנו אתה אם לזרינו" (יהושע ה' 13). לו הייתה האישיות שפגש יהושע בעת ההיא אדם בלבד, כי אז יכול היה חתשו באללה זו להיות רק "אני לצידכם" או, "אני לצדכם של אויביכם", או, אולי, "אני ניטרלי". ככל הן התשובות האפשריות שאדם יכול לחת לשאלות כגון זו. אך הדמות שיהושע פגש הייתה אישיות שלא מהעולם הזה; ועל כן, כאשר נשאל באם הוא לצד היישראל או נגידו, נתן הוא תשובה בלתי צפואה ובבלתי מובנת לנו לחולוין: "לאו!" מה פרוש למלת הוו כאן?

דמות זו בא אליו מקוםשמי, מקום בו אין "بعد" או "נגד": שם מבינים הם כל אחד וכל דבר, ושם שורתה הבנה, רחמןות ואהבה להatte כലפי כל איש ואיש שעלי אדמותה. ישנה רמה אנושית, של בני אדם. ומתקודת ראות של רמה זו, יש להלחם בכל המרץ נגד הקומוניזם. ברמה זו, וחובתו היא להלחם נגד הקומוניסטים, היהות והם תומכים ב"חזון" האכזרי, הברוטלי, השטני הזה.

אך המשיחיים הם יותר מאשר יצורי אנווש: הם ילדי אללים, והם שותפים בטבע האללי.

העינויים שסבלתי, אם כן, בinati ללא הקומוניסטים לא השאירו בלביו שנאה נגד הקומוניסטים; היוות גםם נבראו בצלם אליהם. ולכן, כיצד יוכל לשנוא אותם? עם זאת, לא יוכל גם להיות חבר עמם. חברות נקרת נפש אחת בתוך שתיה לבבות. ואילו אני אינני נפש אחת עם הקומוניסטים. הם שוניםים אפילו את שם האללים; ואילו אני אוהב את האללים.

אם היו שואלים אותי: "האם הנך بعد הקומוניסטים או נגדם?", היה תשובי עולולה להיות מסוכנת. הקומוניזם הנו, לדידי, האיום המירבי והסכנה הגדולה ביותר של האנושות. ואני מתנגד לו בכל כוח וחפץ להלחם נגדו עד אשר יפול. אך, בתחום הרוח, אני יושב במקומות שמיימים עם המשיח ישוע. אני יושב בתחום של הד"לא", בו, למרות כל גודל הרצה והחתאה שלהם, מצויה כלפיהם, הקומוניסטים, רק הבנה ואהבה; זהו תחום בו חיים יוצרים מלאכים, המנסים לעוזר לכל אדם להגיע לפסגת השאיפה האנושית, שהיא, להגיון ולהיות כמו המשיח עצמו. لكن, מטרת חיי היא לבשר את הבשורה לקומו-

ניסטים, להביא להם את הבשורה הטובה על חי עולם.

המשיח, שהוא אדון חיי, אוהב את הקומוניסטים. הוא עצמו אמר שהו אהוב כל אדם, ובabhängigיו זו, נכוון הוא להשאיר את תשעים וחמשה "הכבדים הצדיקות" ולכך ולבקש את הכבשה התועה שאיבדה את דרכה ונידונה לאבדון נצחי. שליחיו של המשיח, וכל מורי המשיחיות בכל הזמנים לימדו בשם את האהבה האוניברסלית הזאת. מאקאריו הקדוש אמר: "אם מישחו אהוב את כל בני האדם אהבה לוהטת, אך אומר על אדם אחד בלבד כי לא יוכל אהוב אותו, חදל הוא מה להיות משיחי, תלמיד ישוע המשיח. כי אהבתו של ישוע המשיח חובקת עולם ומלוואו". אוגוסטינוס הקדוש מלמד: "איפילו אם היה כל העולם מורכב מצדיקים ורק אדם בלבד היה חוטא, היה המשיח בא כל כך אהוב הוא כל אדם ואדם". התורה המשיחית ברורה היא. הקומוניסטים הם בני אדם, ובתוර שכאללה, אהב אותם המשיח. וזאת היא גישתו של כל אדם

אשר יש בו מחשבת המשיח. אנחנו אוחכמים את החוטא, אך שונאים את החטא.

אננו מכירים את אהבתו של המשיח כלפי הקומוניסטים על ידי אהבתנו אנו כלפים. ראייתי משליכים בכתבי הכלא הקומוניסטיים, כשהשלשלאות בנות 25 קילוגרמים קשורות את רגליים, והם מעוגנים במוטות ברזל מוחומים, ובגרונויהם דוחסות כמויות גדולות של מלחה. הם נזעבו ללא מים, כשהם רעבים, צמאים, ומוזלפים בשוטים; הם סבלו ממקור עד מוות בתאי קירור וככו... וככל זאת... היו מתחפלים כלחט ובגדמות עברו הקומוניסטים המעניינים אותם, וביקשו את ישועתם נפשם! דבר זה אינו ניתן להסביר לשכל האנושי הישר, ולא כל שכן לשכלו של אדם חי במשטר דמוקרטי. אהבת המשיח היא שעשתה זאת ללבותינו!

ולבסוף, רבים מהקומוניסטים שעינו אותנו, נכלאו בעצמם. דבר ידוע הו, כי הקומוניסטים בעצם נכלאים לעיתים קרובות, ואף מנהיגיהם מגיעים לכלא, כמעט כמו אויביהם. וכעת, קרה שהמענים והמעוניינים נאלצו להיות כלואים יחדיו באותו הא. ובעוד האסירים האחרים, הבלתי משיחיים, התיחסו המאמינים עליהם, ואפלו החת הסיכון לספג בעצם מכות משאר האסירים שהאישמו אותם בשיתוף פעולה בוגדי. ראייתי משיחיים שנתרנו את פרוסת הלוחם האחרון לקומוניסט לשעבר, אשר כעת, דעך כוכבו, ועתה הוא כלוא, חולה אנוש ושנוא על כולן. וגם את התרופות, אותן קיבלו המאמינים מן הבית לחיזוק בריאותם הרופפת, נתנו לאלה. ואין לשוכח, כי באוטם ימים, הייתה ההקצתה השבועית שלנו פרוסת לחם אחד בלבד, וכי חכילה המכילה 100 מילימ זעירום של טרפטומייצין הייתה בעלת ערך בלבד. כי לא רק בכלאות, כי אם גם בכתבי מרכחת בחוץ היו תרופות אלה נדירות ויקרות עד מאד...

המלחים האחרון של מדינאי דגול אחד לשעבר, אישיות בולטת בארץנו שהיה מאמין, ואשר מת בסוף בכלא הקומוניסטי, היה: "אם יום אחד המשטר הקומוניסטי יפול בארץנו, אזי תהיה זו חובה קדושה לכל מאמין, לצאת לרחוב

להגן על הקומוניסטים אפילו תוך כדי סיכון חייו הוא, מפני זעמה המוצדק של האוכלוסייה, אותה החזיקו הם תחת משטרם הטרוריסטי" (ואכן, מאמין זה היה מספר שנים מיניטר בארכנו בשנות השלוישים).

בימים הראשונים אחורי שכתי למשית, הרגשתי שלא אוכל לעבוד זמן רב ככלכלן או פקיד. בלבתי ברחוב, הרגשתי לפתח מין כאב פיזי ממש בגין כל עובר ושב שהוזמן לדרכי. הרגשתי כמו דקירת סכין בלבci; כי בווערת היתה השאלה בלבci, אם היה אדם זה או אחר נושא אם לאו! אם אחד המאמינים שבkahילת נכשל בחטא כלשהו — בכתיו במשך שעות. והלהת הזה לראות כל אדם ואדם נושא, נשאר בלבci עד היום. והקומוניסטים, גם הם בני אדם חזוקים להיוושע.

בהתהנו כלואים בתא בודד, לא יכולנו עוד להתחפלל כמו קודם; הרעיבו אותנו, העליתו אותנו סמים עד כי עורפלנו חושינו. היינו רומים וחולשים כמו שלדים. תפילה "אבינו שבשמי" הייתה ארכחה מדי בשביבנו. לא היה לנו עוד מספיק כוח ריכוז כדי להתחפלל תפילה זו בשלמותה, ולבן היהת תפילייה המתמדת: "אדוני ישוע, אני אוהב אותך".

ואז, يوم בהיר אחד, קיבלתי מאדוני ישוע תשובה לתחפילתי זו: "האם אתה אוהב אותי באמת? עכשו אראה לך כיצד אני אוהב אותך". ופתאום, הרגשתי בלבci להבה בוערת כאש! שני תלמידי ישוע בדרכם אל עמאס אמרו, כי ליבם בער בקרכם כאשר ישוע דבר אליהם. כך היה גם עמי באותו רגע: הרגשתי את אהבם של זה, שנתן את חייו על הצלב, עבורנו כולם. ואהבה כזו אינה יודעת גבול; כל האנושות כוללה, ובתוכה גם הקומוניסטים, למרותם כל חטאים הגודלים והאיומים, כוללים בתוכה! הקומוניסטים ביצעו, ועודם ממציעים, דברים מחרידים ווזוועתיים: אך, כאמור, "מים רבים לא יוכל לכבות את האהבה ונחרות לא ישתפוה" (שיר השירים ח' 7). "עה כמאות אהבה, וקשה לשאול קנאה". כמו שהמוות איננו מותה, ורוצה לקבל כל אחד, בין אם עשיר או עני, צער או ז肯, אנשים מכל גזע, מכל אומה, בעלי השקפות פוליטיות שונות, קדושים ורוצחים, כך האהבה חובקת הכל. "האהבה לא-תבוטל לעולם" (ה' 1 לקורניתים י'ג: 8) והמשיח, שהנו "האהבה

שהתגשמה" עבורנו, לא ייחל עד אשר ירכוש לעצמו גם את הקומוניסטים. "כִּי כִּכְאָהָב הַאֲלֹהִים אֶת הָעוֹלָם עַד אֲשֶׁר נָתַן אֵת בְּנֵו אֶת-הַיחִידוֹ, לְמַעַן לֹא יָאֵד... כָּל הַמַּאֲמִין בּוֹ, כִּי אִם יִתְהִיא חַי עַולְמִים". (יוחנן ג': 16). "כָּל הַמַּאֲמִין בּוֹ" כולל גם את הקומוניסטים.

יום אחד נזדק לתוכה תאי מטיף בשורה אחד. הוא היה כמעט מה. פניו וגוףיו היו לפצע אחד גדול ושותת דם. הוא הוכחה קשה. אנו רחצנו אותו. אחדים מהאסירים בתא קיללו את הקומוניסטים המענים. אך הוא עצמו אסף בקושי רב את שארית כוחותיו ומלמל: "אנא, אל תקללו אותם. תשתקו קצת! אני חפץ להחפלל עבורה!"

זה נשמע כאבסורדי, אך זהו הנס הגדול שהאל הרחמן והחנון מסוגל לחולל בכלבו של נושא!

איך יכולנו להיות שמחים – אפילו בכלל

כאשר אני מביט אהורה, אל 14 שנotti בכלל, נזכר אני כי לפעמים היו לי גם ימים מאושרים מאד. האסירים האחרים, וכן גם השומרים, הוכו כולם בתמהון, כיצד יתחנן שהמשיחיים מסוגלים להיות כה מאושרים, למרות תנאים המחרידים האלה. הם לא יכלו למנוע מأتנו לשיר, למרות שהוכינו קשות על כך. אני מתאר לעצמי כי הזמיר היה ממשן לשיר אפילו אם היה יודע כי יזנוו אותו למוות על כך. מאמינים בכלל ורקדו משמחה לעתים. כיצד יכלו הם להיות כה שמחים בתנאים כה טרגיים? לפעמים, בהיותי בכלל, הרהרתי במילים מסויימות שישוע פעם לתלמידיו: "אשר העיניים אשר רואות את הדברים האלה שאתם רואים" וכאשר אמר מלים אלה, תלמידיו באו לבדוק מנסעה ברחבי ארץ ישראל דאו, בה ראו זועות רבות. ארץ ישראל הייתה אז ארץ מדוכאת תחת עול רומי. בכל מקום ניתן לראות את העוני והצערות של עם משועבד. התלמידים ראו בדרכם מחלות, סבל, מגיפות, רעב, צרות. הם נכנטו לבטים מהם נלקחו לוחמים פטרוטיים, יהודים עזיז נפש, בכלל,

והשairo מאחוריהם הוריהם, נשים וילדים המבכימים אותם. לא היה זה עולם יפה, ולא היה מעודד להביט בו. ובכל זאת אמר להם ישוע: "אשרי העניים אשר ראו את מה שהנכם רואים". זה נאמר בഗל שחתלמידים ראו לא רק את הסבל. הם ראו גם את המושיע של העולם, העתיד לבסוף להביא את השגונג והפריחה המאושרת לאנושות! זו הייתה — לדעתו — המטרה הנבעלה, אליה שואפת האנושות כולה ועתידה להגיע בסופה של דבר. בפעם הראשונה בחייהם, ניתן לכמה זחלים מכוערים ווזוחים, הזוחלים על העלים, להבין שאחרי החיים העולמיים האלה יוכו לחיים אחרים,ifs, כשיההபכו לפופרים מרהייבי עין החופשים לעוף כרצונם מפרקת האושר הזה מובטח גם לנו.

סבירו היו כאלה ששבלו כאיבר, ואולי, אף הרבה יותר ממנו. אך אני ידעתني גם את סוף חייו של איוב: ידעתני שהוא קיבל מלאיהם כפליים ממה שהיה לו קודם לכן, היו גם אנשים מזוקנים סבירי, כמו אלעזר שבמשל, רעים לאין שער, וגופם היה מכוסה כלו פצעים פתוחים ומחרידים, בהם לא טיפל איש. אך ידעתני כי בסוף יקחו מלאכים את אלה לחיק אברהם אבינו. ראייתי אותם אז כפי שהם היו פעם בעtid. ראייתי באותו המשיחיים העולמיים והמוניינים שהיו סבירי, את הקדושים וכתריו הוזהר לדר羞ם כמו שהם יהיו ביום ההוא, במלכות האללים.

אך, כאשר ראייתי את האנשים סבירי באור כזה, הינו לא כפי שנראו אז, אלא כפי שהם עתידיים להיות, יכולתי לגלוות ביניהם גם מענים ורודפי משיחיים כאלה, שהזכירו לי את שאל התרסי, הרודף האיום של מאmins במשיח, שהיה לפולוס הקדוש. בין רדיפת משיחיים ואהבת המשיח יש רק צעד קטן בלבד. אחדים מלאה שעשו צעד זה נהפכו אמנים למאmins. קצינים אכזריים של המשטרה החשאית, שבפניהם העידונו על אהבת המשיח, היו למשיחיים עצמם, והוא בסופה של דבר מאושרים על שנייתם להם לסבול בכלל על "החתא" שבמציאות המשיח ובשירות. בשומרים שהיכו אותנו בשוטים ראיינו ברוחנו את שומר הכלא של פיליפי, אשר, לאחר שהיכה את פולוס בשוטים, נהפך למשיחי אף הוא (מעשי השליחים ט'ז: 34–22). חלמנו

שבקרוב גם אלה ישאלו אותנו, כמוותו: "מה עלי לעשות כדי להיוושע?" ובאליה שהבינו ברגע כאשר מאמינים נמרחו בזואה ובשנתן כשהם קשורים לצלבים, ראיינו את ההמון שפעם עמד לרגלי הצלב בגבעת גולגולתא ולרגע, ואשר אחריו בן מיררו בכבי ותופה על לבותיהם, מכבים על החטא שהטאו נגד משיחם הצלוב!

רבים מבני משפחתי ניספו במחנות הנאצים. אחדים מהנאצים לשעבר הוזמנו לביתי בתקופה האחרונה למלחמה, וביניהם — גם רוצח משפחתי, שחזר מאז בתשובה ובאו למשית. היה זה אומנם המקום המתאים ביותר. וכך, נולד הרעיון לבדוק הבשרה בין הקומוניסטים, בכלל הקומוניסטי, עצמוני! שם בכלל, מצאו תקופה לבנו עבר הקומוניסטים, ושכנוע שאף הם ייושעו. שם פיתחנו לעצמנו תחווה אחריות כלפים. למדנו לאחוב אותם כאשר סבלנו עינויים מידיהם.

אליהם רואה דברים אחרית מתנו, בני אדם, כפי שאנחנו רואים את הדברים לאחר מסחר, הנמלה, למשל. מנוקדת הראות האנושית, להיות קשר אל צלב, מרוח בזואה, זהו דבר מהריד! ובכל זאת, כתבי הקודש קוראים לשבלה המאמינים במשיח "רדיפות קלות". שהיה בת 14 שנה בכלל הייתה ארכאה מאוד עבורה. אך כתבי הקודש אומרים בקשר אליהן, "כי לחצנו, אשר הוא קל ואך לרוגע, יביא לנו כבוד עולמים גדול ורם עד למאוד" (השניה לקורינה-תימן ד': 17). פסוק זה נותן לנו זכות לשער שאיפילו חטאיהם המחרידים של הקומוניסטים עשויים לזכות בסליחה. פשיעיהם — אפילו הגדולים שבהם — עשויים להיות קלים בעיני האלים מכפי שהם נראים בעינינו האנושיות. הטrror והאכזריות שלהם, הנמשכים זה למעלה מ-50 שנה, עשויים להיות בעינינו אלהים כשגיאת קלה שלא ארכה יותר מיום אחד, כפי שנאמר בכתביהם, כי בשבייל אלהים, אלף שנה הן כמו יום אחד (תהילים צ' 4) רק רגע של

טיה מהדרך; אכן קיימת אפשרות שגם הם ייושעו.

על ירושלים דל מעלה כתוב שהיא כמו אם, ועל כן היא אורחת כמו אם. שערי השמיים אינם נעלמים בשבייל הקומוניסטים. גם עכורים טרם כבה האור. הם יכולים לשוב בתשובה כמו כל אדם אחר. ואנו חייבים לקרוא להם

לחוור בתשוכה. הבה נבהיר להם את בשורת האהבה, ונראה גם להם את דרכי היושעה. כי רק אהבה יכולה לשנות את הקומוניסטים. אך לא אהוב אותם, אין פירשו שיתוף פעולה עםם, כפי שכנים מראשי הכנסיות עושים היום. השנה מסגורה. היטלר היה אנטידיקומוניסטי, אך יכול שנאה. ולכן, במקום לנצח את הקומוניסטים, הוא עוזר להם להשתלט על שלישי מאוכלוסית העולם!

בחיותנו בכלל, חכננו באהבה את עבודת הטפת הבשורה בקרב הקומוניסטים. ואנו ממשיכים לחכנן ולבשوت כן, גם כיום, בעולם החופשי, ועוורים רבים לנו ברחבי תבל. בראש ובראשונה רוצחים אנו להביא את הבשורה למנהיגים הקומוניסטים. אך להפתעתנו, גילינו כי לא יזיך לבשר את הבשורה למנהיגי הכנסיות במערב החופשי אחד. אחדים מביניהם בעולם קראו, ונראה, מעת מWOOD על תולדות הקהילה המשיחית! כיצד, למשל, נרכשה נורבגיה למשיח? היה זה כשלמה, או לפ, נרכש למשיח בראשונה. גם רוסיה הייתה למשיחית כאשר מלכה דאו, ולדימיר, נושא. הונגリア נעשתה לארץ משיחית כאשר מלכה, סטפןוס הקדוש, נרכש למשיח. הוא הדין לגבי פולין. באפריקה, בכל מקום בו בא למשיח ראש השבט, נרכש השבט כולו בעקבותיו. אנחנו יסדנו שליחויות-בשורה אל האנשים מן השורה, היכולים לההפק למשיחים טובים מאוד, אמנם, אך אשר יהיו בעלי השפעה מועטה על סביבם, ולא יוכל לשנות את מצב העניים החברתיים. אולם עליינו לפנות למנהיגים. המסקנה היא: עליינו לדרכו למשיח מנהיגים פוליטיים, כלכלנים, מדענים, אמנים, ספורטאים, אנשי רוח בולטים. אלו הם "אדריכלים" היוצרים את אופיים של בני האדם, המיצבים את צורתם; לכן, להם השפעה בקרב העם! ברכשנו אותם, נוכל לרכוש את האנשים הקטנים מן השורה עליהם הם משפיעים. כי מזו ומתחuid מובילה הדרך אל לבו של עם דרך מנהיגיו.

מנקודת ראותו של המעוניין לבשר את הבשורה לקומוניסטים יש יתרון שאין למושטר סוציאלי אחר, היה והוא מרוכז יותר. אם נשיא ארה"ב היה עובר לכת המורמוניים, למשל, לא הייתה אמריקה בהפקת כולה למורמוניית בגללו;

אך אם מארצ'ה-טונג יירכש לאמונה בישוע המשיח, או ברוז'ניב, או ארצם
כולה תוכל לשוב בתשובה! כה גדולה היא ההשפעה של המנהיגים!
אך היהתן שמנהייג קומוניסטי יבוא למשיח? בודאי, כי בנפשו ריק הוא,
אומלל ובלתי מאושר, ממש כמו קרבנו. כמעט כל המנהיגים הקומוניסטים
ברוסיה סיימו את חייהם בכלא, או שנורו למוות על ידי חביריהם לרעון. וכן
הוא הדבר בסין. ואפלו שרי פנים אכזרים כמו יגודה יוֹוב, בריה, אשר
בזמן נראתה היה כאילו בידיהם כוח של חיים ומות על כל אזרח הארץ,
סיימו את הקריירה שלהם כמו אחרון אנטיד'-מהפכנים: כדור אחד בראש
 והענין נגמר! לא מזמן, נזרקו שליפין, שר הפנים של ברית המועצות,
 ורנקוביץ, שר הפנים של יוגוסלביה, הצדעה, על ידי חביריהם לשפטון, כמו
 סמרטוטים ישנים! וזה גורלו של כל קומוניסט "טוב"!

התקפת הקומוניזם בנשך רוחני

המשטר הקומוניסטי אינו עושה אף אדם למאושר, אף לא את ראשי השלטון.
 גם הללו רודדים כלليل בזודעם שככל רגע עלולה המכונית הסgorה של
 המשטרה החשאית להיעצר לפני פתח ביתם ולקחת אותם לכלא בגליל "שינוי
 בקו המפלגה".

הכרתי אישית מנהיגים קומוניסטים רבים. אלה הם אנשים הנושאים משא כבד
 על עצמם. רק ישות המשיח יכול לחת להם מנוחה!
 רכישת המנהיגים הקומוניסטים עבר המשיח עשויה להחפרש מהצלת
 האנושות כולה מהשמדה גרעינית, הצלה העולם מרעב. כמעט כל
 רכושם הולך ומתכווץ על נשך וכלי משחית. רכישת המנהיגים הקומוניסטים
 למשיח יכולה להביא בעקבותיה את סיום המתח הבינלאומי. רכישת המנהיגים
 הקומוניסטיים פירושה מילוי לבו של המשיח ולכם של המלאכים בשמיים
 בשמה נצחית.

פעולה זו יכולה להיות את נצחון קהילת המשיח. בכל האזרחים בהם עובדים

שליחי הבשורה השונים קשה ע"מ לרכוש נפשות; כמו, למשל, בגיןיה החדשה, במאלאגש, וכו', אך בכל המקומות האלה, יבוואו כולם למשיח, אם המנהיגים הקומוניסטיים יבואו אליו לראשונה. כי עובדה זו תיתן למשיחיות חנופה חדשה לגמרי.

ניתן לי להזכיר אישיות קומוניסטיים לשעבר אשר באו לאמונה. אני בעצמי הייתה לחם קומוניסטי פעיל בימי נועורי. ידוע לי, כי הקומוניסטים והאתאיסטים שבאים למשיח אוחבים מאוד את מושיעם, בגלל שהם חטאו הרבה.

לעכודת הבשורה דרישה איסטרטגיה. מבחינת הגואלה, כל נפש הנה שווה; אך מנוקדת ראות איסטרטאגית, ככלומר, מבחינת מציאות השיטות הנכונות להביא את הבשורה לאנשים, לא כל אדם שווה. כי חשוב יותר לרכוש אדם בעל השפעה גדולה סביבו, המשוגל, כתוצאה לכך, לרכוש אחריו כן אלףים אחרים, מאשר לפנות אל אחד מפראי adam בג'ונגל, ולהביא גואלה וישועה אישית עבورو בלבד. משום כך, בחר גם אדוננו ישוע לסייע את פעולותיו עלי אדמות לא באיזשהו כפר קטן ונידח, כי אם בחר בירושלים, המרכז הרוחני של העולם דאו. בגלל אותה סיבת התאמץ גם פולוס להגיע דוקא לרומי, בירת העולם התרבותי של ימי.

התב"ך אומר כי "זרע האשה יושא את ראשו של הנחש". אבחנו "מדגדנים" את הנחש בביטנו וגורמים לו לצחוק! ראש "הנחש" הוא איד"ש בין מוסкова ופקין, לא בטוניס, מצרים או במאלאגש. העולם הקומוניסטי ציריך להיות האתגר העיקרי של כל ראשי הכהילות ומנהלי שליחויות להפצת הבשורה, וכן

לכל מאמין משיחי החשוב בצוරה חיובית ויעילה!

עלינו לעזוב את עבודתנו השגרתית. "ארור עcosa מלאכת ה' רמיה" — כתוב בירמייהו מה' 10. התקפה חזיתית, רוחנית נגד הקומוניזם - זהו הדבר הנחוץ ביותר כיום, והצוו הקדוש של ימינו לקהילת המשיח! נצחונות מוכתחים רק בקרבות התקפה; לעולם לא איסטרטגיה הגנתית בלבד. כלפי הקומוניזם נקתה קהילת המשיח עד עתה רק בעמדה הגנתית, וכך היא הפסידה ארץ אחר ארץ ואומה אחר אומה לטובה הקומוניזם. מצב זה חייב להשתנות בכללותו — ומיד!

בספר ישעיה מה"ב אומר אליהם: "בריחי ברזול אגדע!" ומסך הברזול הגנו דבר של מה בכך בשבייל אלהים הכל-יכול; אם רצונו בכך, מתמוטטים אפילה שעריו ברזול לפניו. הקהילה המשיחית הראשונה עבדה ופעלה בצורה חשאית ובلتוי רשמית, וניצחה את העולם. עליינו לשוב, ללמד ולבוך לפיה שיטותיהם.

עד אשר הגיע המשטר הקומוניסטי לארכצנו, לא הבנתי מעולם מדוע כה הרבה מהמאמיןם, עליהם מדובר בברית החדשה, נושאים שמות כינוי, כגון: "שמעון הקורי ניג'ר", או "יוחנן המכונה מרkos" וכו'. גם כתע אנו משתמשים בכינויו סתר בעבודת האלים המתחתרת בארכזות הקומוניסטיות. למשל, מעולם לא הבנתי למה ישוע, כאשר ציווה לתלמידיו להזכיר עבורי את Lil הסדר האחרון בירושלים, לא נתן להם שם שום כתובת, כי אמר להם: "הנה אתם באים העירה ופגש אתכם איש נשוא צפתה מים, לכו אחריו" (לוקס כ"ב 10). כתע אני מבין. גם אבחןנו ונוגדים تحت סימני הכר השאים בעבודתנו בקהילת המתחתרת. אם נהיה מוכנים לעבוד כך, לשוב ולהזור לשיטות בהן השתמשו המשיחיים הראשונים — כי אז נוכל לעבוד בצורה ייעלה בארכזות שמאחורי מסך הברזול.

אך, לצערי הרבה, פוגש אני מנהיגי כנסיות רבים במערב, שבמקום אהבה כלפי נפשותיהם האומללות של הקומוניסטים חסרי-האלים, אהבה שהיתה מביאה מזמן לידי החארגנות יעילה להפצת הבשורה בארץותיהם. מוצא אני לדבוני שמדיניותם של רבים נוטה לצידם של הקומוניסטים. לא מצאתי אצלם את הרחמנות של "השומרוני הטוב" (לוקס י' 30—35) כלפי הנפשות האבודות מבית קרל מרכס.

אדם מאמין באמת לא במה שהוא מצטט באופן מכני מתווך עיקרי האמונה שלו, כי אם רק באותם הדברים, עכורים מוכן הוא למות. המאמינים שבkahילת המתחתרת הוכיחו כי הם אכן מוכנים למות بعد אמונתם! אני עצמי משיך כתע בעבודה צו, העוללה להביא לי מאסר חדש בארץ מוצאי, עינויים ואף מות! היה וניהלה עבודה חשאית עבר המשיח מאחורי מסך הברזול, תוך כדי

לקיחת כל הטיסכוניים הכרוכים בדבר, אני מאמין באמונה שלימה בדברים אוטם אני כותב. אני מאמין כי יש לי הזכות לשאול: האם יהיה אותם ראשי הכנסיות באמריקה ובארצות מערב האחרות, אשר התידדו עם הקומוניזם, מוכנים למות بعد אמונתם זו? ומה מונע מהם לוותר על משרחותיהם הרמות במערב, וליהפוך לרווי עדה רשמיים במזורת, ובכך לשתח פעה בצדקה הדוקה יותר — ובו מקום — עם הקומוניסטים? הוכחה לאמונה כזו את טרם ניתנה על ידי איש מראשי הכנסיות בארצות אלה. הם מוכנים "להתנשך עט הנחש", כל עוד אין הוא פוגע בהם אישית! האם טרם הגיעו העת לשאול את עצמנו, כמה מלוני בני אדם בלע כבר נחש זה, נחש הקומוניזם?

הצורך במלים נבע מתווך הצורך של בני האדם להבין איש את רעהו בלבכם יהדיו לצד, לדיגג, ואחריו כן כדי להיות מסוגלים ליצור בכוחות משותפים את הדברים החינויים לחיים, וכדי שיוכלו לבטא את רגשותיהם איש לרעהו. אין מילים אנושיות היכולות לבטא כראוי את דברי האלים הנעלמים והנעילים של החיים הרוחניים. כמו כן, אין מילים בשפת אנוש אשר תוכלנה לתאר עד לאילו תהומות, האוצריות השטנית עלולה להגיע! התוכל אתה לבטא במלים מה שהרגיש אוטו האדם כאשר נזדק לתוכן תאי הגזאים של הנאצים, או אשר ראה כיצד זורקים את ילדו שלו לתוכן הכבשנים? כמו כן, לא ניתן לחדר מה רב הסבל שהאמינים באלהים ובמשיח סבלו וудם סובלים בארצות המדוכאות תחת המשטר הקומוניסטי!

היהתי פעם בכלא עם אדם אישיות קומוניסטית השובה, ל. פ. מיניסטר לשעבר, שחלק חשוב לו בהבאת המשטר הקומוניסטי לשפטון בארץנו. חברי הקומוניסטים "גמלו" לו על כך וכלאוהו. אם כי היה בריא בנפשו, הם אישפו אותו בבית חולים לחולי נפש, עד אשר, לבסוף, יצא באמת מדעתו. הם עשו זאת גם לאשה החסוכה אחרית בארץנו, א. פ. חברתם לשעבר לשפטון הקומוניסטי, שהגיעה אף לדרגת שר החשוב בממשלת. מישיחסים "זוכים" לעתים קרובות לצורת "טיפול" דומה. מטפלים בהם בהלם חמלי, וקושרים אותם למיטותיהם, ממש כמו שעושים זאת לחולי הנפש האמיתיים המאושפזים שם.

העולם נחרד כאשר שמע על המתרחש ברכבות סין, לעיני כול. "המשמרות האדומיים" של Mao הפעילו טרור שלהם בגלוי ובайн מפיעע. הנוכל לחאר לעצמו מה שקורה למאmins בבתיalla הסינים, מקום בו אין איש רואה דבר? השמורה האחרונה שם שהגיעה לאוזניינו, מספרת שמאמין סיני במשיח, שהיה אישיות בולטת ומורה דגול לתגן'ך ולברית החדשה בסין, איש מכובד מאוד בשם וטשמנְן-גי, והוא מאmins משיחיים אחרים אשר סרבו להתחנש לאומונתם, סבלו גורל מר בכלל הסינים: הקומוניסטים שם כרתו את רגליים, את אוזניהם ואת לשונם!

אך מכל הזרועות הנעות על ידי הקומוניסטים, לא העינויים הפיזיים והחריגות ההמוניות הם הדברים החמורים ביותר: הגורע מכל הוא פשע זורף המחשבות של אゾריהם, והרעלה הנוגע והילדים בתורתם הארץית. הם אף חיצבו את סוכניהם כמנהייגי כנסיות, על מנת להוליך את המאמינים שלו, ועל ידי כך להרים את הכנסיות בהדרגה ומבפנים. לא רק שהם מלמדים את האנשים לא להאמין באלהים ובמשיח, כי אם מלמדים לשנו את המושגים האלה!

אין מילים בהן נוכל לבטא את הטרגדיה של אוטם המאמנים, אשר, לאחר שחרורם ממסר ממושך בכלל, מגלים, בחזרם הביתה, כי ילדיהם מבלים את פניהם בלאג ובבז, כי בינהיים הפכו הללו לצעירים אתאיסטים פעילים!

ספר זה לא נכתב בדיון. הוא נכתב בדם של הלכבות השותתיים!

אך יחד עם זאת, בדיק כמו בזמנו של דניאל, כאשר שלושת הנערים שהושלכו לתוך הכיבשנים על ידי נבוכדנצר, יצאו ממש ללא ריח עשן, וכך גם המאמינים בזמננו ובארצות אלה; שום ריח של מרירות נגד הקומוניסטים המונעים לא דבק בהם. כאשר אדם דורך על פרח ומוועץ אותו, גומל לו הפרח ברית הניחות הנחדר

היווצה ממנה; כן גם המאמינים המשיחיים, המעוונים על ידי הקומוניסטים, גומלים להם באהבה על אכזריותם. ניתן לנו החסד, להביא לבסוף, למשיח, ובמים מן האנשיים אשר עיננו ביהויתנו בכלל. ורק שאיפה אחת מפעמת בלבדותנו: לנגולם להם, אשר גרמו לנו סבל כה רב, בתייתנו להם את הדבר היקר ביותר שיש לנו עלי אדמות: את היישועה הבאה על ידי אדוננו ישוע המשיח!

לי לא ניתנו הזכות והחסד, אשר ניתנו לרבים מחברי לאמונה, למות מות קדושים וגיבורים על קידוש השם בכלל הקומוניסטי. אני שוחררתי, ואף יכולתי לצעת מארצى למערב. ובמרכז, גיליתי שרבים מראשי הכנסיות הינם בעלי רשות הפקידים מלאה השולטים בכלותיהם של המאמינים בקהילת המחתרת. רבים מהמאמינים במערב, אינם עושים דבר כדי להביאם ליישוע. נפשות האומללות האלה שבארצות הקומוניסטיות זכאות ליישועה לא פחות מלאה, החיים בשלוחה היחסית של ארצות הדימוקרטיות. ויש להם מוסדות שליחות יהודים, למוסלמים, לבודהיסטים. יש להם אף שליחות שמטרתן לשכנע מאמינים מכת אחת לעבר לכת אחרת! אך אין אף שליחות אל הקומוניסטים! הם לא אוהבים אותם. כי אם לא כן היה הדבר, הרי היו מזמן משתדלים להקים מפעל בישור כזה, כפי שדר' קארי אהב את העם היהודי והודסון טילור אהב את העם הסיני, ובabhängigם הקימו את משלוחת הבישור הגדולה שלהם לאומות אלו בזמנם; כן היו צריכים להקים גם שליחות לקומוניסטים.

ולא די בכך שהם אינם אוהבים אותם כנפשות נצחות, ולא אינם עושים דבר כדי לרכוש אותם למשיח — אך מחת מתאות נוחיותם, לפעמים, במערב נותנים יד לחיזוק הקומוניסטים ולהשרתם בארץותיהם. הם עוזרים אף באמצעות שיתוף פעולה עם, נותנים אחדים מבין ראשי הכנסיות לקומוניסטים לחדרן לכנסיות המערב, ולרכוש לצידם את ההנחה של הכנסיות ועל העולם כולו. בכך "מרדיים" הם את מצפוןם של המאמינים במערב, עד שהם גורמים לכך שאלה לא יהיו עוד ערים לסכנה הקומוניסטיות בעולם החופשי. ונגע זה מתחשט והולך, ומהרב, כאמור, רdomom ...

שלא לאחוב את הנפשות האבודות של הקומוניסטים, ושלא לעשות דבר כדי להבאים למשיח, במסווה התירוץ כי אסור לבשר את הבשרה בארצות הקומוניסטיות, זהו עול! האם ביקשו המאמינים הראשונים במשיח בזמןם "רשות" מנירון, הקיסר הרומי, לבשר את הבשרה? לא. המסקנה המתבקשת מALLEה היא שהמניגים הרוחניים אלה אינםओחים את ה"עדר" שלהם. כי אם לא נרכוש אנו את הקומוניסטים למשיח, אזי יכovsky הקומוניסטים גם את העולם המערבי ויעקרו חיש-מהר את האמונה באלהים ובמשיחו גם בצד זה של העולם!

האנשים אינם לומדים מן ההיסטוריה!

במאות הראשונות לספירה הייתה האמונה במשיח פוריה מאוד באפריקה הצפונית. שם באו לנו מורים גדולים כמו אוגוסטינוס הקדוש, ציפראנוס, أثنסיוס וטרטוליאנוס. אך המאמינים שכפפון אפריקה הוניחו רק חובה אחת, אותה היה עליהם למלא: לרכוש את המוסלמים למשיח: התוצאה הייתה, שהמוסלמים פלשו לצפון אפריקה ותווך מאות שנים אחדות הצליחו לעקור את האמונה במשיח כמעט כליל. אפריקה הצפונית שיבcit לאסלאם עד עצם היום הזה, והם נחשבים כיום על ידי מוסדות השליחות והיבשור הנוצרים למיניהם, כ"גוש האומות הבלתי חדירות למסורת המשיח".

הבה נלמד מהו מן ההיסטוריה!

בתקופת הרפורמציה, היו האינטלקטואלים הדתיים של הום, לותר וקלוין זהים עם אלה של האומות האירופיות, דהיינו, שאיפתם הייתה להיפטר מעול שלטון הותיקאן, שהיה או שלטון פוליטי וככללי המשעבד אומות. וכן הדבר גם היום: העניין שיש לבנstate המחברת לבשר את הבשרה לקומוניסטים ולקרובנותיהם, זהה עם העניין החינוי של כל אומה חופשית כיום, השואפת שאזרחה יוכלו להוסיף ולהיות בני חורין. אין כיום בעולם כוח מדיני המסוגל להפיל את הקומוניזם. לקומוניסטים יש כיום נשק גרעיני, וכל נסיוון

להתקיף אותם בכוח צבאי פירשו — הכתה מלחמה חדשה לעולם, וגרימת שואה וודאית, עם מאות מיליון קורבנות. רבים מן המנהיגים המדיניים במערב עברו גם הם שטיפת מוח של תורת הקומוניזם, ואין להם אפילו הרצון להפיל את המנהיגים הקומוניסטיים. הם הכריזו זאת לעיתים כה חכופות; הם רוצחים שנגעים חברתיים כגון התמכרות לسمים, עבריינות, מחלת הסרטן וכו' יעלמו מן העולם, אך לא הקומוניזם! זאת, למרות ששואה זו הפילה כבר הרבה יותר קורבנות מאו ראשית קיומה מאשר כל הפגעים שהזוכרנו לעיל יחד!

אליה ארנבורג, הסופר הסובייטי הנודע, אמר: "אילו סטلين לא היה עוסק, במשך כל ימי חייו, בשום מלאכה אחרת פרט לרישום שמותיהם של קורבנותיהם החפים מפשע, גם אז היו חיו קצרים מכדי להשלים את המלאכה!" חרושצ'וב אמר בנאום המרכזי של הכנסת ה-20 של המפלגה הקומוניסטית: "סטלין דאג לכך, שאלפי קומוניסטים הגונים וחפים מפשע יחוסל. מתוך 139 חברים ומועמדים לכהונה במרכז המפלגה, בעת הכנסת ה-17, נאסרו 96, בלבד 70% מהם; וכמעט כולם אף הוצאו להורג בפקודתו".

וכעת, תארו לעצמכם כיצד נהג הוא במשיחיים שכארצוי! חרושצ'וב השחריר את שמו של סטלין בגל מעשיו האכזריים, אך המשיך לנוהג בדיקוק כמו זה. למרות דברורים רבים על ליברלייזציה, נסגרו בפקודתו, מחזית הכנסת ובתי הכנסת ברוסיה הסובייטית, אשר עדין היו קיימות בשנת 1959. הידעת כמה בתי הכנסת וכנסיות נסגרו בארץ זו תוך 50 השנים שחלפו מאז מההפקה? כ- 80% מכללן, ואולי אף יותר! אז, איך "הלייבור-לייזציה"?

בsein העממית משתוללת עתה התקופה רדיופות בברברית ומיוחדת במנה. בשנים האחרונות, כאשר משטרו של ימי הגיע לשיאים חדשים של כוח, לוותה התופעה הזאת גם בשיאים חדשים של אכזריות, אשר עלו פי כמה וכמה על האכזריות האופיינית של ימי סטלין. שאരית הכנסת הפתוחות עדין, נסגרו. יש בידנו ידיעות על מעצרם מחודשים לא רק sein או בברית המועצות, כי אם גם באחדות מ בין הארצות הקומוניסטיות שבמזרחה אירופה. כן, "לייבור-

זציה" לחוד, ומאסר המוני מאמינים לחוד! וכאשר הליברליזציה גורמת לפיקחת עניים במקצת ולשחרור יחסית משטיפת המות ההמונייה, מתחדשת הדאגה לחסל ליברליזציה זו, כדוגמתו אותה ארץ מורה אידופיה שהשתעבה מחדש לעול הקדם. בספרה של סבינה וורמברנד* "אשת הרועה" שהופיע זה לא מכבר, (בשפה האנגלית) אפשר לקרווא פרטימ נספים על הדרך בה הגשים השלטון חדרה כזאת באחת המדינות הללו, וכייד, תוך כדי שימוש בטדור, איוםם ובמסכת שקרים, מצליות ארצות בנות מיליארד תושבים לגדל דור שלם של נוער לשנהה ל"איימפריאליזם המערבי", ובעיקר, ובאופן מיוחד, לאמונה באלהים.

אין זו תמונה נדירה ברוסיה הסובייטית היום, לראות אנשי משטרה עומדים בפתח של בית קהילה משיחית או בית הכנסת היהודי, וcosaevim רעים מהפשים אחרי ילדים ונעור. ואשר בקרות הטורפים עוברת וקטנים נמצאים בפנים בעת התפילה, הם נתפסים באוזניות, ונגררים בכוח החוצה. דור שלם של שונאי האמונה באלהים גדלים על ברכי השנהה השיטית נגד הדימוקרטיה. והעולם הנאור — שותק!

רק כוח אחד קיים, המסוגל להפעיל את המשטר הקומוניסטי! וזה אותו הכוח המגעו שאפשר ברמות ההיסטוריות לאומות משיחיות להפוך בהדרגה אזורים שלמים מתוך האימפריה הרומית המאולצת בעובדי אלילים. וכוח מניע זה הפך טוטונים וויקינגים ברבריים למשיחיים; הוא הצליח להתגבר על שפיקות הדמים של האינקוויזיציה בחשכת ימי הביניים. כוח זה הינו כוח הבשורה הטובה, המהווה אבוקה דולקת ומaira, סמל הקהילה המחרתית בחשכת ארצות הקומוניסטיות.

תMICHTANO בכנסית הדממה אינה רק שאלת אהדות ברשות. כולנו יודעים שאחינו באמונה סובלים, בצורה פעללה וסבללה, השפלות ועינויים. ואין זו שאלת הזדהות רגשית בלבד. כוונתנו היא, להאיר את תשומת לבך, קורא יקר,

*) "THE PASTOR'S WIFE" — By Sabina Wurmbrand (Hodder and Stoughton Ltd., London 1970).

לסכנה הפוטנציאלית המתהווה לארץ, ולעمرך! לפיד הדימוקרטיה מאפשר כיום לכל בן חורין בארץ מערבית לפעול ולהשוב כאות נפשו. מחר ייחזור הגיס החמיישי של הקומוניזם לארץ, ויחזור תחת המשטר הדמוקרטי של עמרך! התעורר!

עדת הדמה הצליחה מדי פעם לרכוש לבבות למשיח גם מקרוב המנהיגים. אדם שהיה פעם ראש ממשלה בארץנו, נפטרcadom גושע שהתוודה על חטאינו לפני מותו. ומה ארוכה הייתה שרשות החטאים של קומוניסט זה! ידועים לנו מקרים לא מעטים, שבקרב המפלגה הקומוניסטית, ואפלו בתפקידים בכירים, פועלים אחדים גם ממשיכים מוסתרים. הקהילה המהתרתית מכירה אותם, ולפעמים אף קיימים קשר עמם. אין אמנים רבים כאלה, אבל תופעה זו עשויה להחפט, ואז מתחילה החתרה האמיתית תחת המשטר הקומוניסטי, ויחד עם זאת, שנויי קיזוני במדיניות. אין אנו מתחוננים לשינויים זעומיים וחסרי חשיבות, כגון אלה שהונגו בתקופה מסוימת על ידי טיטו או גומולקה, אשר, בסופו של דבר, למרות שהיוותה סתייה קלה מהעקרונות של الكرמלין, נשאהה למעשה, אותה הדיקטטורה הבסיסית האctorית וחסרת האל. הייתה זו מפלגה קומוניסטית שונה מעט בהשקפותיה, אך, ככל זאת אסרה את حرות הדת והמצפון, וזאת ללא הבדל בין ובין מפלגת-האם שבמוסקבה. אולם עתה הולכות ונפתחות דלתות חדשות ונתיבים חדשים להפצת הבשורה דוקא בתחום הארץ השונות-במעט האלה. בטוחני כי לא מעט נעשה בשנים האחרונות בכיוון זה, אך כל זה נראה לי עדין כתיפה בים.

הקומוניסטים, המאמינים באמונה עיוורת וכנה בתורתם, בדיקן כפי שימושיים מאמנים בהםם, עוברים בשעות אלה משבר קשה. משפטיה הרואוה של השנים האחרונות בעולם הקומוניסטי מוכחים בעלייל כי מספר האנשים המתעוררים לאמת בעולם הקומוניסטי מתגבר והולך, וגם מחנות הכיפה והעינויים אין בכוחם לשנות עובדה זו:

אנשים אלה האמינו שהקומוניזם יביא לידי אחوات אחיהם בין כל עמי תבל. ועתה נוכחים הם לדעת כי הקומוניזם מביא בסופו של דבר רק

לחיכוכים קשים בין ארץות ידידותיות ועוינות גם יחד. הקומוניסטים היו נאיביים, היות ואך לפניו שלושים או ארבעים שנה האמינו באמונה שלימה כי משטרם יציליה ליצור גן-עדן-על-אדמות, בנויגוד לאוthon גן-עדן "דמיוני" בו האמינו המשיחיים במשך דורות. ועתה, חמישים שנה אחרי מהפכת אוקטובר, רואים הם את עצם מתפלגים לזרמים, רעבים, מיאשים ומתווסכים מחתמת אי הגשמה חזונם. הם נאלצים ליבא מזון מן המערב. הרעב והעוני היו הדברים שאיפרינו את ארצנו בראשית שנות ה-60, ותוופה זו היא שהולידה למעשה את שחרורנו הנשגב, כפי שתואר במקום אחר בספריו זה; אולם טרם הולידה חרום של מיליוןים רבים אחרים ...

הקומוניסטים האמינו במניגיהם. מאז מהפכה הבולשביקית, הריעו להם והערכו אותם. ועתה, הם קוראים בעותניהם כל מיני צורות של "פרודא" (שפירושה —אמת), המשתנה עם כל شيء של ממש טוטליטרי זה. רק אتمול קראו כולם על "סתלין הגדול" הכל-יכול והכל יודע, שההפק לפתע את עוזרו והיה לרוץ המובי (ולאחרונה שב איננו כל כך רוץ...) הנה אתמול שיבחה "פרודא" את "חרושצ'וב הדגול", המתמודד עם מנהגי ארצות-הברית כגיבור ממש, ואילו היום, מצויר הוא כאידיוט גמור. האופנה הזאת של החלפת מנהיגים מאפיינת את כל גרוותיה של מוסקבה, ושורה שלימה של מנהיגים דוגלים, שאך אתמול עוד הריעו להם כאילים, נורקים

היום לבתי כלא כאבן שאין לה הופcin, ונركבים שם.

ליבותיהם מלאי התקווה של הקומוניסטים, כפי שהיו בראשית התנועה, הפהו ריקנים ואcoli יאוש. ובאוריה הקודרת של התעוררות למציאות מצדים, מלא ללבם שנאה ומרירות. כתע נוצר ואקום, אותו צירכום למלא המשיחים על ידי תקוות הנצח: ישוע המשיח, גואל ישראל ותקות האנושות כולה!

באורח טבעי, מhapus לב האנוש אחרי האלים. אולם אצל רוב רובם של האנושות קיימ ואקום רוחני, אותו יש למלא ברוח המשיח. דבר זה נכון גם לגבי הוואקום הנוצר לאחרונה לבבות הקומוניסטים. "بشורת המשיח — גבורת האלים היא לתשועת כל המאמין" (אל הרומים א' 16). והאהבה יכולה

לדבר אף ללבבות הריקנים של הקומוניסטים!

ראיתי את התופעה מתרחשת לנגד עיני: על כן, יודע אני שהיא אפשרית, ואין זאת תקوت שוא. המעתים אלה המנהיגים, שמתחוק עולם של יאוש, אכזבות ופשע, מצאו את אור הרישועה?

המשיחיים האמיתיים, אף כשהם מושפלים ומעוניינים על ידי הקומוניסטים, יודעים לשכוח את אשר נגרם להם ולבני משפחותיהם בכוח אהבה זו, ולסלוח למעניהם; הם עושים כמעט יכולתם כדי לעזור דוווקא לאוותם קומוניסטים לעבור דרך תקופות המשבר, הבואות אצל רבים מהם, והם הם העוזרים להם לשוב בתשובה ולמצוא דרכם אל המשיח הסולח. וכך שהם יכולים לבצע עבודתם זו בנאמנות, זוקים לעורתנו. מלבד זאת — האהבה המשיחית הינה נכס אוניברסלי, ובעיני המשיחיים האמיתיים כל אדם שווה הוא, וכלל אדם הזכות למצוא את דרך הרישועה, ואפילו אם עוד אנתمول במנה עדין על מעניהם. ישוע אמר בזמנו כי "השמש זורחת על הטוביים ועל הרעים כאחד". וחוק זה חל גם לגבי אהבת המשיחיים. ישוע הוכחה זאת על הצלב, כאשר סלח לחוטא שנצלב לידיו את כל החטאו.

ראשי הכנסיות במערב, המסבירים פנים לקומוניסטים, להבדיל, מצדיקים את מעשייהם, בנימוק כי הוראת ישוע מלמדת "לאהוב לא רק את רעך כי אם גם את אויביך". אולם, באף אחת מה��ורות לא נמצאת שום הוראה של ישוע, המלמדת אותנו לאהוב רק את אויבינו ולהוניה את אחינו!

הם מגלים את אהבתם "המשיחית" — ככינול, בארגון סעודות מפוארות עם אורחיהם הקומוניסטים — שידיהם מגואלות בדם המשיחיים החפים מפשע — אשר נטבחו בארץותיהם על ידם או על ידי המנהיגים הקודמים, במשך הדורות. האם נובעת התנהוגותם זו מתחן נטיה שטוחית, ردיפה אחר נוחיות, או סתם אי-aicaptiyot אופיינית, שנתנה אוטומטית גם בימי זועות הנאצים? לא ברור לי. אף ידוע, כי כנסיות קתוליות ואונגליות חופשיות אחדות במערב גרמניה הוציאו בשבע השנים האחרונות קרוב ל-125 מיליון דולר למען ארצות המזוקה. מאמינים אמריקניים תורמים אף יותר מזה למטרה זו. ידוע לי, שמליאונים בעולם רעבים כיום. אך בטוחני, כי איש לא מתאר לעצמו עד

כמה עלולים מעונים משיחיים להיות רעבים בארץות הקומוניסטיות; ועד כמה
שהם נזקקים לעזרה!
כאשר אתם מבקרים בארץות הקומוניסטיות, אל תתיירו בהדרכת מדריכים
רישמיים. חדרו לעומק הארץ, אל העם, בסתר, ונסו לראות במו עיניכם את
האמת הנוראה המתהווה!
הראשונים בעולם, המתעוררים לאמת גוראיות זו, הם כיום היהודי העולם. תודה
לאל על כך! העולם "הנאור" שקו עדיין בתדרמה ובאידישות, הוזעקות
לשםיהם, וההתעלמות מעובדה זו בשם איסור מלאכותי, החסר כל הצדקה
מוסרית ואנושית, תרשיע פעם, ביום הדין!!
אליל היו כנסיות גרמניות, בריטיות, אמריקניות וסקנדינאיות נזכרות, שכספים
רבים, הנאספים למטרות סעד וועזה לנזקקים, היו צרייכים להתחלק לכל
גזק, אך בראש ובראשונה למאמנים הסובלים מעבר
למסך הברזל וללבני משפחותיהם הרעבים, היו הן מלאות
את חובתן האמיתית! אך האם כך קורה הדבר היום?
שחרורי ושהדור בני משפחתי נקנו באמצעות ארגונים משיחיים במערב;
עדות לעובדה שניתן לכנסות משיחיים עיי' תלסום קופר נפש: אולם ידוע לי
שהנני ביןתיים, כמעט המשיחי היהודי שנפדה מארץ מוצאי באופן שכזה
ובכף רב. עובדה זו מדברת בעד עצמה, ומבטאת את אשמתם הנוראה של כל
אוחם ארגונים משיחיים במערב, אשר הזנינו את חובתם ולא אספו דמי קופר
למען ייקנו גם אחרים המוסיפים לחוויה תחת טרור וסכנה מתמדת.
בראשית היוסדה של התנועה המשיחית, שאלו רבים את עצם באם אמנים
מיועדת תורה חדשה זו ליהודים בלבד או גם לגויים? השאלה כבר קיבלה את
תשובה הנכונה (אל הרומיים א' 16) והביעה בצורתה המקבילה והמחודשת
הופיעה בימינו אנו במאה העשרים. הגיע הזמן לומר בפירוש, כי המשיחיות
איןנה נכס בלבד המערב. ישוע איןנו שייך לאמריקנים, לבריטים או
לארצות דימוקרטיות המערביות בלבד. כאשר ישוע נצלב, הציבו
שתי זרועותיו הדקורות, אחת למערב והשנייה למזרח. הוא מלך
היהודים, כתוב עליו, אך הוא מלכם של כל בני האדם, של היהודים

והגויים כאחד. ויש לו זכות מיוחדת להיות גם "מלך הקומוניסטים", לא רק המושיע של העולם המערבי! ישוע אמר: "... לכו ועשו לתלמידים את כל הגויים" (מתי כ"ח: 19) ככלומר: גם במוראה הקומונייטי וגם במערב הדימוקרטיה החופשי! דמו הקדוש נשףך למען כל גויי התבול והכל זכאים לשם עז את הבשורה, להאמין בה ולהיוושע באמצעותה. ואמנם הגעה שעת הקשר של המנהיגים הדתיים למיניהם להתחילה ללימוד את העובדה שככל הנושאים במשיח ישוע מתחמלאים אהבה לוחטת והתלהבות. ואהבה זו היא שמעודדת אותנו להטיף את הבשורה בארצות הקומוניסטיות. מעולם לא פגשתי במשיחי סובייטי, שהוא פושר באהבתו למשיח: התקשיתי למצואו במקרה גם בין צעירים, קומוניסטים לשעבר, בארץנו: כי כאשר נושא הילו, הפכו לתלמידים נאמנים ולוחמים של מושיעם.

משמעות המשיח אהוב את הקומוניסטים, הרי שרצונו העוז ביותר הוא לשחררם מעול הקומוניזם, כפי שהוא אהוב כל חוטא, וחפש לשחררו מחתאו. אולם מנהיגי הכנסיות במערב מחליפים גישה נכונה זו בגישה שונה, ומוטעית מיסודה: גישה של לא איפתחות כלפי הקומוניזם. אולי אפילו שלא בזודען, מעודדים הם את החטא, על ידי מעשים אלה, ועוורורים לקומוניזם לחדר, ולבסוף לנצח בארצותיהם, ומונעים בכך את ישועת הקומוניסטים, ושל קורבנותיהם גם יחד.

כאשר שוחררתי מכלאי ונפגשתי שוב עם אשתי, הchèה היא, כעבורה זמן קצר לשאול אותו מהם תוכניות לעתיד. עניתי לה, כי בכוונתי להקדיש את שארית חיי להתקבoddות רוחנית ולהחיי תפילה. אשתי ענתה כי גם לה יש מחשבות דומות.

יצוין כאן כי בשנות ציירותי הייתה אדם דינמי מאוד. אולם, השנים בכלא, ובמיוחד שלוש השנים בהן הייתה בתא בודד, שינו אותו מהקצה אל הקצה. האדם הדינמי של אהמול הפך לאדם הנוטה להתקבoddות ולהפנה. הסערה שבבל שככה. הקומוניזם לא עניין אותו, לא הפריע לו, ויכולתי כמעט לעבור לידיו ללא חשומת לב; אני חייתי בדורותיו של "הathan השמיימי". התרגלתי להתפלל

למען אלה שיענו אותן. למדתי לאחוב אותן בכל לב, אפילו אם יישמע דבר זה כפרדוקסאלי וקמור.

תקוותי לשחרור, בעיקר בשנים האחרונות למאسري, פחתו והלכו. אולם, כאשר תוך כדי חלומות בהקץ והפנמת רעיונות, הרהרתי מדי פעם בלב מה עשה אם אשחרר אי פעם, חשבתי שאצא למקום מבודד, כדי להמשיך בו בחיי ייחודי מותקים עם אליה, ואפילו אם יהיה זה על אי בודד או בלב המדבר.

האלים אמרו הוא. התב"ך הוא "אמת אודות האמת". תיאולוגיה היא "אמת אודות האמת על האמת". ותיאולוגיה יסודית עמוקה פרושה "אמת אודות האמת על האמת בקשר לאמת האמיתת הבלתי נמנע"!

רבים חיים ביום בשרשרא זו של מושגי "אמת אודות האמת" וכו', ומשמעותם כך, אולי, מחוורי אמרתם. עובדה היא, שאנו היינו רעבים, מוכרים, ומפותמים בתרופות מטמטמות, ועל כן שכחנו כמעט לגמרי את התיאולוגיה וגם את כתבי הקודש. ומשמעותו שכחנו את "האמת אודות האמת", כפי הנראה שהצליחנו לחיות "באמת". נאמר בברית החדשה כי "בן האדם יבוא בשעה אשר לא תדmo" (מתי כ"ד: 44). בתנאים אלה, הפסיקנו לדעת לחשוב. אולם נוכחנו לדעת, כי בשעות החשוכות ביותר של עינויים וסבל, באلينו "בן האדם" לעזרנו, ואז זהרו קירות הכלא כאבני חן ומילאו את תאו הדל והעלוב באורו הנפלא! אי שם, הרחק מאתנו, מקום בו עינו מענים את גופנו, היה זה התהום של העולם השפל, בו חי הגוף; אולם רוחנו ונפשנו היו מלאות שמחה אליה; הן נמצאו בעולמות אחרים, רוחקים, ונעלית. אייכשו נוצרה ההפרדה הבלתי טبيعית זאת; גופנו המעונה נשאר בעולם הזה, הפיסי, אך רוחנו ונפשנו התעללו לעולמות שמיימים, ושכננו באדוןנו ישוע האהוב. אנו לא היינו מוכנים יותר על השימוש השמיימת הזאת אפילו תמורה ארמונות מלכים!

להלחם נגד מישחו או נגד משהו, משך כל שנים מאسري הממושכות? מחשבות כאלה לא הטרידו עוד. תחת זאת, העדפתנו "לבנות" בתים מקדש חיים,

לכבוד האלים. ובתקופה לשנים שקטות של הפנה והגות רוחנית עזבתי את הכללא.

אך, תקופה לחדוד ומציאות לחדוד. כבר ביום הראשון לאחר שחרורי, התגלו לנו עדיני חמנויות קודרות של עולם קומוניסטי זועתי, המוכיר, אף מחוץ לבית האסורים, את העינויים שבתוכו. פגשתי במטיפים רבים ורועל-עדעה של כנסיות שונות, ואפלו ביבשופים, אשר סיפרו לי בפשתות, תוך כדי וידויים מלאי-חרטה, שהפכו במשך הזמן למוסרי אינפורמציה ולמלשינים למשטרת החשאית, ואפלו נגד חברי קהילתם הם! שאלתי אותם אם היו מוכנים לשוב בתשובה ולהдол מללהשין, אפלו תוך סיכון להכלא בעצם על ידי המשטרה החשאית? ענו לי כולם, להפתעתני: "לא!" בהסבירם שיסרכו לעשות כן לא מתוך חרדה לגורלם; הם סיפרו לי על ההפתחות האחרוניות שאரעו בכנסיות השונות בזמן שהותי בכללא. דבריהם מחרידים, שלא היו קיימים עדין לפני שנעצרתי, וכך שלא ידעתם עליהם דבר. הם טענו שאינם יכולים עוד לסרב לשתחפ פעולה עם המשטרה החשאית, כי סروب כזה היה גורר בעקבותיו סגירת כנסיותם על ידי הרשויות, פשטו כמשמעותו! בכל עיריה הוצב נציג השלטון, המפעיל פיקוח בענייני דת. אדם כזה מתמנה לתפקיד על ידי המשטרה החשאית. לנציג זה הזכות הרשמית להזמין אליו בכל עת ובכל מקום שיימצא לנכון, כל רועה-עדעה בעירו, ולשאול אותו מי ביקר בכנסייהו, מי משתתף באופן סדר ב"סעודת האדון", מי נראה לו יותר פעיל ו"מתלהב" בענייני דת, מי גוהג לרכוש נפשות לאלהים, מהם החטאים עליהם מתוודים המאמינים בכנסיתו וכור. אם אין מוכן לענות לו, הרי אתה מפוטר מכחונתך מיד, ובמקום ימונה אחר, אשר יהיה מוכן לדבר יותר מאשר אתה. וכאשר קורה, שאין לשלטונות אדם כזה, איש אמון, (דבר שבדרך כלל כמעט ולא קורה), כי אז סוגרים הם פשוט את הכנסתיה בעיר.

רוב אנשי הכנסייה ורועל-עדעה הסכימו לספק למשטרת החשאית את האינפורמציה הרצiosa. אך בעוד שאחדים מהם עשו זאת בלחש, מתוך צער עמוק ובנטותם להסתיר מפני השלטונות דברים מסוימים, הרי האחרים התרגלו לזה,

ומצפונם נהייה אדיש יותר ויתר. היו בינויהם כאלה, שבמשך הזמן עשו זאת אף בתאהו מסויימת, וסיפרו אפילו יותר מאשר גדרש מהם. שמעתי גם יידורים מפי ילדי מאמנים שההוריהם היו בכלא, ואשר נאלצו אף הם להלשיין על אותן המשפחות שקיבלו אותם באחבה, בחמיות ובכבוד המגיע להוריהם הצלואים עקב אמוןתם בהם. במרקחה והללו סרכו לעשות כן, נבצר מהם להמשיך בלימודיהם. הלכתי לכנס הבפטיסטים שהתקיימים תחת הסמל של הדגל האדום; וכאן, היו אלה הקומוניסטים שהחליטו מי ומני יהיה "המנהיגים הנבחרים" העתידים של הקהילות! נודע לי, כי אנשים אשר נתנו שם על ידי המפלגה הקומוניסטית, כיהנו עתה בתפקיד הנהגה בכל הכנסיות הרשומות.

ואז, הבנוני לפתע, כי הרי מה שעיני רואות, הינו "השיקוץ משומם העומד במקום קודש" (מתי כ"ד: 15) עליו דבר האדון ישוע, במצוות דניאל הנביא (פרק יא: 31).

תמיד היו רועי עדה ומטיפים טובים ורעים. אך עתה, בפעם הראשונה בהיסטוריית הקהילה המשיחית, מוחלית הוועדה המרכזית של מפלגת אטיאידה סתיתמושבעת, — אשר מטרתה המוצהרת הינה עקירת הדת והאמונה באלהים מן השורש, — מי ינהיג את קהילת האל! להנהי את הכנסייה? לאיזו מטרה? לא ספק, הייתה זו תחבולת שטנית חדשה על מנת לעוזר בעקירת הדת, כמתרתם, ובצורה夷ילה עוד יותר!

לנין כתב: "כל רעיוןathi, כל רעיון על אלהים, ואפילו משחק במחשבה על אלהים, הינו דבר המ██ן ביתור; כל מחלוקת ומכערת, מילוני חטאיהם, מעשים של פלים, פעולות אגרסיביות, כל אלה הינם מסוכנים הרבה פחות מהרעיון או המחשה על איזושחו אלהים".

המפלגות הקומוניסטיות של הסובייטים הן לניניסטיות. ולגביו DIDEN, גרועה הדת ממחלות הצרעת או הטרתן. ועתה, הם הם המחליטים מי יהיו המנהיגים הדתיים של הכנסיות! והנה יש מתחמי פעולה מבין מנהיגי הכנסיות הרשומות, המהפרשים עם!

ראיתי כיצד מרעלים ילדים ונעור באתאיזם, ולכנסיות הרשומות אין כל אפשרות, ولو גם הקטנה ביותר, למונע זאת. בכל עיר הבירה של ארצינו אין למצוא

אסיפה לנוער מאמין, או כיתות לימוד כתבי הקודש לילדיים. ילדי המאמינים גדלים ולומדים בכתבי הספר של השנהה והשיטנה. ואו כשראיתית את כל הדברים הללו, שנאתי את הקומוניזם כפי שלא שנאתי כי אשר עונייתי על ידו. שנאתי אותו, לא בגלל מה שהקומוניזם גרם לי ולמשפחה, כי אם בשל העול שמשטר זה עשה לתפארת האלים, ובגלל עמדתו המוצחרת נגד מיליארד האנשים החיים תחת שלטונו השטנית!

aicרים מכל פינות הארץ באו לבקרים, וסיפרו לי כיצד בוצעה ה"קולקטיביזציה" באדמותיהם. הם נהפכו לעבדים רעבים, העובדים את מה שהוא קודם לכן אדמותיהם. וככרמים. הם היו למחוסרי לחם. לילדיהם לא היה חלב, ולא פרי; כן, בארץ בעלת אוצרות טבע עשירים, משם הארץ נגען של ימי התנ"ך, חסרו להם אפילו המוצרים האלמנטריים ביותר למחיהם. בארץ, שהיתה קודם לכן גן פורה ושופע כל פרי וירק! כרמיה ועציו הפורי שלה היו מפורסמים בכל רחבי אירופה; היא הייתה ידועה בשפע של הלב, חמאה, פירות ויננות מעולים. וכעת, אחוי לאמונה התודו בפניהם כי המשטר הקומוניסטי הפך את כולם לשקרנים ולגוזנים. מפתה הרעב, נאלצו הם לגנוב לעתים ממוה שהיה קודם רוכשם, ושבעת היה שיך ל"קולקטיב". אחורי שנכבר, נאלזו לשקר כדי להסתיר את גנבותיהם. הם פשוט נאלזו לגנוב מפרי عملם הם, לאדם בצדורה כמו לא היו חולמים לעולם בארץות הקפיטליסטיות. ולפועלים אין כוח, — CIDOU — לשבות ארץ אלה. אנשי הרוח ובעלי המקצועות תורה האקדמאים, נאלצו ללמד את העם — בניו גוד למצוותם ולהשקבותם — את העולם, סולפה וזוריפה!

נערות באו להتلונן שהזומנו על ידי ארגון הנוער הקומוניסטי וקיבלו שם נזיפות וαιומים על שהתנסקו עם צעירים מאמינים: ושם, בנסיבות המפלגה, הציבו לפניהן על צעירים אחרים, עם "מותר" להן להתנסק! כל דבר יהיה מכוער ומזוויף עד כדי יאוש וסלידה. ואו, יזמתי פגישה עם לוחמי קהילת המחתרת — חברי ויידי משכבר הימים — שאחדים מהם טרם

נתקשו על ידי השלטונות, ואחרים, שלאחר שחרורם מהכלא החלו את מלחמתם מחדש. הללו עודדו אותן לעשות כמוותם, ולהמשיך את מלחמת הקודש במחתרת, כמוום: הם איתגרו אותן מחדש.

השתתפות באסיפותיהם החשאיות, בהן שרנו שיריו תהילה לה', מתוך ספרי שירים כתובים בכתב יד. חיש-מהר ויתרתתי על רעיונות ההפנמה וההתבודדות הרוחנית, אתם יצאתי מכלאי. המציגות הנוראה שהתגלתה לפני הפקה תוך זמן קצר לאתגר: נזכרתי בחיוו של אנטוניווס הקורי אנטוניויס הגדול. הוא חי במשר שלושים שנה במדבר, זנה את החברה למגרי, ובילה את ימיו בצום ובתפילה. אך כאשר נודע לו על דבר המאבק שהתחולל אז בין אנטוניויס הקודש לבין אריאוס הכהן בדבר תורה הטבע האلهי של המשיח, עזב במהרה את חייו

ההתבודדות שלו ונסע לאלבנסנדיה כדי לעמוד לצדי לוחמי האמת. גם בברנרד דה-קלרבו הקודש נזכרתי. גם הוא חי כנזיר בהרים. אך כאשר שמע על השגעון שבמעשיהם הצלבניים, ונודע לו כיצד הלו הרגים יהודים וערבים, וגם את אהיהם שהשתיכו לכנת נזירותו של אחד מהם (וכל זה כדי לרכוש קבר ריק!) עזב את המנזר וירד למקום התבודדותו מעל ההרים כדי להטיף לנוצרים נגד מעשי זועמות אלה. ואז, גמרתי אומר לעשות מה שכל משיח חייב לעשות: לлечט בעקבותיו של המשיח, של פולמוס השליח ושל הקדושים; הינו,لوحך על כוונתי להתבודד ולהתנזר, וקיבلت עלי עצמי את האתגר להמשיך במלחמה.

מאמינים בכלא התחפלו תמיד بعد אויביהם ונתנו להם עדות נפלאה. שאיפת ליבתו היה שהם יושעו, וכשה שמננו כשלא כזה קרה, וקומווניסט גושע! כה שנאתה את המשטרה קומווניסטי השטני, וכשה חפצתי לחזק את ידי הקהילה שבמחתרת, עד כי חוץ מן קצר שוכנעתי כי הכוח היחיד שיכל להפיל את האכזריות האומה שבMASTER זה הינו כוח הבשרה!
ובאומרי זאת, אין אני חושב רק על ארצי, כי אם על כל העולם הקומווניסטי כולם.

אך פגשתי גם באידשות רבה לגבי הסכנה הזאת, מאז יצאתי למערב. ובעוד אלפי סופרים מהעולם כולו, מחו בתוקף קשר שני סופרים קומווניסטיים,

סיניאבקי ודניאל, נעצרו ונכלאו על ידי חברי הקומוניסטים ברוסיה – שום קהילה מшибית לא משמעה קול זעקה ומחאה כאשר נעצרים מאמנים עד אמונתם, דבר של יום יום! נדהמתי ונחרדתי על הבורות ועל האדישות

שפגשתי בין מנהגי כנסיות במערב!

למיaicפת מה עלה בגורלו של האח קויזיק, שנכלא ברוסיה בעוון הפטצת ספרות "מורעלת", היינו ספרי חפילות וקטעים מכתבי הקודש?ומי שמע על האח פרוקופייב, שנכלא בשל הפטצת דרישות כתובות? מי יודע משחו על היהודי המשיחי גרונולד, שנכלא בגליל "פשעים" דומים, ושםנו לחקור הרוסים את בנו הקטן לעולם? אני יודע מה שאני עצמי הרגשתי, כאשר נחטפי והורחתי בעל כורחיה מבני, מיכאל. אני כואב את כאבם של האח גרונולד, של יוואננקו, שבתא שבצ'זק, טאייסיה טקאנצ'נקו, אקטירינה וקוזינה, גיורגי וקוזין, של זוג המאמינים פילט בלטויה, ועד רביהם, רבים אחרים. כולם שמות של קדושים וגיבורי האמונה המשיחית במאה העשרים! ומרכין אניראשיות כדי לנתק את שרשותיהם, כפי שהמשיחים הראשונים נשקרו לשרשראות חברי כאשר הללו נזרקו על ידי השלטונות הרומיים לאריות, ולהיות הטרף שבkolossיאום.

יש קהילות מшибית במערב, פשוט, לאaicפת להן. שמות הקדושים, המעוונים על ידי הקומוניסטים, אינם מופיעים בראשות תפילותיהם. ובאותה שעה בה סובלים הללו עינויים ויסורים כל יתוארו, מתקלים ראשי הכנסייה הבפטיסטית והאורחותודוקסית הראשית שברוסיה הסובייטית, שבגדו באחיהם ומסرون לשיטונות, בסבר פנים יפות ובכבוד מלכים בכנסים דתיים, הנערבים בניו-דלאי, בגנבה, ובמקומות אחרים במערב! האם ראשי הכנסיות הללו שכבר באמת אדישים, או שאינם יודעים, אולי, את העובדות? או שהוא נשטף גם מוחם?

אנשי הכנסיות האלה הבתוו לעולם המערבי כולל כי ברוסיה הסובייטית קיים חופש דת מוחלט! אחד המנהיגים של מועצת הכנסיות העולמית אף נישק לארכיבישוף הקומוניסטי הרוסי, ניקודים, כאשר הלה קרא אחת ההצהרות המרגיעות שלו. אחרי כן הם סעדו בצוחטא תחת השם המרשימים של "מועצת

הכנסיות העולמית", כאשר הקדושים בכלא הקומוניסטי קיבלו לאכול כרוב מ��ול עם מעיים בלתי רחוצים, כפי שאינו עצמי אכלי שם. מתי תיפקחנה עיניהם של תיאולוגים מערבים לבוז, לאלה, במקום להתחבק עמם ולהאמין לכזביהם?

אך מצב הדברים לא יכול להשאר כך! קהילת המחרת החלטה, שבאים תינן לי האפשרות, עלי לעזוב את ארצי כדי לעדכן אתכם, המאמינים כמונו במשיח ישוע, על מהתרחש מאחוריו מסך הבROL. החלטתי לגנות את הקומוניזם, למרות שהנני אוהב את הקומוניסטים כ nephosot נצחים. אך אינני חושב שנכוון

הוא לבשר את הבשורה של המשיח מכלי לגנות את הקומוניסטים.

אחדים אומרים לי: "בשרה-נא רק את הבשורה הטהורה, ואל תעג בקומוניזם!" אך זה הרי מוכיר לי את אשר ציוו עלי גם אנשי המשטרה החשאית בארכץ, היינו: לבשר את המשיח, כן, זה מותר! אך לא להזכיר את זענות הקומוניסטים בשום פנים ואופן! האם ייתכן שאלה, המצדדים בזכות קריית הבשורה הטהורה בלבד בלבך" מקבלים את השراتם מאותו מקור ומאוთה הרוח של המשטרה החשאית הקומוניסטית? לא ידוע לי מה פירושה של "הבשורה הטהורה"; אך שאל אני: האם היו דרישותיו של יוחנן המטביל, בזמנו, "טהורות"? הוא הטיף בזמנו לעם לא רק: "שבו בתשובה, כי מלכות השמים קרבה לכאן!". הוא אמר גם: "אתה, הורודוס, פושע שכמוך!" ולבסוף, נגור עלי גור דין מוות, והוא הוצא להורג בעריפת ראשו, בגלל שלא ידע להצטמצם רק בלימוד עקר ומופשט!

ישוע בישר לא רק דרישת ההר "טהורה"; הוא דיבר לפעים בצורה שאחדים מראשי הכנסיות היום היו מכנים "דרשה שלילית". הוא קרא: "אווי לכם, פרושים חנפים... בני צפונים!" בgal דרישת "בלתי טהורות" ככל הוא נצלב! לפרושים לא הפרעה כלל דרישת ההר שלו, אך הפריע להם מאוד כאשר קרא לחטא בשמו. ובכל זאת, לא עלה בדעתו של איש מהם להאשים אותו על שלא בישר "בשורה טהורה!"

החתא חייב להתגלוות, ויש לקרוא לו בשמו האמתי! הקומוניזם הינו החטא המסתוכן ביותר שידע העולם מעודו! וכל הטפת הבשורה אשר אינה מגנה חטא

נורא זה בכל לשון של גינוי, אינה הטפת הבשורה האמיתית. קהילת המחתרת מגנה אותו מוחך כדי הסתמכות באבדון החופש ואף באבדון החיים. על אחת כמה וכמה חיבטים אלו, בעולם החופשי, לא לשתוק, כי אם לקרוא תגר על משטר זה!

החלמתי לגנות את הקומוניזם, אך לא בצורה שעושים זאת חברי התנועה הנקראות "תנועת האנטי-קומוניסטים". היטלר היה אנטידי-קומוניסטי, ולמרות

זאת, היה רודן אכזרי מאין כמוהו.

אנו — שונאים את החטא, אךओחים את החוטא!

למה אני סובל מזו היותי במעטבי?

אני סובל בעולם המערבי יותר משסכלתי בהיותי תחת המשטר הקומוניסטי. סיבה אחת לסבלי זה הגיגועים המתמידים ליויפה הנפלאל של קהילת המחתרת, הקהילה המגשימה את הפיתגם הלטני הקדום: nudum sequi christi (= בדלותי, בעקבות המשיח העני והזל אלך). במחנה הקומוניסטי, אין ל"בן-האדם", ואף לא לאלה השיכים לו, מקום להניה את רأسם. המאמינים המשיחיים בארץ אלה אינם נוהגים לבנות בתים לעצםם. למן מה? בתים כאלה הרוי יוחרמו מAMILA, ווועברו לבועלות השלטונות עם מעצרם הראשון. עצם בניית בית חדש עלולה להיות סיבה טובה למאסרם על ידי הקומוניסטים, החומדים בית זה לעצםם. מעבר למסך הברזל אין אתה עורך טקס קבורה לאביר, וגם איןך אומר שלום למשפחתך, כאשר החלטת ללבת בעקבות המשיח. כי מי הם אמן, אביר, אהותך? במובן זה נהיית אתה כמו ישוע: אמן ואחריך הם עבורך "רק אלה העושים את רצון האלים" אשר לקשרי משפחה וקשרי דם, כיצד אפשר עוד להתחשב בהם, כאשר חופה רגילה היא בארץות האלה, שנעראה נאלצת למסור לרשות אינפורמציה נגד אروسיה, ילדים להלשין על הוריהם. נשים למסור את בעליהן? הקשר הרותני בין המאמינים הופך יותר ויותר לקשר היהודי שנשאר באמת.

עדת הדממה הינה קהילת מאמינים עניים וסובלים, אך חברים פושרים אינם מוכרים בין שורותיה!

טקס, או אספה דתית בקהילה המחרתת, הינט כמו בקהילה המשיחית הקדומה שלפני 1900 שנה. המטיף איינו יודע תיאולוגיה מלוטשת. גם בתורת הדרומה איינו בקי, ממש כפי שפטروس לא ידעה על בוריה. כל מורה לתיאולוגיה היה נתון היום לפטרוס הקדוש, ציון גרוע על דרישתו בתג השבועות (מעשי השליחים פרק ב')!

כתבי הקדוש אינם מוכרים היבט בארץות הקומוניסטיות, היוות ושם ספרים אלה נדירים. בנוסף לכך, מטיב הבשורה עצמו הינו בדרך כלל אדם ששחה תקופות ארוכות בכלא, ללא כתבי קודש. אך כאשר מבטאים הם את אמונהם באביהם שבשמיים, מילה זו אומرت להם הרבה, כי דרמה גדולה נסתרת מאחוריו הצהרת אמוניהם זו. בהיותם בכלל ביקשו הם يوم יום מה האב הכל יכול הזה, לחם, וקיבלו במקום זה כרוב עם מעיים בלתי רוחצים לאכילה, כשהם מלוכדים עד לבחילה. ולמרות זאת מאמינים הם כי, האלוהים הוא אהבה! הם כמו איוב, אשר אמר: "הן יקטלני לא איהל אך דרכי אל פניו אוכיה, גם הוא לי לישועה", (איוב יג: 15) וכמושיעם אשר קרא לאלהים "אבא", אפילו כאשר גדמה היה כאילו אביו שבשמיים זנה אותו על הצלב.

כל מי שראה את יופיה הרווחני של קהילת המחרתת לא יוכל עוד להסתפק בריקנותם של כנסיות המערב, על אף רועיון המלומדים, בעלי התארים האקדמיים.

אני סובל במערב יותר מאשר סבלתי בכלל הקומוניסטי; כי בעת, רואה אני במז עיני כיצד שוקעת ומהת בהדרגה הצייליזציה המערבית...

אמר הוגה הדעות אוסולד שנగ'ל בספרו "התדרדרות המערב": "אתה הולך למות. אני רואה בכך את כל הסימנים האופייניים של הרקבון. יכול אני להזכיר כי עושרך הגדול, כמו דלותך, הקפיטליזם כמו הסוציאליזם שלך, מלחתותך ומהפכויך, האתאיזם, הציניות שלך, התדרדרות המוסר, פיקוח היולדות אצלך, כל פצעיך אלה שותחים דם מכף רגל ועד ראש ומוליכים אותך

לאבדון — ובראותי כל אלה, יכול אני להזכיר שאלה הם הסימנים האופייניים שליוו את מפלת האומות הקדומות שחלפו ואינם עוד, כמו אלכסנדריה, אטונה ורומי האנארכוטיות".

מאמר זה נכתב בשנת 1926. מאז, ירדו הדימוקרטיה והציביליזציה לטמיון במחצית ארץ אירופה, והקומוניסטים הגיעו אף לקובה. שאר ארצות המערב שרויות ושיקעות בתדרמה, ומתרומותם לבגד עינויו. המערב מלך פצעיו ומכה את עברו ההיסטוריاني המפואר שלא שוב.

אבל קיים כוח אחד אשר איןנו רdom: כוחו של הקומוניזם בעולם. כאשר אוכזו מזמן הקומוניסטים המתמכחים שבארצות מזרח-אירופה, ואבדו את תקוותיהם ואשליותיהם, נשרר הקומוניזם במערב דואק, חזק והורסני. הקומוניסטים שבארצות המערב פשטו אינם מאמינים לכל הדיווחים המספרים על אכזריות, זועות ורדיפות המתרחשות בארצות הקומוניסטיות. הם מפיצים את תורתם האריסטית והכווצת בכל מקום ובהתלהבות ללא סייג, בקרב החבורה הగבוהה, בין הגוי דעתות למיניהם, באוניברסיטאות, בשכונות עוני ובכנסיות. אנחנו, המאמינים, יוצאים בקושי ידי חותמו להגן על האמת, ולפעמים רק בחזי פה; ואילו הם, תחת שמות מפוצצים של "שמאל חדש" "שמאל ישן" "מצפן" וכו', מפיצים את השקר בפה מלא, ואינם מתעיפים. הקומוניזם המערבי משתולל היום בארצות הדימוקרטיות בויאטליות צערה, ומשכנע בני אדם נאיביים בעיליות כזב. מטיפיהם אינם יודעים את אשר מדברים. ואילו התיאולוגים במערב, מוכזבים בינותיהם את זמנם בזיכוחים עקרים על נושאים של מה בכך.

הדבר מזכיר לי קטע מההיסטוריה, המספר, שכאשר צבאות מוחמד השני כייתרו את העיר קונסטנטינופול, בשנת 1453 והיה צורך להחליט אם איזור הבלקנים יהיה תחת שלטון נוצרי או מוסלמי במשך דורות רבים, התווכחה ועדה כנסיתית מקומית בעיר הנוצרה בינה לבין עצמה, ודנה בעיות הבהות: מה היה צבע עיניה של מריר הקדושה? האם המלכים הם ממש ריבים, או נקבה? מה יעלה בגורלם של מים קדושים אם ייפול זכוכית לתוכם; היקדש הזכוכית שמא יטמאו המים?

כל זה עלול להישמע כסיפור בלבד; אך נסה-נה לדפדף בספרות הנוצרית הכנסיתית של ימינו, ותראה שהם עוסקים בנושאים דומים לאלה עד מאד. סכנת הקומוניזם ואירמו, וכן סבליה וייסוריה של קהילת המחתרת, מוזכרים רק בדרך אגב, אם בכלל. אך מה שהושב תיאולוג זה או אחר, ובמיוחד תיאולוג מהמאה ה-19, על פסוק מסוים, מהו זה נושא לויוכוח אקדמי אין-סופי, שעה שצערת זאת כובשת באיטיות אך בביטחון את הכנסייה עצמה. התיאולוגים מתחווים על שאלות דתיות היפוטטיות ובלתי חשובות, על דרך ביצועם של טקסיים שונים, ועל דבריהם שלא כל השיבות מעשית.

שאל פעם מישחו את חברי: "אם היית נמצא על אוניה נטרפת הטובעת בלב הים, ויכולת להינצל ולבודא על אי בודד, ובאפשרותך לקחת מהאוניה רק ספר אחד בלבד, באיזה ספר הייתה בוחר כדי לחת אתיך?" אחד הנוכחים ענה: "את כתבי הקודש". אחר אמר: "שקספיר". אך אדם אחד ענה: "אני הייתי בוחר לעצמי ספר, שיוכל למדני כיצד אוכל לבנות סירה ולהגיע אל החוף; ובגביי שמה, הייתי כבר יכול לקרוא כל מה שאחפוץ". לא ספק היה תשובה של זה התשובה הנכונה!

שמירת החופש לכל הדתות וכל התיאולוגיות, והצער כאשר חופש זה אינו קיים עוד, בಗל רדיופות הקומוניסטיים נגד הדת, השובה הרבה יותר מאשר להתווכח בלי סוף על נקודת תיאולוגיה זו או אחרת, הנראית לפעמים ממש כעומדת ברומו של עולם. "האמת תעשה אתכם בני חורין" אמר ישע. אך "חרות, ורק חרות יכולה לחת את האמת". ובמקום מריבות וויכוחים על דברי סרק קטנוניים, علينا להתאחד במאבק זה למען חופש נגד רודנות וזועות הקומוניזם!

ما זו היהי במערב סובל אני גם בשל הזרחותי עם סבליה של קהילת המחתרת שמאחורי מסך הברזל. מאחר שאני עצמי עברתי בברזי את היסורים הללו, עומדים הם תמיד נגד עיני.

בחודש יוני 1966 האשימו עתונאים ברוסיה (כמו "אייזווטה" ואחרים) את המאמינים הבפטיסטים שברוסיה, כי לימדו את חברי לנסיבותיהם שעלייהם

"להרוג" ילדים כדי לכפר בכך על חטאיהם! הרי זהה הahasמה הנושנה של רצח מתוך פולחן, עלילת הדם, שנגנו בדרך כלל האנטישימים מכל הזמנים להעלות נגד היהודים!

אך ידוע לי מהו פירושה של האשמה הזאת. בשנת 1959 שהיתי בכלל שבעיר ק. יחד עם אסיר יהודי אחר בשם ל., שהואשם ברצח ילדה. המסקן! אם כי היה אדם בן 30 בלבד, הכספיו שערתו בין לילה מחתם העיניים שעבר. הוא נראה כאדם זקן למראות גילו הצעיר. לא היו לו עוד ציפורניים; הן נחלשו מ酩בוחתו כדי להכריח אותו "להתזוזות" על רצח, אותו לא ביצע מעולם. לאחר שנת עינויים בכלל, גלו לבסוף שהוא חף מפשע, ושהרר. אך בשביילו לא אמר עוד השחרור מאומה. הוא נשאר אדם שבור בגופו וברווחו לכל ימי חייו!

אחרים יכולים לקרוא על דבר כזה בעיתונות הסובייטית ולצחוק על האשמות המטופשות נגד המאמינים הבפטיסטיים. אך אני יודע מהי משמעותן של האשמות האלה לגבי הנאשם המסקן, ומהו גורלו?

חלום זועעה הוא: להיות במערב ולחוות בתמנונות כאלה, העוברות ללא הרף אל מול עיני. היכן היום הארכיבישוף ירמוגן מלגולגה (רוסיה) ושבעה הבישופים האחרים שמחו נגד שיתוף הפעולה הקיצוני של הפטריירך אלכסנדר והארכיבישוף ניקודים של רוסיה — שהינם kali שרת בידי השלטונות הקומוניסטיים — ונגד המשטר הסובייטי? אלמלא ראייתי בישופים כאלה מתיים לידי בכלל על שמחו נגד המשטר, לא הייתי כה מודאג בדבר גורלם של מאמינים נאמנים אלה מרוסיה.

המטיפים ניקולאי אשלימן וגלב יקומין גענשו על ידי הפטריירך ברוסיה על שדרשו חופש דת לכנסייה. המערב יודע הרבה על כך. אך אני היתי בכלל עם האב י., מהעיר ו., ואותו דבר קרה גם לו. למראית עין, היה זה רק "עונש משמעתי" כנסייתי. אך מנהיגי הכנסיות הרשמיות שבארצנו, כמו כל ראשי הכנסיות הרשמיות בכל הארץ הקומוניסטיות, עובדים יד ביד עם המשטרה החשאית. ואלה שקיבלו "שיעור משמעתי" כזה מיד מנהיגי הדת הרשמיים

הועברו אחרי כן גם לעונש משמעתי "יעיל יותר", כלומר: עינויים, מכות, הורקת "תרופות" מטמטמות — בכלל, ולאו דווקא על ידי ראשי הכנסייה! אני רוعد כשהאני נזכר בסבל אותו עוברים כל הנרדפים במהלך הקומוניסטי. אני חרד בחושבי על הגורל הנצחי המczפה לעונייהם. אני חרד ורוعد גם לגורלם של מאמינים מערביים, אשר אינם עוזרים לאחיהם באמונה הנגד דפיהם. הם כה עוסקים בהתמודדות הדידית על דיקדוקי עניות וגינוי טקס קטנוניים בין לבין עצם, עד כי אינם מתעניינים בגורלם של אחיהם המשתייכים ל"גוף המשיח" בארץות אלה.

ב עמוקKi לבי, חפץ הייתי לשמר "על קרמי שלי" ולא להתעורר במאובק ענקיו זה. כה חפצתי לחיות את שארית שנותי באיזה מקום בודד, בשקט ובמנוחה! אך הדבר אינו אפשרי, כי סכנת הקומוניזם רוכצת לפתוחנו! כאשר פלשו הקומוניסטים לתוכן טיבט, הם חיסלו שם את כל אלה שהיו מעוניינים רק בדברים רוחניים. ואילו משכננו לארצנו, "גמרו" הם חיש-מהר עם כל אלה שנסגו למנזרים; כנסיות ומנזרים חוסלו, ורק מספר אפסי, הנחוץ לתעモלה, נשאר, בפיקוח ממשלי מלא, כדי לסנוור את עיני התיר מהמערב. החיים השקטים והמנוחה, אליהם אני כה מתגעגע, יכולו להיות בשביili, במקרה זה, כעין בריחה מן המציאות, ולכן, מסוכן לנפשי.

כן, אני חייב לנחל מאובק זה, למרות שהוא מסוכן עבורו מאד, גם באופן אישי. וربים המתנגדים לי בקרובachi באמונה, אשר אינם מבינים את "אותות הזמנים". אםstellם יום אחד, תוכלו להיות בטוחים כי הקומוניסטים, הם שחתפו אותה.achi אולי מתפלסים, אך הקומוניסטים חוטפים. הם חטפו אותה בלבתי ברחוב בשנת 1948 ושמו אותה בمعצר תחת שם בדי. דבר דומה עלול לקרותשוב. אם ירצהוני — יהיה הרוצח שכור לתפקיד זה על ידי הקומוניסטים. אין לאיש בעולם סיבה אחרת לחסלני. אם השמעו שמוועות על התרבות מוסרית מצדי, כביבול, או אולי על מעילה, או הומוסקסואליום, מעשה מגונה, אי-דיציבות נפשית, שקר או כל דבר אחר מסוג זה, הרי שהיא זה סימן, שמטרתה החשאית של ארצי קימה את הבטחותיה לפני, בטרם

התירו לי לצאת משם: "אם תדבר נגדנו, אנחנו נדאג להרוס את שמן
הטוב במערב!"

מקור אינפורמציה בדוק מאוד גודע לי לאחרונה שהקומוניסטים בארץ החלטו לרזו אוטי נפש, בגלל העדות שנתתי ב-6 למאי 1966 בפני הסינט של ארחה". הם יינסו לחסלני בצורה פיזית או במובן המוסרי. יינסו להפעיל עלי שחנות ושאנטאות על ידי טרור ואוימות, אותן יפעלו נגד חברי שנתרו בארץ. בידם אמצעים וכוח לעשות כן. ואין אלה משבות רדייפה. יידים נאמנים שביקרו בארץ מוצאי, חזרו ואינפורמציה בדוקה בידם. דבר זה יכול להתברר גם באלה שగיריות במערב).

אך, למרות זאת, אין אני יכול לשמר על השקט. מחוותך, קורא יקר, לבחוק בצורה יסודית ורצינית מה שיש בפי. ואפילהו אם אתה חושב כי אני סובל ממחלה הפראאנומיה, חמוץאה מכל שנות הסבל בהן התגניתי, חייב אתה לשאול את עצך: מה צריך להיות באמצעות כוחו האiom של הקומוניזם, המסוגל לגרום לאזרחיו לטבול מתחביבים כאלה — אפילהו אם היו אלה הסביבים בלבד! אייה כוח הוא זה, הגורם לכך שאנשים מגרמניה המזרחית, למשל, יינסו בלי הרף לעبور בחשאי את הגבול למערב, אחדים מהם אפילהו בבודז'ור, דרך רשות גדר תיל מהושמל, יחד עם ילדיהם הקטנים, תחת סיכון ליהרג על ידי השומרים! וכל זה — רק כדי לבrhoת ממנה בכל מחיר, אפילה במחיר חיה!

כן, המערב רדום, ויש להעירו מתרדמתו!

האנשים הסובלים, נוטים בדרך כלל, לחפש לעצם "שער לעוזול"; מישחו, עליו יוכל לזרוק את האשמה על סבלם הם. מציאת אחד כזה מקל מאוד על האיש הסובל. אך אני אינני יכול לעשות זאת.

אינני יכול להשליך את האשם בראשי הכנסות במערב, המתאפשרים עם הקומוניזם. כי לא משלם בא הרע. מקור הרע ישן הוא הרבה יותר. מנהיגים

דתיים אלה הינם בעצם קורבנות של רע עתיק יותר. לא הם שייצרו את הבלתי הנוכחי: הם רק מצאו אותו.

בירתני בסמינריוונים ובכתבי ספר לתנ"ך רבים מازה היהות במערב. שמעתי שם הרצאות על ההיסטוריה של העמונות, ועל ההיסטוריה של השירים הכנסייתיים; על חוקים קאנוגיים שאבד עליהם הכלת, או על משמעת כנסייתית, שמלילא אינה קיימת עוד. פגשתי סטודנטים לთיאולוגיה, הלומדים כי סיפור בריאת העולם כפי שהוא מופיע בתנ"ך, איננו אמיתי, וכן הדבר לגבי בריאת האדם הראשון, המבול, או לגבי כל הגensis והנפלוות שארעו עם משה רבנו; שהנבאות נכתבו לאחר התגשנות ולא לפני כן, שיפור לידתו של ישוע מעלה הוא רק "מטרוס" (אגודה); והוא הדין לגבי תחייתו מן המתים; שעצמותיו נשארו אי שם, באיזשהו קבר; שאיגרותיו של פולוס השילוח בברית החדשה אינם אמיתיים; שהזון יוחנן הינו ספר שנכתב על ידי מטורף. אך "חו"ץ מזה" כתבי הקודש הם כתובים קדושים (זה משאיר לנו ספר קדוש" שיש בו, באופן מוצחר, יותר שקר וכזב מאשר בעthon קומו" ניסטי!) ואמ זוה הלימוד של תלמידים מנהיגי כנסיות אלה היום, כאשר הם נמצאים בסמינריוונים, הרי שזו האויראה בה הם חיים. מדוע יהיה הם נאמנים לאדון, עליו נאמרים דברים מוזרים כאלה? ומדוע יהיו ראשי כנסיות נאמנים

לכנסיה בה אפשר למד ב글וי שאלהים מות?

האם זה מזר בעיניך לשמעו זאת? ובכן, לא אני המצתאי שטויות אלה; די לעקוב לפעמים אחרי תוכניות הטלויזיה במערב, או לקרוא א"י-אללה ספריהם "תיאולוגיים" מודרניים כדי להיווכח על אמיתיות הטרוגית של דברים אלה, על "לימוד תנ"ך" כזה, על ידי מנהיגי הכנסייה הרשミת. אך לא כך חשבת קהילת המחתרת, שהיא "כלת המשיח". התיאולוגים המלומדים האלה, מנהיגי כנסיה בה בגדי רכבים באدونם. אך כאשר פוגשים הם מאמין מקהילת המחתרת, המעונה, הסובלת, רואים הם אותם קריאות יצור מזר, ואף מפקקים לעתים בכנות דבריו!

שנית, אין זה הוגן לשפט בני אדם רק על פי חל ק מהתנагותם! כי אם געשה כך, עלולים אנו להיות כמו אותם הפרושים, שבשבילם ישוע היה רע,

משום שהוא לא כיבד את המסורת שלהם על השבת, "זהונחה" זו מצדוע סינגוריה עיניהם לגמרי מראות את החוכמי והאהוב שביבוע! אך אותם ראשי כנסיות, אשר גישתם כלפי הקומוניזם מוטעית היא, עשויים להיות צודקים באשר לדברים אחרים, והם אישית יכולם אף להיותכנים. אפילו במאה שם טוענים, יכולם עצם להשתנות לטובה. עוד בהיותי בארץ, הייתה פעם במחיצת איש כמורה או רוחדוקסי רם-דרג. היה זה איש אשר שימש כל שרת בידי הקומוניסטים ושמסר אינפורמציה למשטרת החשאית נגד צאן מרעיתו. לקחת את ידו בין שתי ידי וסיפרתי לו: "הרואה אתה באיזו אהבה מקבל היה זה בערב אחד, בוגינתו. אמרתי לו: 'הרואה אתה באיזו אהבה מקבל האלים חוטא אחד שחוזר אליו?' הוא קיבל בשמה אפילו בישוף החוזר בתשובה". אחרי כן שרטתי לו שירים על אהבת המשיח. אדם זה חזר לאלהים! פעם אחרית, הייתה בטה אחד עם כומר אורתודוקסי, אשר, בתחום שישייתחרר, כתב מאמרם אתאיסטיים. דיברתי אל ליבו, והוא קרע לגזרים את אשר כתב, ועל ידי כך סיכן את שחרורו!

לא יעלה בידי לעשות מאיש "עיר לעוזול" ולהקל בצורה זו על המסע הכבד שעל לבי.

יש לי עוד דבר. ובזה אפילו יידי איינט מרכיבים אותן. אחדים מהם מאשים אותו במרירות לב ושנאה נגד הקומוניסטים, דבר שאנו נכוון, כמובן.

הסופר היהודי קלוד מונטיפורי אמר פעם, כי בגישתו של ישוע אל הסופרים ואל הפרושים, הוא התחש לתורת עצמו, כי בהתאם לתורתו, עליינו לאהוב את אויבינו ולברך את המקללים אותנו. ד"ר ור. מטוס, דיקן לשעבר של כנסיית "פולוס הקדוש" בלונדון, גורס, כי זהו סימן של חוסר יציבות ואי עקבות בישוע. והוא מתרץ את דבריו באומרו, שהרי ישוע לא היה אדם אינטלקטואלי! הרושם של מונטיפורי על ישוע היה מוטעה מיסודה. ישוע אהב את הפרושים, למראות שהוא גינה אותם בפומבי. גם אני אהב את הקומוניסטים וכן גם את אלה שנעשים "מכשיריהם" בתוך הכנסייה, למראות שאני מגנה את מעשיהם.

שוב ושוב נאמר לי: "שכח את הקומוניסטים!" התעתק אך ורק בדברים רוחניים! פעם פגשתי באדם אחד שסבל תחת רדיפות הנאצים. הוא אמר לי כי הוא יכול לעמוד לצדך כל עוד אני מעיד על המשיח, אך אללי להגיד מילה אחת בגיןות הקומוניזם! שאלהיו, אם המאמינים בישוע, אשר לחמו בזמנו בגדי היטלר בגרמניה, טעו, ואם נראה לו כי הם צריכים היו לדבר אך ורק מתוך כתבי הקודש, מבלי לומר אף מילה נגד הרודן האכזרי? האיש ענה לי: "אבל היטלר הרוג שישה מיליון יהודים! מישחו חיב היה לדבר נגדו!" אמרתי לו: "הקומוניסטים חיסלו שלושים מיליון רוסים ומיליאני סינים ואחרים. והם הרגו גם מספר לא מבוטל של יהודים, ורדיפותיהם נגד היהודים מתחדשות עתה שוב, וכל זה אך ורק בשל היותם יהודים. אומנם, علينا למחות בתוקף כאשר נהרגים יהודים, אך האם علينا לשטוק כאשר עמים אחרים נהרגים?" התשובה שלו הייתה: "הו, זה דבר לגמרי אחר!" ולא קיבלתי הסבר למה בדיקת החכון.

אני הוכיתי על ידי המשטרה גם בזמן היטלר וגם בזמן הקומוניסטים, ולא יכולתי להרגיש כל הבדל בעינויים ובנסיבות: גם אלה וגם אלה הכאיבו לי מאוד. אומנם, המשיחיות צריכה להלחם נגד אספקטים רבים של החטא, לא רק נגד הקומוניזם. ואני אכן חתח השפעת הבעה הזאת בלבד.

אך בימינו אנו, הקומוניזם הינו האויב הגדול של המשיחיות, וגם המסתוכן מכלום, ונגידו علينا להתחאה.

אומר זאת שוב: מטרת האלים עברו כל אדם היא להגיע ולהידמות למשיח. מטרתו העיקרית של הקומוניזם היא למונע זאת: מלחמת הקומוניזם מתנהלת בעיקרה נגד הדת והמאונה. הם מאמינים כי האדם, בהפרק, לאחר מותו, למלא מינרלים, ותו לא. הם חפצים שככל בני האדם יחו אט חיהם במישור החומרי בלבד. הם יודעים רק את ההמון, ומשום כך רומים את האינדיידואום, את הפרט. זה מזכיר את דבריו של האמן אחוז השדים בתשובהו לישוע בברית החדשה, כאשר ישוע שאלו מה שמו, ענה לו האיש: "אנחנו ליגון!". האישות של

האדם — שהיא המתנה הגדולה ביותר שהעניק האלים לאנושות — זה דבר
שחייב להירמס על פי תורת הקומוניזם. הם השילכו פעם אחד לבית סוהר
בגלו שמצאו אצלו את ספרו של אלפרד אדלר, הפסיכולוג הנודע, הנקרא
“פסיכולוגיה אינדיבידואלית”; ובעת מעצרו, זעמו לעברו אנשי המשטרה
חישאית: “הא! אינדיבידואליסט! תמיד אינדיבידואליסט! למה לא קולקטיבי?!”
ישוע רוצח שלכל אחד ואחד מתנו תהיה אישיותו משלו, ומשום כך לא קיימת
אפשרות פשרה ביןינו לבין הקומוניזם. הקומוניסטים יודעים זאת. העתון
“נאורה אי רליגיה” המופיע ברוסיה הסובייטית, כותב לקוראים: “לא חיתכן
כל פשרה או קשר כלשהו בין הקומוניזם לבין הדת. השניהם עויינים זה את
זו... תוכן המצע של המפלגה הקומוניסטית כמו שהוא מכמת מוות לדת...
לקומוניסטים תכנית לבנות חברה אטיאיסטית, כה ישתחררו האנשים והאומות
מעבדות הדת לנצח...” האם יכול להיות יותר ברור האנטיתזה בין משיחיות ואמונה
באלהים, לבין הקומוניזם? כאן עונבים הקומוניסטים עצם על שאלה זאת:
... הקומוניזם הינו מכת מוות לדת!”

התרכחות קהילת המחרת הבלתי-מנוצחת

קהילת המחרת פועלת בתנאים קשים מאד. האתאיזם הינו "הדת הרשנית" בארכיות הקומוניסטיות. היא מעניקה חופש — פחות או יותר — לצוריה בה מאמנים האנשים הזקנים, אך לילדיים ולגנוזר אסור להאמין ב שום אופן. כל אמצעי התקשרותה ההמוניית בארכיות אלה, כגון רדיו, טלוויזיה, עיתונות, קולנוע, תיאטרון, בתיהם הוצאה לאור, מתרם ומגמתם הראשונית היא: לעקור משורש את האמונה בהםים. לקהילת המחרת אמצעים דלים מאוד להתנגד לכוחותיה הענקיים של המדינה הטוטאליטרית. לעובדי אליהם שבkahילת המחרת ברוסיה הסובייטית אין לימודים תיאולוגיים. יישם שם כהני דת ורומי עדה שמעולם לא קראו את ספר כתבי הקודש בשלמותו.

אספר לכם על כמה מהם אשר מונו בעובדי אליהם. פגשנו פעם רוסי צעריך אחד שהיה רועה עדה חשי. כאשר שאלתו מי הסמיך אותו לבך, ענה לי: "לנו לא היה אף באמיתי שיכל היה להסמיך אותנו. שהרי הבישוף הרשמי לא מסמיך אף אחד אשר לא קיבל אישור מעת המפלגה הקומוניסטית. על כן, הלבנו אנחנו, עשרה משיחיים צעירים, לקברו של בישוף אחד אשר נרצח בשל נאמנותו לאלהים. שנינו מאמינו, הנחנו את ידינו על המצבה שלו. האחרים יצרו מגל סכיבנו וכולנו התפללנו שרוח הקודש יסמיך אותנו. אנו משוכנעים כי הוסמכו לתחפיך זה על ידי ידיו הדקורות של אדוננו ישוע המשיח".

לגביו, הסמכות של צעריך זה שיראה וקיימת לפני האלים: אנשים בעלי הסמכה כזו, אשר מעולם לא למדו תיאולוגיה, ושעל פי רוב יודעים אך מעט מאוד מכחבי הקודש, הם הם המשיכים את עבודת המשיח. שם, בארכיות אלה, דבר זה אפשרי; אך מה יהיה גורלו של איש ה' כזה, לאחר שנים ארוכות

של סבל והקרבות, אם וכאשר ניתן לו פעם להגיע למערב? יש לנו דוגמאות ספרות כ אלה, ואני מעדיף שלא למנוטן ...

מקרי ה"מיןוי" או ה"הסכמה" המספרים לעיל, כמוום כאלה היו בקהלת המשיחית הראשונה. כי, אחרי הכל, באילו סמינריוונים לתנ"ך למדו אלה אשר הפכו את העולם על ראשו בעבר שם המשיח בזמניהם הראשונים הלו? האם ידעו כולם קרוא וכותוב בימים ההם? ומניין היו להם עתקים של כתבי הקודש? אלהים הוא שדיבר אליהם, ודרךם.

גם לנו, קהילת המחרת, אין קתדרלות. אך איזה קתדרала יכולה להיות מקסימה יותר מאשר כיפת הרקיע זרועת הכוכבים, אליה התבוננו כאשר נאשפנו באספוחינו ביערות? זימרות הציפורים הייתה לנו כעוגב, וריח הניחוח של פרחיה העיר היו לנו לקטורת. ובגדי הדלים של מאמין קדוש, אשר השחרר לא מכבר מהכלא, היו לנו מרשיימים הרבה יותר מאשר בגדי התפארת של כהנים מוסכמים. הירח והכוכבים האירו לנו באורם הנפלא, והמלאים היו שימושינו, שהדליקו אותנו עברונו.

אך, האם זוקה תפארת האל לבתים ولבניינים מעשי ידי אדם? (שמואל ב'; ז': 8-1) נכון גם כי עד סוף המאה השלישית, לא נבנתה אף כנסייה ממשית בידי תלמידי ישוע הראשונים.

כן, לעולם לא אהיה מסוגל לתאר כראוי את יופיה של קהילה זו!

לעתים אחרי טקס חשאי כזה, היו מישיחים נתפסים ונשלחים למעצרם. שם היו נושאים שרשראות על רגלייהם ועל ידיהם. אך היו נושאים אותן באותה שמחה בה עונדת כלה הצמיד, אותו קיבלת מחתנה האהוב!

שקטים הם החיים בכלא. אתה מקבל את "חיבוקי החתן השמיימי", ואז איןך מוכן להחליף את מקומך עם מלאכים! אני עצמי פגשתי מישיחים שמחים באמת — רק בכתביו הקודש, בקהלת המחרת ובכתב הכלאי!

הקהילה במחתרת היא קהילה נרדפת, אך יש לה גם ידידים רבים — אפילו בקרב אנשי המשטרה החשאית, ובין חברי הממשלה הקומוניסטית! ולפעמים,

מאמיןם חזאים אלה הם המגנים על קהילת המחתרת מפני "חוירות" בלתי רצויות לה.

עתונים ברוסיה התלוננו לא מכבר על שמספר ה"בלתי" מאמינים לכארה" גDEL והולך. אנשיים אלה — משביריהם העתוניים הטובייטים — הינם גברים ונשים ללא ספור, העובדים לבבו וברצוזו של העולם הקומוניסטי — ותופסים לעיתים משרות גבוהות — ואפלו במחוקות התעමולה של הממשלה, ובכל מיני תפקידים רמי דרג. לمراقب עין הינם קומוניסטים, אך בפניהם הם מאמיןם חזאים וחברים בקהילת המחתרת.

העתונות הקומוניסטיות סיפורה את סיירה של ציירה אשר עבדה במחלתת העתומלה הקומוניסטיות. אחרי העבודה — נאמר בעthon זה — היא הלכה הביתה, אל בעלה, שאף הוא חזר למקום עבודתו. וקיים אסיפות סודיות בהן ובעליה קבוצת צעירים, שגרו בדירות סמכות, וקיימו אסיפות סודיות בהן קראו מכתבי הקודש והחפלו בצדות. זה קורה בכל מקום בעולם הקומוניסטי. עשרות אלפיים של "בלתי-מאmins-לכארה" כאלה ישנים בכל ארץ קומו-ניסטית. הם מוצאים זאת כיור נבון שלא לבקר בכנסיות הרשומות, בהן "ישגיחו" בהם אנשי השלטון ויימסרו נגד אינפורמציה למשטרה החשאית. ובנוסף, מה אפשר כבר לשמע שם? דרשה דלה, המותאמת לדרישות השלטונות הקומוניסטיים, ולא בשורת דבר אלהים במלא גבורתה. לעומת זאת, ממשיכים הם לפעול, בגלי בקומות עובודתם, להחזיק בעמדות אחרניות ובעלות השפעה ושם מסוגלים הם להיעיד בצורה שקטה אך יעילה עוד יותר על אמונתם באלהים ובמשיחו.

לקהילת המחתרת הנאמנה אלפי חברים במקומות כאלה. הם מתאספים בחשי במרחפים, בחדרי עלייה, בבחים ובדירות פרטיות למיניהם.

ברוסיה, אין איש זכר עוד את הארגומנטים, بعد או נגד טבילת תינוקות או טבילת מבוגרים, بعد או נגד האפיפיור ושיטות הותיקאן, וכו'. במקומות ויכוחים תיאולוגיים עקרים, תפגש שם מאmins שקטים, מסורים ונאמנים, המוכנים להקריב הכל למען אמונתם. הם אינם יכולים לפרש נבואות ואינם מסתכסכים

בינהם בקשר לפירושם, אך חמיד הופתעתו לראות באיזו ייעילות מצלחים הם להוכיח לאתאיסטים שיש אליהם! תשובותיהם לאתאיסטים של האגומנטים הנה פשוטות: "אם היותם מזומנים לטעודה דשנה, בה היו מegersים לכם כל מיני מאכלים טובים, ההיותם מזומנים שאיש לא הכין אותם, ושמאכלים טעימים אלה הוכנו מעצם? הרי הטבע כמו הוא כסוגה עשרה שהוכנה עבורנו מראש! יש לנו עגבניות, אפרסקים ותפוחי עץ וחלב ודבש. מי הכין את כל הדברים הטובים האלה עברו האנושות? הרי הטבע הוא עיוור. אם אתה לא מאמין באלהים, אוזי כיצד תוכל להסביר שטבע עיוור הצליח להכין בדיקן את הדברים החינויים לנו, בשפע זהה וברב-גווניות שכזו?" הם יכולים להוכיח שיש חי נצח. שמעתי פעם אחד מהם שדיבר עם אתאיסט: "הבה, נחאר לעצמנו שהיינו יכולים לדבר עם עובר בבטן amo, והיינו מספרים לו, כי החיים העורקיים הינם קצריים וחולפים בלבד, וכי לאחריהם עתידים לבוא עברו חיים אמיתיים, ארוכים. מה היה העובר עונה? הוא היה עונה בדיקן מה שאתם, האתאיסטים עוננים לנו למאמינים, כאשר אנו מדברים עמכם אודות גן עדן ואודות גיהנום. גם הוא היה אומר כי היו בבטן amo הינם החיים היחידים האמיתיים, וכי כל דבר אחר הוא "מחשבות שוואות דתות". אך אילו יכול היה העובר להשוו, היה אומר לעצמו: "הנה, רואה אני כי גדלות לי זרועות. אני לא צריך אותן כאן, ואף אני יכול למתוח אותן. מודוע, אם כן, צומחות הן בכל זאת? כנראה קיימים עוד שלב מאוחר יותר בחיים שלי, בו אוזדקק להן. גם גללים צומחות לי, אך עלי להחזיק אותן כפפות מתחת לחזי. למה גדלות הן בכלל זאת? קרוב לוודאי כי יום אחד אחיה בעולם רחב יותר, בו אוזדקק להן כדי לילכת. וכן גם עיניים לי, אם כי סביבי חושך מוחלט, ואין לי מה לעשות בהן. למה יש לי עיניים? כנראה קיים עולם אחר, בו יש אור וצבעים". וכך, אילו היה העובר מסוגל להסביר על התפתחות עצמו, הוא היה יודע שיש חיים מחוץ לבטן amo, למרות שהוא טרם רואה אותם. אך היא גם עמדתנו בעולם הזה. כל עוד אנחנו צעירים, כוחנו במתניינו; אך אין לנו בינה לדעת כיצד להשתמש בו. וכאשר, במשך השנים נגדל בנסיוון ובכחמה, מחהה לנו כבר הקבר כדי

לקחת אותנו אליו. לאיזו מטרה, אם כן, צדרכים היינו לגדול בידע ובניסיון, בהם לא נוכל להשתמש יותר? למה צומחות לעובר ורעות, רגליים ועיגנים? הכל נוצר בשבייל החיים העתידיים לבוא. כן קורה גם אמנו כאן, עלי אדמות. אנחנו גדים כאן בניסיון, בידע ובבנייה בשבייל העתיד. אנחנו נבראנו כדי לשרת פעם במישור געה יותר אחרי שנעבור מהחאים האלה...".

על יישוע אומרת הדוקטורינה הקומוניסטית הרשמית, כי הוא מעולם לא חי עלי אדמות. המאמינים שבמחתרת עוננים על זה בקלהות: "איזה עיתון יש בכיסך כתה? האם זהו 'פרודא' של היום? תן לי, בבקשה, לראות: אהא, 14 לינואר 1971. שנת 1971. ובכן, ממתי החלו לספור את השנים האלה? מאז יומם לידתו של זה אשר לא חי מעולם עלי אדמות, ושלא שיחק שום תפקיד בעולם זה? אתה אומר שהוא לא היה חי אף פעם במצרים, אך למרות זאת, אתה סופר את השנים מאז לידתו! זמן היה גם לפניו; אך כאשר הוא בא, נראה לאנושות שככל מה שהיה עד אז היה חסר חשיבות, והתקופה האמיתית של חי האנושות החלה רק אז. ועם עתונך הקומוניסטי היינו הוכחה שישוע איננו בדייה או פרי הדמיון בלבד!"

מנהיגים רוחניים בעולם המערבי סבורים בדרך כלל, כי האנשים, המבקרים בצוותה סדרה בכנסיותם, הינם אנשים המשוכנעים באמת בדברים העיקריים שבנכונות; למעשה, אין כך. בקושי אפשר כיום לשם בכנסיות המערב דרשה, המנסה להוכיח את האמת עליה מבוססת אמונהנו. אבל בארכות שמאורי מסך הברזל, אנשים שמעולם לא למדו לדוש דרישות, נתונים לאלה שנרכשו לאמונה, בסיס רציני ביותר לאמונהם.

אין גבול ברור המראה בדיקת היכן נגמרה כנסית המחתרת – שהינה המכצר העיקרי של המשיחיות ביום – והיכן מתחילה הכנסייה הרשמית. הן מעורבות. רבים מרוועי העדות של הכנסיות הרשמיות (או, כפי שאנו נהגים לקרוא להן – "כנסיות הראות") מנהלים גם עבדה רוחנית מקבילה וחשאית, ומרחיקים לכת הרבה יותר מהמගבלות שהושמו עליהם על ידי הרשות. לכנסיה הרשמית, כנסית משתפִּיד-הפעולה עם הקומוניסטים, ההיסטוריה ארוכה

משלה. היא החלה מיד אחרי המהפכה הרוסית תחת הנהגתו של כומר בשם סרג'וס. כנסיה זו, הקרויה "הכנסייה החיה", הכריזה במוסקווה ב글וי כל הזמן: "מטרתנו איננה לבנות את הכנסיות מחדש, כי אם להשמיד אותן, ולעקורן מן השורש כל דת במדינה". אמנם, איזו חוכנית "געלה" עברו כנסיה!

ובכל ארץ קומוניסטי נמצא "סרג'יוס" כזה. בהונגריה בין הקתולים היה זה האב בלוג. הוא, ביחד עם כמה חברי פרוטסטנטנים אחרים, עזרו לקומוניסטים להשתלט על המדינה באופן מוחלט.

בארצו, באו הקומוניסטים לשולטן בעורת כומר אורטורודוקסי אחר, פישיסט לשעבר, שראה בהזמנות זו ושניתה לו לשף פעולה עם הקומוניסטים, אפשרות נאותה "לכפר על חטאינו", והוא נהיה "אדום" יותר מאדוני. כומר זה ישב ליד מי שהיה אז שר החוץ הסובייטי בארץנו, ונראה מהיר ומאושר כאשר זה האחרון הכריז, ביום בו הוקמה בארץנו בפעם הראשונה הממשלה הקומוניסטית החדשה: "ממשלת זו תבנה לכם גן עדן עלי אדמות, ולא תזדקקו יותר לגן עדן בשמיים".

באשר לארכיבישוף ניקודים של רוסיה, סוד גליי הוא, כי הוא איש הממשלה הקומוניסטית, וספק האינפורמציה העיקרי של הנוגע לשאלות דת בארץ זו. רב-סרן דרייבין, אשר ערך מהמשטרה החשאית הסובייטית, אישר שאכן ניקודים היה סוכןם.

זהו הוא המכוב כמעט בכל כת נוצרית. ההנחה הנוכחת של הכנסייה הבפטיסטיות בארצו מונתה על ידי הממשלה ונגד רצונם של המאמינים. מטרתה ותפקידה הוא לרחרח ולמסור אינפורמציה למשטרת נגד המשיחיים האמיתיים, הנאמנים לאלהים. ברוסיה הסובייטית, מלאים מנהיגי הבפטיסטים חקיק דומה. נשיא התנועה האדונטיסטית בארצו, התודעה בפני עצמו, כי היה אינפורטטור של המשטרה החשאית במשטרת הקומוניסטית, החל מיום הראשון לעלייתה לשולטו!

למרות שהקומוניסטים הגיעו וחיסלו אלף כנסיות, החליטו לבסוף شيיה זה נבען יותר להשאר מספר "כנסיות-ראואה" כאלה פתוחות, כדי להשתחמש

בזה ככ"חלוגנות" דרכם יוכלו להשקייף, לפكه ולבטוף לעקור ולהחל את המשיחיות ואת המשיחות. הם החליטו להשאיר את צורתה החיצונית של הכנסייה, ולהפוך אותה למכשור דרכו יוכלו להפעיל ביקורת על המאמינים ביעילות יתר, וגם באמצעות עיניהם של התירירים והמברקרים מארצות החופשיות. גם לי הוצאה כנסיה כזו, בתנאי שני, בתוקף חקיקי קרועה עדה, אספָק אינפורמציה נגד מאימי קהילתי למשטרת החשאית. נראה כי האנשים החיים בעולם המערבי, הורגלו לכל מיני "שחור ולבן", בזורה זו או אחרית — ואינם יכולים להבין זאת. אך כנסית המתחתרת לא תסכים לעולם שאנשייה יהיו חברים בכנסיית ראווה שכזו, במקום שייעסקו בפעולות מלאת תוכן וכוח, שתכליתה לבשר את הבשורה "לכל אדם", כולל הנעור, בזרחה היילה ביותר.

אבל גם בכנסיות הרשמיות האלה יש בכל זאת חיים רוחניים, למורות המנהיגים הבוגדים הרבהם שבתוכה. יש לי הרושם שבהרבה כנסיות מהמערב, המצב דומה; הקהילות נאמנות, לפעמים לא הודות, כי אם למרות, מנהיגיהם!

הiltonorgia (סדר עבודות הקוזש) האורתודוקסית לא השנתה, והוא מזינה עדין את לבבות מאמיה, למורות שהנאומים והדרשות בכנסיה זו מהניפים לקומוניסטיים. הלוחרנים, הפרטבטריאנים, ופרוטסטנטים אחרים שרים עדיין אותם מזומנים דתיים ינפים. יתרה מזאת — אפילו הדרשות של האינפורמא-טורים עצם צדירותם לכלוב בחוכן לפחות מכתבי הקוזש. אנשים בא-לאמונה וחזרים בחשובה תחת השפעתם של אנשים הידועים מראש כבוגדים העתידים למסור למשטרת החשאית אינפורמציה מדוייקת על כל מי שבא לאמונה. והם יודעים מראש שעלייהם יהיה, מהיום והלאה, להסתיר את אמונתם דזוקא מפני אלה, שנחנו להם את אמונתם זאת: ولو גם על ידי דושחם המשחתת! וזה הפלא הגודל שמהלך האלהים בימינו, וועליו כתוב בכפר ויקרא בחנוך, בשפה סימלית: "וכי יפול מנבלתם על כל זרע זרע אשר יזרע מהור הו" (ויקרא י"א 37).

אך בינהו דעתם להאמר: לא כל מנהיגי הכנסיות הרשמיות, ואף לא כל אחד

מן המהיגים העיקריים הרשומים, הם קומוניסטים! חברים, המשתייכים לקהילה המתחתרת, הם לפחות גם אישים בולטים בכנסיות הרשומות (חו"ז מחדדים מהם שמוכרכחים להשאר מוסווים). והללו דוגמים לכך שהמשיחיות לא תהיה דוקטרינה מעורפלת ומדולדלה, כי אם אמונה פעלילה ולחמתה. כאשר באו אנשי המשטרה החשאית לעיירה מטוריית בروسיה, לא הייתה המלאכה כל כך קלה! אחדים מהם שילמו בהיותם על פשעם המחריד, בו ניסו לאסור על הדת והאמונה

אך כנסיות רשות הולכות ונעשות נדירות יותר ויותר. תמהני לדעת אם עדין נותרו ברוסיה כולה חמשת אלפיים או ששת אלפיים כנסיות פתוחות כיו"ם (בארה"ב, בעלת אותו מספר אורחים בערך, יש שלוש מאות אלף כנסיות!) ברוסיה, "כנסיה" כזו היא לרוב חדרון קטן — לא "כנסיה" כפי שאנו רגילים לצירר אותה בדמיוננו. התיריר מהמערב רואה בכיקורו במוסקווה, כנסיה גודשה ומלאה והומה מאנשים — שהיא הכנסייה הפרוטסטנטית היהודית בכל העיר הזאת — והוא מספר אחרי כן, בחזרו הביתה, איזה חופש-דעת יש שם! "אפילו הכנסיות שם הומות אדם!" — מספרים התירירים בהחלבות. ונאים אלה אינם רואים את הטראגדיה הגדולה שיש בעובדה וזאת: כנסיה פרוטסטנטית אחת ויחידה בעיר של קרוב ל-7 מיליון נפשות! ואפילו כנסיות אלה, בעלות חדר אחד, אין נמצאות במרקח סביר מקום מגורייהם של 80% מאוכלוסיית ברית המועצות. ולכן, כל המונחים האלה, שאין ביכולתם לעבר מרתקים עצומים כאלה להציג עד לכנסיה "הקרובה", צריכים להיות נשכחים, או — להשתמש בשיטות של כנסית המתחתרת. אפשרות אחרת — אין!

בכל מקום בו מתקדם הקומוניזם ומשתרש, חייבות הכנסייה האמיתית והганמנה לאללים, לדת למתחתרת. ובכל מקום בו הייתה קודם קודם לכнssa רשמית שנסגרה, מתארגנות אסיפות עצ莫לה של הארגונים האנטי-דתיים והאתאיסטים למיניהם.

כיצד ניזונה כנסית המחרת אפילו מספרות האתאיסטיות

כנסית המחרת יודעת כיצד להשתמש גם בספרות האתאיסטיות. ראשית כל, ניזונה היא ממספרות האתאיסטיות, כמו שאליהו הנביא ניזון בזמנו על ידי העורבים. האתאיסטים משקיעים פיקחות והתלהבות רבה כדי ללווג למקרה, ולהטיל ביקורת ארסית על פסוקי כתבי הקודש. הם הוציאו לאור ספרים והngrאים "כתבי הקודש המצחיקים" ו"כתבי הקודש בשבייל מאננים ובתלי מאמנים". הם מנסים להוכיח בספרים אלה, כמה "טיפשים" הם פסוקי כתבי הקודש, ובכדי לעשות כן, מביאים הם שפע של ציטוטות ופסוקים מדבר ה', כה שמחנו אנחנו על פסוקים אלה: הביקורת הייתה כה טפשית עד כי איש לא לחש אותה ברצינות. אבל ביןתיים הודפס הספר במילויו עותקים והוא מלא פסוקים McMתבי הקודש, שהיו כה יפים ונפלאים לנו, למרות שנלעגו על ידי הקומוניסטים. ביום עברו, הוצאו "הכופרים" שנשרפו באינקוויזיציה, להורג תחלה, כשהם לבושים בגדי מצחיקים, עליהם צוירו להבות הגיהנום ודמויות שדים. וכך היו הקדושים ל"כופרים". באורה צורה, נשארים פסוקי כתבי הקודש אמרת, אפילו כאשר הם מצוטטים בפי השטן.

המרylim הקומוניסטים ש machו חמייד לקבל אלף מכתבים, בהם בקשו אוරחים שונים בספרים אתאיסטיים, אשר ציטטו פסוקים McMתבי הקודש כדי ללווג להם. הם לא ידעו שמקתבים אלה נשלחו על ידי חברי קהילת המחרת שלא היה אפשרות שום אמצעי אחר להשגת קטעים McMתבי הקודש.

פעם רצתה פרופס/or אחד לקומוניזם להוכיח בהרצאותו כי ישוע לא היה יותר מאשר "קוסם" רגיל. עמד לפניו כד מלא מים. הפרופס/or שם לתוכו איזושהי אבקה, ומהים הפכו אדומים. "זהו כל הפלא" — הסביר, "ישוע הסתיר בתוך שרוולו אבקה מעין זו, ואחר כך טען שהפלא את המים ליין בדרך נס, ואילו אני יכול לעשות אפילו יותר מזה. אני יכול להפוך את "היין" זהה שנית למים. והוא שם אבקה אחרת בתוך הנוזל, והגוזל שבוניה לבן. לאחר מכן שםשוב מן האבקה הראשונה — ושוב הפלא הנוזל לאדם. מאמין משיחי אחד, שניינה על שומעיו, קם ואמר: "חבר פרופס/or, הפתעה אותנו بما שהנק

מסוגל לעשותות. אך נבקש להוסיף ולעשווות עוד דבר קטן אחד בלבד: שתה-נה
מעט מהין זהה שלך!"

על כך ענה הפרופסדור: "זאת לא אוכל לעשותות: כי האבקה בה השמשתי הינה
רעל". ענה לו המאמין: "זהו בדיק ההבדל ביןך לבין ישוע. היין שלו, משמה
את ליבתונו כבר אלפיים שנה: ואילו אתה רק מרעיל אותו עם היין שלך!"
המאמין האמיץ זהה נעצר, כפי שחששו, ונשלח לכלא. אך השמונות אודות
המרקה הופכו והתפזרו והגיעו הרחק בכל הארץ ויזקו את האמונה אצל
רבים.

אנו חלשים, אמנים. כל אחד מאתנו הינו כמו "דוד" קטן. אך חזקים אנחנו
מ"גוליות" האתאיסטי, כי האלים לצידנו הוא, והאמת אתנו!
פעם אחרת, נשא נואם הרצה על האתאיזם. היה זה בית חרותה אחד, וכל
הפעלים במקום נאלצו להשתתף בה. בין אלה היו גם משהים רבים, שישבו
עם כולם והקשיבו בשקט ובשיעום לכל הטענות וויכוחי הסרק נגד האלים,
ועל "הטיפשות הנוראה שכאמונה בישוע המשיח". המרצה ניסה להוכיח שאין
עולם רוחני, אין אלים, אין מישיח, אין חיים לאחר המוות, האדם הוא רק
חומר ואין בו נפש. וכך הוסיף לטעון שוב ושוב שהכל אין אלא חומר
ב בלבד.

מאמין אחד קם ממקומו ובקש את רשות הדיבור. הרשות ניתנה לו. ואז תפס
את הכנסייה המתקפל עליו ישוב, ורוקן אותו בחזקה על הארץ. אחרי זה, התבונן
בכיסא הזרוק לכמה שנים. ואז, התקדם לעבר המרצה וسطר לו על פניו.
המרצה התמלא בזעם. פניו בהיו אדומים מכעס, החל לקלל את המאמין
בקלות (ולאו דוקא "בסגנון אקדמי") והזעיק את חבריו כדי לעצור את
המשיחי. הוא שאל אותו: "איך ומדוע העוז לטטרו לי בפנים? מה היא הסיבה
למעשיך?"

ענה לו המאמין בשלווה: "אתה הוכחת בעצמך שאתה שקרן! אתה אמרת כי
הכל אין אלא חומר, ושום דבר מלבד חומר. אני חפסתי את הכנסייה וזרקתי אותו
על הארץ. נכון, הכנסייה הוא רק חומר. הכנסייה לא כעס. כי הוא חומר בלבד. אך
כאשר סתרתי על פניך, אתה לא הגבת כמו הכנסייה. תגובתך הייתה שונה למורי.

חומר בלבד לא היה יוצא מכך ולא כועס. אך אתה, כן! חבר פרופסור, אתה טועה טעות מרעה: בני האדם הם יותר מאשר חומר; אנחנו יוצרים רוחניים!" בנסיבות כאלה, ופעמים אין ספור, הבהירו מאמנים פשוטים מקהילת המחרת את הטענות האתאיסטיות המעובדות והמשוכללות, ושמו אותן לעג ולקלס!

בהיותי בכלל, שאל אותו פעם הקצין הפליטי, בgenesות: "כמה זמן תוסיף עוד לשמור על אמוןך הטיפשית?" אמרתי לו: "אני ראוי אתאיסטם הרבה בשעת גיסות; כמה מצטערים הם על שחייו ללא אלהים; הם התפללו למשיח להציל את נפשם ברגעים האחרוניים לחייהם! האם יכול אתה לעצמך מאמין, המctrער בשעותיו האחרונות על שהאמין בישוע המשיח, והמתפלל למסך או לנין להציל את נפשו?" הקצין צחק: "תשובה חכמה למדרי!" ואז הוסיף: "כאשר מהנדס גומר לבנות גשר, העובדה שחתוכל עבר על הגשר החדש צריכה לצריכה לעبور עליו כדי להוכיח את חזוקו. העובדה שאתה יכול להיות אתאיסטי כאשר הכל תלוי בשורה, איננה מוכיחה ואיננה מאשרת שהאתאים הוא אמיתי. האתאים לא יוכיח מעמד בשעת משבר גדול!"

השתמשתי גם בספריו לנין כדי להוכיח לו, שאפילו לנין, אחורי שהפך ראש ממשלת ברית המועצות, נוג להתפלל כאשר הדברים לא הלו כשרו! אנחנו שקטים וסבלניים, ויכולים להמתין בשקט לראות את התפתחות המאורעות. הקומוניסטים הינם אנשי חסרי סבלנות ובתמי שקטים, המכרים כל פעם מחדש עמלות אנטידידיות. אך על ידי כך מאשרים הם את דברי אוגוסטינוס הקדוש: "לב האדם לא ימצא את מנוחתו עד שימצא אותה, אלהי!"

מודיע אפשר לרכוש למשיח אפיקלו את הקומוניסטים. אם קהילת המחרת תקבל את עזרתם של המאמינים החיים בארץות החופשיות, היא תרכוש את לבבות הקומוניסטים, ובכך יתרמו רכוב לשינוי פני העולם.

היא תרכוש אותם, כי להיות קומוניסטי הינו דבר שנוגד לטבע האנושי אףלו כל חפץ בעצם אשר תהיה שלו בלבד! לבסוף הקומוניסטים מתחרדים נגד המשחקים שהם נאלצים לשחק ונגד השטויות בהן נאלצים הם להאמין.

כאשר אומרים קומוניסטים באופן אינטלקטואלי כי "החומר הוא הכל", כי אין אנו בני אדם אלא תישלובת של כימיקלים המורכבים בצורה מסוימת, וכי אחורי המות נחפכים אנו שוב למלחים ולמינרלים", די לשאול אותם: "כיצד תסבירו, למשל, את העובדה, שקומוניסטים בכל מיני ארצות הקריבו את חייהם עבור האידיאלים שלהם? האם יש לע"חרכות של כימיקלים" כזו, אידיאלים? היכולים "מלחים ומינרלים" להקריב עצם לטובות الآخרים?" לשאלה כזו אין כל תשובה בפיים.

והברוטליות שלהם! בני האדם לא נבראו לחיות כמו חיות טרף, והם אינם מסוגלים לחיות כמו במות זמן ממושך מדי. ראיינו זאת כאשר התמוטט המשטר הנאצי. רכיבים מהנאצים התאבדו, ואחרים, לעומתם, חזרו בתשובה והתוודו על חטאיהם.

יש גם משהו חיובי בבעית האלכוהוליזם הגדולה, השוררת בארץות הקומו-ניסטיות. בנטיה לשכורות מוסתרים געוגעים לחיים אחרים. טובים יותר, אוטם אין ביכולתו של הקומוניזם לחתה; הרוסי מփש חיים בעלי עומק רב יותר מאשר יש לו. ומשום שהוא איננו מוצא אותם בשום מקום, כי אין בכוחו של הקומוניזם להעניק לו, הוא מփש אותם באלכוהול. השתייה לשכירה הינה ביטוי לגועל, לבחילה ולסלידה מפני החיים החיתויים והאכזריים, אוטם נאלץ הוא לחיות במסטר זה. לכמה רגעים משחרר אותו האלכוהול מכל אלה, כפי שהאמת יכולת הייתה לשחרר אותו לנצח, לו רק ידע אותה!

פעם, בתקופת הכיבוש של הצבא האדום בארץנו, הרגשתי שעלי להכנס לפונדק אחד. בิกשתי מאשתית שתלווה אוטי. כאשר נכנסנו, ראיינו סרן רוסי ורובה שלוף בידו, שאים על הנוכחים ודרש שתיה. משסרו להגish לו שתיה נוספת, היה והוא כבר שיכור לחлотין, היה כל אחד שרוי בחרדת ובפאניקה. נגשתי לבעל החנות, ובקשתי להגish לסרן הרוסי שתיה נוספת. הבטחתי לו כי אני עצמי אשכ לידו ואdag לך שישאר

בשקט. וכך הוגש לנו בקבוק אחד. על השולחן היו 3 כוסות. קודם מילא הקצין בניmos את כל שלוש הcoussot... ואחר כך רוקן את כל שלושתן. אשתי ואני לא שתיינו. למרות שהיא שתויה מאד, שכלו עוד פעיל. הוא התרגל לאלבוהל. שוחחת עמו על המשיח, והוא הקשיב אליו בקשבר בלתי צפוי. לבסוף אמר לי: "אתה אמרת לי מי אתה; אומר לך בעת, מי אני: הנני כומר אורתודוקסי לשעבר. היהתי בין הראשונים בארצנו שהתחשתי לאמנוני באלהים כאשר החלו הרדיפות הגדולות נגד המאמינים, בימי סטליין. הלכתי מכפר לכפר כדי לקרוא, להזכיר ולגנות שאין אלהים, וכי אני "מודה ומתודה" שככומר — אני היהתי רמאי — אמרתי, וכמוני היו כל שאר המכרים". ובגלל שהעריכו מאד את התרבותי למען עבדתי זו, העלו אותו לדרגת קצין במשטרת החשאית. העונש שהוא עלי לקבל מידיו האלהים על חטאתי היה, שבמו ידי נאלצת להרוג מאמינים באלהים ובמשיח, לאחר שעניתי אותם. בעת, שותה אני ושותה, כדי לשכוח את מעשי, אך לשוא: המשקה איננו נותן לי שלווה. כבר קרוב לשעים שנה עברו מאז פשתתי את גלימת המכורה ולבשתי את מדי הקצין, אך אינני מסוגל למצוא מנוחה: "משום לך, אני מתמכר לךול!" רבים מהקומוניסטים מתאבדים. כך עשו גם המשוררים הגדולים שלהם, אסאנין ומיאקובסקי. כך עשה גם הספרן הדגול שלהם, פאדאב, מיד לאחר כתיבת ספרו "האושר", בו הסביר כי האושר האמתי מצוי בעבודת יום ולילה למען הקומוניזם. הוא עצמו נעשה כה מאושר על ידי שיטתו זו, עד שירה בעצמו לאחר שגמר את כתיבת הספר! נפשו לא יכולת עוד לשאת שקר גדול שכזה!

ג'ופה וטומקין, מנהיגים קומוניסטיים דגולים ולוחמים למען הקומוניזם בזמן הצאר — לא יכולו אף הם לשאת את מראה הקומוניזם במציאות, וסיימו את חייהם בהתאבדות.

הקומוניסטים אינם מאושרים. ככל היו גם הרודנים הגדולים שלהם. כמו אומלל היה סטאלין! לאחר שהוציא להרוג כמעט כמעט את כל חבריו, בילה את שארית שנותו בפחד ובחרדה מתמדת מפני האפשרות שלבסוף ירעילו אותו חבריו הנותרים או שייחסלו אותו בצורה אחרת. היו לו שמונה חדרי שינה,

אותם אפשר היה לנעול בלילו בצורה הרמטית כמו כספות בנקים. איש לא ידע מעולם באיזה חדר משמונה חדרי השינה שלו ישן היה בלילו והוא אחר. סטאלין לעולם לא היה נוגע באוכל שהוגש לו,טרם טעם הטבח מן האוכל בנכחותו. לא, הקומוניזם אינו עושה אף אדם מאושר, אפילו לא את הרודנים השולטים. גם הם זוקים לישוע!

אם נצליח להפיל את הקומוניזם, נשחרר על ידי כך לא רק את קורבןותו, כי אם גם את הקומוניסטים עצמם.

עדת המחתרת הינה התשובה והפתרון לצורך העומק ביותר של אומותינו המשועבדות. העוזרה לעדת המחתרת – פירושה הנחתת מכה ניצחת לקומוניזם. עוזר לה!

הסימן האופייני לעדת המחתרת הינו רציניות באמונה. רועה עדת המכחד בפסבדוניים ושאנו נכנה אותו בשם ג'ורג', מספר בספריו אודות עדת המחתרת את המקרה הבא:

יום אחד ביקר סרן בזבאת האדם אצל כהן דת אחד בהונגריה, וביקש לראות אותו ביחידות. הקצין היה צער מוד ומצווץ, ונראה גאה מאוד על מעמדו ככובש. כאשר נכנס לחדר קטן יחד עם רועה העדה, והדלת נסגרה מאחוריהם, הצבע הוא על צלב שהיה תלוי על הקיר. "אתה הרי יודע שדבר זה הוא שקר" אמר הקצין למאמין. הרי זהה רק שיטתה של רמאות, בה אתה מרים את העם המסקן ועל ידי כך מאפשרים לעשירים להחזיק אותך בחושך. אבל עכשו, כשהשנינו כאן לבנו, תודה בפנוי שאתה מעולם לא האמנת באמת שאכן ישוע מנצחן בן אללים הוא!"

המאמין חיך: "אבל, בני, בודאי שאני מאמין. זו האמת!" "אל תחזק מני!" – זעק לעברו הקצין. "זהו דבר רציני, אל תלעג לי!" ובאומרו זאת, שלף את אקדחו והצמיד אותו לגוףו של כוהן הדת. "אם לא תצהיר בפנוי, עכשו, שזו שקר – אריה בר!"

"אין אני יכול להצהיר זאת, כי לא תהיה זו אמת. אדוננו ישוע המשיח הוא באמת בן האלים!" – אמר רועה העדה. ואז, זוק הקצין הרוטי לפתח את אקדחו על הארץ וחיבק את איש האלים, כshedמעות זולגות מעינויו.

"זהו אמת!" צעק. "זאת אמת, וגם אני מאמין כי זו אמת, אבל לא יכולתי להיות בטוח שאנשים מאמינים מוכנים למות למען אמונה זו, עד אשר רأיתי זאת במו עיני! כמה שאני אסיר תודה לך! אתה חיזק את אמונתי מאוד.

וכעת, מוכן גם אני למות עבור המשיח. אתה נתת לי את הדוגמא לך?" שמעתי גם על מקרים אחרים הדומים לזה. כאשר נכנס הצבא האדום לארכץ אחרי מלחמת העולם השנייה, התפרצו יומם אחד שני חיילים רוסיים לתוך הכנסתה ואקדחיהם שלופים בידיהם. הם אמרו: "אין לנו מאמינים באמונהיכם. כל אלה שלא יכחשו מיד באמונתכם, ניראה בהם במקומם! אלה המוכנים להתחחש לאמונהיכם, שיעבירו מיד ימינה!" אחdim עברו לצד ימין. הם נצטו לעוזב את הכנסתה מיד וללכט הביתה. הם ייצאו בנדרגע כדי להציג את חייהם. וכך אשר נשארו הרוסים לבדם עם המאמינים שנותרו, חיבקו הללו אותם ואמרם: "ובכן, גם אנחנו מאמינים בישוע המשיח, אך חפצנו בהתאחדות רק עם אלה המוכנים למות למען האמת!"

אנשים כאלה הם לוחמי הבשורה בארץותינו אנו. והם לא רק לוחמי הבשורה: הם גם לוחמי החירות!

בביתים במערב מצאתי מאמינים המוכנים לבזבוז שעות ארוכות ויקרות, בהזונה למוסיקה ריקה מכל תוכן. אמנם, גם בביטחון אפשר לפעמים לשימוש מוסיקה מתוך מקלט, ובקיים קולות, אך היה זה רק כאשר מקרים שם את בשורת דבר ה', וכאשר מודחים על פעילותה של עדת המחתרת; וזה — כדי שהשכנים לא יוכלו לשמעו, ולהלשין אחר כך למשטרה החשאית.

איו שמחה היה לנו כאשר פגשנו — לעיתים רחוקות — באיזשהו מאמין מישיחי רציני מהמערב!

כותב שורות אלה הינו אדם פשוט בלבד: אך הוא קולם של אלה אשר נבצר מהם להשמעיע קולם: של אלה אשר פיותיהם סגורים ונעלמים בשל פחד וטרור. זה קולה של עדת הדממה, אותה אין איש מייצג במערב. בשם מבקש אני מכם: أنا, גלו יותר רציניות בענייני האמונה ובティיפולכם בענייני המשיחיות! התפללו — ותנו עזרה למאמינים הסובלים בקהילת המחתרת בארץות הקומוניסטיות!

אנחנו נצlich לרכוש את הקומוניסטים לה': קודם כל, מפני שאלהם הוא לצדנו, ושנית, — מפני שהשליחות שלנו היא התשובה לצרכים העמוקים ביותר של כל אדם.

לא פעם הוזמן לי לפגוש בקומוניסטים שהיו בתמי סוחר של הנאצים והתווודו בפניהם, שבשעות המזוקה התפללו לאלהם. ראייתי אףיו קצינים קומוניסטים שמתו והשם "ישוע, ישוע" על שפתותיהם!

אנו ננצה, כי כל המורשת התרבותית והמסורתית של עמנוא נמצאת לצדנו. הרוסים יכולים להזכיר כל ספרות הכתובה על ידי מшибים בימינו. אך ישנים ספריהם של טולסטוי ודוטריבסקי, ומאמינים מוצאים גם שם את אור המשיח. וכן הדבר עם הטופר גטה במזרחה גרמניה, סינקייביץ' בפולניה, ואחרים. סיפרו של אחד מגדולי הסופרים בארץנו ומוכר בשם "חיי הקודושים" פורסם תחת כותרת "אגדת הקודושים". אבל אףיו תחת שם מסולף זה, מוסיפה דוגמת חי הקדושים تحت השראה.

הם לא יכולים להזכיר רפודוקציונות של ציורים מאות רפאל, מיכאל אנג'לו, או ליונרד דא-ווינצ'י, ולהוציאם מההיסטוריה של האמנות העולמיות! והציורים המפורטים הללו מדברים על המשיח.

כשאני משוחח עם קומוניסט אודות המשיח — הרי עצם הצורך הרוחני העמוק שיש בנספו — הוא הוא אשר בא לעורתי. וואו, הקושי של איש כזה איננו בהמצאת תשובה לנקודות הוויכוח שלי: הקשי הגדול שלו ברגעים כאלה הינו השקפת קול מצפונו, העומד תמיד לצדדי. הכרתי אישית פרופסורים למרכזיום אשר, לפניו שהירצחו הרצתה אהתאיסטי, התפללו לאלהים שיעזור להם בכך! ראייתי קומוניסטים שהלכו להשתחרר באסיפות חזאות של עדת המחתרת הרחק מהעיר. כאשר נתפסו על ידי הבולשת, שקרו והכחישו כי אכן הייתה כוונתם ללבת להתפלל עם המאמינים במחתרת. אחרי כן בכיו וכי מר על שלא היה להם האומץ להיות נאמנים לאמונה שהכניעה אותם ללבת לאסיפת המאמינים. אך, אחרי הכל, הם רק בני אדם ...

וכאשר מתחילה האמונה להניב פרי בלבבו של מישחו, — ותהיה אמונתו

פרימיטיבית כאשר תהיה — תגדל היא ותפתח יותר ויתר. אנהנו בטוחים כי האמונה תנצח, היית ואנו, מהעדה הנstrength ראיינו אותה מנצחת שוב ושוב.

ישוע המשיח אהוב את הקומוניסטים. הם יוכלים ומוכרים לhirch עבורה. ורק עדת המחרת יכולה לרכוש אותם. כל מאמין שחייב לשמה ליבו של ישוע ולהביא לישועת האנושות כולה, יעוזר נא לתמוך בעדת המחרת. ישוע המשיח אמר "לימדו את כל העמים". הוא מעולם לא אמר להיעזר לפני מסך הברזל! נאמנו לנו לאלהים ולתקידנו הגודל להפיץ את בשורת הישועה — מחייבת אותנו להגיא גם לארכזות שמעבר למסך הברזל — מקום בו אנשים חיים חי עבדות במשטר הקומוניסטי!

ונוכל לרכוש אותם אם נשתחף פעה עם קהילת המחרת שכבר פועלת שם!

עדת הדממה מרכיבת משלוש קבוצות אנשים.

הקבוצה הראשונה:

רווי עדה וכחני דת שהוחדרו על ידי הקומוניסטים

שלוש קבוצות מרכיבות, כאמור, את קהילת המחרת בארץות הקומוניסטיות: הקבוצה הראשונה מרכיבת מלפני רועי עדה ואנשי כמורה לשעבר, אשר הורחקו מכנסיותיהם ומצאן מרעיהם בשל סיורם לשתחן פעה עם המשטר ולהתאפשר על חשבון הבשורה. מטיפים רבים וכחני דת אלה עברו שנים ארוכות של עינויים בכתי מלא לעונתם. וכאשר שוחררו... הctrpo מידי לעדת המחרת כדי להמשיך בתפקידם הקדוש — בצדקה השאית ויילה יותר. למרות שהקומוניסטים חיסלו את כנסיותיהם, או שהחליפו אותם כחני דת נאמנים יותר לשולטן, ממשיכים הם לעבוד ולהפיץ את דבר ה' בצדקה עיילה עוד יותר מקודם על ידי דרישת באסיפות השאות במרחפים, במחסנים שאיןם בשימוש, בחדרי עלייה, בשדות וביערות בלילות — או בכל מקום אחר, בו, מתאפסים מאמינים בחשי. אנשים אלה הינם הקדושים של ימינו שאינם

פוסקים מפעילותם למען ה' אפילו תחת סיכון של מעצרים מחודשים, עינויים,
ואולי אף מוות על קידוש השם!

הקבוצה השביה:

העדה המורכבת ממאמנים פשוטים מן השורה.

החלק השני של קהילת המחרת הינו "הצבא" הענק של המאמינים פשוטים, גברים ונשים, המקדשים את חייהם לעבודת האל. יש להבין: אין למצוא בארכות אלה משיחים "מתוך הרוגל", משיחים פושרים, או כאלה המשרתים את האלים בלב מוחולק: כי המהיר שעלייהם לשלם עברו אמונתם, הוא גדול מדי! יש גם לזכור, כי הרדייפות — וההיסטוריה מדברת עלייהן — היזקו תמיד את המאמין, והפכו אותו למאמין המעד בתעוזה על אמונתו, והרוכש נפשות למשיחו.

רדיפות הקומוניסטים הינן הרבה פייפות: הן יוצרו משיחים רציניים יותר, נאמנים יותר לה', כמוותם אפשר רק לעיתים נדירות למצוא בארץות החופשיות. הם פשוט אינם מבינים כיצד אפשר להיות מאמין במשיח ללא שאיפה לרכוש עבورو כל אדם העובר ברחוב!

העתון הרוסי הקרי "הכוכב האדום" התקיף את המאמינים ברוסיה, באומרו כי "משתחו יושע אהובים לתקוע ציפורניהם בכל אדם". אך האמת היא, כי היהם של המשיחים שם הינם כה מלאי זהה, טוב לב וחמלה, שהם רוכשים בהם את אהבתם ואת הערכתם של שכיניהם.

בכל כפר או עיירה, המשיחים הינם התושבים האהובים והאהובים ביתר על כולם. כאשר אם אחת בשכונה או בכפר חוליה מדי מכדי לטפל בילדייה, תהיה האם המשעית תמיד זאת אשר תחיש את עצורתה ותתפל בילדייה של cholha. כאשר אדם חוליה מדי לצאת ליער ולהטוב את העצים הנחוצים לחימום ביתו ומשפחותו, יהיה השכן המאמין תמיד זה אשר יעשה זאת בשביילו. הם "חיים" את משיחיותם — אמונותם היא אמונה חיה ומעשית, וכאשר הם מתחילהム להעיד

על טבו ורחמיו של המשיח, מקשיבים שכניהם ומקבלים עדותם באימון, כי הם ראו את המשיח בחיהם של המעדים. והואיל ורק لأنשי כמורה בכנסיה, לאלה שמננו רשות על ידי השלטונות, מותר להעיד על האמונה, — קורה שליליוני משליכים, אנשים מן השורה המלאים התחבוחת ואהבה לבירות בכל פינות העולם הקומוניסטי — רוכשים נפשות, מעידים ומפיצים את הבשורה במקומות ציבוריים, בשוקים, ליד הבארות, ובכל מקום בו נמצאים או מודנים להיות. העתונים הקומוניסטיים נאלצים להודות שקבים משליכים מבריחים קטיעי בשורה בתוך ניר האריזה של הבשר אותו הם מוכרים. הם מתאוננים שנתפסו מאמנים העובדים בכתי דפוס קומוניסטיים, שחדרו למקומות העבודה בחשכתليل, בחשאי, והדפיסו אלף חוברות של ספרות משיחית. אחרי כן — התגנבו החוצה עם גמר העבודה בטרם עלות השחר. העתונות הקומוניסטית נאלצת להסכים כמו כן, כי ילדים מאמנים במוסקווה קיבלו בשורות מ"אישחו מקור בלתי ברור" וכן גם קטעים מהבן"ץ, הכתובים ביד. הילדים שמו אחר כך את החוברות האלה בכיסי המעלימים של מורייהם שהיו תלויים במלתחות בתה הספר. מספר הלוחמים האלה, גברים כנסים, מאמנים מן השורה, גדול הוא מהימנות, בארצות הקומוניסטיות, וכולם מהווים כוח גדול, יעל מאד של רוכשי נפשות!

בקביה הקומוניסטית, סיפרו שליחי בשורה לשעבר כי "אישחי כנסיה חזאית, המורכבת ממאמנים פשוטים מן השורה" כמה ופועלת מזו עצרו כל אנשי הכמורה ורוצי עדת הנאמנים, שרכבו להתפער עם הקומוניסטים והחולפו לאחרים, שהם "אנשי אמונה של השלטון". מיליוני מאמנים פשוטים אלה, שהקדישו את חייהם לעבודת האלים ולהפצת הבשורה, הינם מאמנים מלאי התחבוחות ונאמנות לאלהים ולמושיעם, שטוהרדו באש הרדיות, בה קיוו הקומוניסטים לשבור את רוחם ולהרוו את אמונתם. אך, לבסוף, השיגו תוצאות הפוכות מלאה המקוות!

הקבוצה השלישית:

כהוני דת ורוצי עדות, אולם לא הצלicho שלטונאות להשתיק ולפתחות כי יעברו לצדדים.

החלק השלישי והעיקרי של קהילת המחתרת הינו מספר הנadol של כהני דת ורוצי עדות הנאמנים למצונם, המשרתים עדיין בכנסיות הרשומות. יש לדעת, כי עדת המחתרת אינה בהכרח גוף נפרד לגמרא מהכנסייה הרשומית. ברבות מן הארץות הקומוניסטיות, פועלם רבם מכני דת ורוצי העדה הרשומים גם בחשי, למען קהילת המחתרת. בכמה מהארץות האלה מעורבות שתי כנסיות אלה עד לא הכר. רוצי עדת אלה אינם מורשים לבשר על המשיח מחוץ לכנסיותיהם הקטנות, בעלות החדרון האחד. אסור להם לארגן אסיפות לילדים או לנער, لأنשים שאינם מאמינים, או לאלה החדרדים לבוא. אסור להם אפילו להתפלל עבורי חולים בכתיהם. הם מוגבלים בכל צעד ושביל על ידי החוקים במדינה, העושים את כנסיותיהם למנ "גוף ללא רוח". לעיתים קרובות, אנשי אלהם אלה, הנטקלים בחוקים חמורים העושים הכזרות גדלות על "חופש הדת" בכיקול רק לנושא לעוג, מסכנים ביודען את חירותם, בך, שהם לוקחים על עצם עבודה מקבילה וחשאית במחתרת, המאפשרת להם להרחק לכת ולעשות הרבה יותר למען עבדות ה' משומרת להם על ידי ההגבלה — מלמעלה — בכנסיות הרשומית. אנשים אלה מבשרים את דבר ה' בחשי לילדים ולנער. הם מטיפים את הבשורה בסודות בכתים פרטיים של מושיכים, ובמרחפים בהם מתאפסים המאמינים — במחתרת. הם מקבלים מפיצים בטודיס-סודות ספרות מושחתת לנששות הצמאות לדבר האלים. הם מסכנים את חירותם פעמים אין ספור, מולזלים בחשי בהגבלה הרשומית, ומשרתים את הנפשות המכוהות לשוראה שבשביבותם. לכארה, נכנעים הם ומציתים לרשויות, אך, למעשה, מפיצים את הבשורה תחת סיון גדול לחירותם ולחייהם; כי, למעשה, "חוותרים" הם תחת חוקי הרשויות. רבים מآلלה נתפסו אمنם ונעצרו לאחרונה ברוסיה, ולפי האינפורמציה האחורה שביבינו, גם בארצות אחרות שמאחוריו מסק הברזל. הם קיבלו מסר לכמה

שנתיים, אחדים עם עבודת פרך. ובארצות האלה, פירושה של שהיה בכלל הוא עינויים וסבל פיזי ונפשי כל יתואר. הם — מהווים את הקבוצה השלישית והחוננית של קהילת המחרת.

כהני דת ורועי-עדת לשעבר — שנדרפו והוחרמו על ידי הקומוניסטים; המאמינים מן השורה; רועי עדת ואנשי כמורה רשמיים שעובדים במקביל, ובאזור מורחבת וחופשית הרבה יותר משטיר רישיון הטעפה: כל אלה הם העובדים של עדת המחרת. ועדת מחרת זו תוסיף להתקיים ולפעול ביעילות עד אשר ייפול הקומוניזם!

בארכיות אחדות, יכולת קבוצה אחת שלוש קבוצות האמורויות להיות פעילה יותר מהשנייה, בהתאם לתנאים; אך ככלן עובדות חוץ סיכוןים גדולים — למען המשיח.

לאחר כל אלה, אספר לכם כי קראתי פעם מאמר שנכתב על ידי אדם הנושא לעיתים קרובות לארצות הקומוניסטיות, ומהתענין מאוד בענייני דת. ובמאמרו כתוב הוא כי "לא פגש עוד בשום קהילת מחרת!" דומה הדבר, לתיר הנושא בארכיות אפריקה המרכזית, בין השבטים הפרימיטיביים ואומר בחזרו לארצו: "חקרתי ביסודות ושאלתי את בני שבטים אלה אם נכוון הדבר, שהם מדברים בפירושו. אך כולם ענו לי בשלילה". האמת היא, כי הם מדברים כולם בפירושו מבלי לדעת כי אמן פרוזה היא.

המאמינים של התקופות הראשונות למשיחיות לא ידעו כי הם Messiachim. אם היו נשאלים אודות אמונה וחתם, היו אומרים כי הם יהודים, ישראלים, מאמינים בישוע מנצרת כמשיח ישראל, שהם "אחים", "קדושים" (כפי שקוראת הברית החדשה לכל המאמין בישוע המשיח), "ילדי האלים", וכו'. כי השם "משיחים" ניתן להם הרבה יותר מאוחר, בראשונה על ידי אנשיםenganthic. פרט לו זאת, היה זה שם גנאי במקורו, כמו שהוא מכינויים רבים אחרים. (ר' מעשי השליחים י"א: 26). אף אחד מתלמידיו לותר לא ידע בזמןו כי "לוטרני"

הוא. לותר עצמו אף מחה בחריפות נגד כינוי זה, בזמןו עבר תלמידיו! "קהילת המחרת" או "עדת המחרת" אלה הם שמות שניתנו על ידי הקומו-ניסטיים בעצמם, כמו כן על ידי חוקרים מערביים שהתענינו במצב הדת

במוראה, לארגון החשי שנותר בצורה ספונטנית בכל ארצות הקומוניסטיות. המאמינים העובדים למען קהילת המחתרת אינם מכנים את אירגונים בשם זה. הם קוראים לעצם מושיכים, או מאמנים, או ילדי אלהים (ראה יוחנן א': 11–12). אך הם פעילים בעבודה מחתורתית, נפגשים במחתרת, הם מפיצים את הבשורה באסיפות מחתורתית, בהם משתתפים לפעמים אפילו אותן התהיריים המכרייזים אח'רכך כי "לא רוא שום כניסה במחתרת"! וזה שם בלתי מתאים, שכן להם על ידי המתנגדים לאמונה אחד, ועל ידי אלה המתבוננים באחבה ובהערכה בארגון החשי נפלוא זה, מайдן.

אפשר לנסוע שנים רבות בארצות המערב מבלי לגלות שום רשות ריגול סובייטית הפעלתה שם. אך דבר זה אינו מהו הוכחה שרשית ריגול כזו אכן איננה קיימת! ההסבר הוא פשוט: אنسיה אינם טפשים עד כדי כך, שיגלו עצם לעיניהם הסקרניות של התהיריים, העולמים בתמיינותם להיפלים בפה, בעל כורחם.

בפרק הבא אציג כמה קטיעים מהעתונות הסובייטית, המוכיחים את קיומה של כניסה מחתורתית גוזצת זו, ואת חשיבותה, הגדלה והולכת.

המשיחיות מביססה את הקומוניזם

בפרקים הקודמים סיפרתי על נסויוני להפיץ את בשורת ישוע המשיח בחשאי בקרב הצבא האדום שפלש או לארץ-מולודתי. פניתי אל מצלפונכם לעוזר להפיץ את בשורת המשיח אל הקומוניסטים וכן לעמים, אותם מוחזקים הללו בעבדות.

האם גדמה לכם כי אתגרי זה הינו "בגדר חזון בלתי מציאותי" ובلتיה מעשי? האם אמnum קיימת קהילת המחתרת ברוסיה כעת וגם בארכות אחרות, המשׂעַבדות תחת עול הקומוניזם? האם העובדה המחתרתית עדין אפשרית עכשו?

על שאלות אלה נוכל, לשמהתנו הרבה, לענות בחיווב. לא מזמן, חגגו הקומוניסטים 50 שנה לעליתם לשלטן. אך ניצחונם זה הינו אות לכישלון חרוץ. המשיחיות ניצחה — ולא הקומוניזם, חסר האלהים! העתונות ברוסיה, — אותה קורא אירגוננו בצורה סדרה ויסודית — מלאה אינפורמציה אודות עדת המחתרת. וזה הפעם הראשונה שענדת המחתרת החזקה בצורה כזו, שהיא פועלת אפילו כמעט בגלו, ודבר זה מפחיד את הקומוניסטים עד מאד. אינפורמציה שמנגיעה אלינו ממקורות אחרים מאשר את הדוחיים המתרפרסים על ידי העתונות הקומוניסטית. וכורדים נא; קהילת המחתרת דומה לקרחון: היא נמצאת על פי רוב מתחת לפני השטח, אך חלק קטן ממנה נראה גם מbehזק.

בדפים הבאים אתן סקירה קצרה על החדשות החשובות ביותר. ב-7 בנובמבר 1966, באיזור שוהומי (קאווקים), אירגנה קהילת המחתרת אספה גדולה תחת כיפת השמיים. מאמנים רבים באו מערים אחרות כדי להשתתף בה. אחרי הדרשה, קיבלו 47 אנשים צערירים את ישוע המשיח כמושיעם, ונטבלו בו במקום חיים השחור, בדיקן כמו בימי התנ"ך. לא היה לפני כן שום זמן

ללימוד כתבי הקודש. לאחר חמישים שנות רודנות קומוניסטיות, חקופה בה לא הורשתה קריאת כתבי הקודש או ספרות משיחית כל-שהיא, וambil שיזדמן לאיש ללמידה באישו בית ספר לתנ"ך (ובטוחני כי לא היה לאיש מקהילת המחתרת איזה תואר בתיאולוגיה). אך כזה היה גם פיליפוס, אחד מתלמידיו ישוע. וכאשר אחד משרי חבש, עמו החל רק כשעה קודם לכך לשוחח אודות המשיח, שאל אותו: "הנה מים, מה ימגעני מהיטבל?" — ענה לו פיליפוס: "... אם מאמין אתה בכל לבך, מותר לך". (ר' מעשי השליחים ח: 36-37),

וירדו שנייהם מיד למים, והאמין החדש נטבל בו במקום. יש מספיק מים ביום השחור, וקהילת המחתרת הchallenge שוב להשתמש בשיטות בהן השתמשו המאמינים בימי ראשית המשיחיות.

"אוצ'יטלסקאי גוטא", מה-23 לאוגוסט 1966, מודיע לנו כי בעיר רוסטוב-על-דון, אירגנו בפטיסטים, אשר סרבו לרשום את קהילתם בהתאם לחוק ולצית ל"מנהיגיהם", שנתמננו על ידי השלטונות הקומוניסטיים, הפגנה ברחוב. היה זה ב-1 למאי. וכפי שישוע המשיח פעל את נפלאותיו דוקא בימי השבת, על מנת לעמוד נגד מתנגדיו, הפרושים, כן בוחרת קהילת המחתרת דוקא ביום בהם הקומוניסטים חוגגים את חגיהם, כדי לעמוד נגד החוק הקומוניסטי.

ה-1 במאי הינו היום בו מארגוני הקומוניסטים תמיד את הפגנותיהם הגדולות, וכל אחד חייב להשתתף בהם. אך, הפעם, הופיע ברחובות גם הכוח הגדול השני ברוסיה — קהילת המחתרת!

כ-1500 מאמינים באו. אהבת האלהים בלבד היה שאילצה אותם לבוא. הם ידעו כי בכך מסכנים הם את חייהם. הם ידעו כי בכלל יהיה חרפת רעב ועינויים מנת חלוקם. כל מאין ברוסיה יודע את "המייסמך הסודי" (מניפסטו) שהודפס והופץ על ידי המשיחיים האוונגליילים בעיר ברנאול, בו מסופר באיזו צורה קיבלת האחות תמרה, המאמינה מהכפר קולונגה, את ההודעה שבבעלה מת בכלל. כתעת הפקה היא לאלמנה עם 4 יתומים קטנים. כאשר קיבלת מרשותה הכלא את גופת בעלה, שמת בעינויים בשל היותו משיחי, עדין יכולה לראות בברור את סימני האזיקים בידיו. גופות ידיו, אצבעותיו

וכן כפות רגלו היו שרופות בצורה זועתית. בבטנו התחתונה נראו סימנים ברורים של דקירות סכין. רגלו הימנית הייתה נפוחה כולה. על שתי רגליו גם יחד ניראו סימני מכות אכזריות. הגוף היה מלא פצעים וחבורות, תוצאות המכות המחרידות שקיבל, ושהביאו לבסוף למוות, בשל עדותו הנאמנה והנוצה על אמונתו.

כל אחד מאמני רוסטוב-על-דון שהשתתפו בהפגנה הפומבית זו ידע כי זה יכול היה להיות גם גורלו. ובכל זאת הם — באו!
אך הם גם ידעו כי קדוש זה, שהקריב את חייו על קידוש השם רק שלושה חודשים לאחר שבאליהם בתשובה, נקבע בטקס בו השתתפה קבוצה גדולה וחודשים לאחר שבאליהם בתשובה, נקבע בטקס בו השתתפה קבוצה גדולה של מאמינים שנשאו עם כרוזים, עליהם כתוב היה: "כי המשיח הוא חי והמות רוחה לי"; (אל הפילפיים א': 21) "ואל תיראו מכם הורגים את הגוף, ואת הנפש לא יוכלו להרוג" (ראה מתי י: 28); "... וארא מתחת לモוח את נפשות הטבוחים על דבר האלים ועל העדות אשר היה להם" (חזקון יהונתן ו': 9).

דוגמתו של הקדוש הזה, שמת למען המשיח, היה למקור הרסאה גדול לאמינים אלה מרוסטוב-על-דון. הם התאספו ברחוב מסביב לבית קטן. אנשים היו בכל מקום — אחדים על הגגות, אחרים עלו על העצים, כמו זכאי שבבושא (ר' לוקס י"ט). שמוניים אנשים קיבלו את המשיח כאדון חיים וכמושיעם, ורוכם — צעירים. עשרים ושלושה מאות שמוניים אלה, היו קומסומוליסטים לשעבר (חברים באיגוד הנעור הקומוניסטי ברוסיה). המאמינים חזו את העיר כולה והתקדמו לקראת הנהר דון, שם נערך טקס הטבילה ההמוני. מכוונות גdotsות אנשי המשטרה החשאית הגיעו וכיתרו את המאמינים על שפת הנהר. הם חפזו לעצור את המנהיגים, כי הרי בלתי

אפשר היה לנשות לעצור את כל 1500 המשתתפים!

אך המאמינים נפלו מיד על בירכיהם ושם, בתפילה קולקטיבית, אדייה ולחתה, התפללו אליהם שיגן על בני קהילתו ושיאפשר להם לקיים אסיפות ביום זה. אחרי כן, נעמדו האחים והאחיות — כולם צמודים כתף-אל-כתף, כיתרו את מנהיגיהם שנוהלו את האספה, בתקווה למנוע בכך بعد המשטרה

מלעvisor אותם. האוירה הייתה מתחה ומחושלת... "אוציטלסקיא גאוטא" כותב כי לאירגון הבפטיסטי "הבלתי רשמי" ברוסטוב יש אפילו בדפוס מהתרתי משליהם. כ"הכת הבפטיסטית" ברוסיה כוללת בתוכה את כל המאמינים, גם הנקראים אונגלייקליים ופנטוקוסטליים). מודפסות חוברות בהן נקראים בני הנוצר המאמינים לעמוד איגניטים ונוצעם بعد אמונתם! באחת החוברות המחרתניות הלו, מעודדים הורים משיחיים לעשה דבר, שגם לדעתו הוא טוב מאוד: "קחו את ילדיכם להשתתף בטקס קבורה, על מנת ללמדם לא לדאוג לדברים החולפים שעלי אדמות". כמו כן, מתקשיים הורים לתת חינוך משיחי לילדים כתרופות-בגד לאתאיזם, בו מורעלים הילדיים והנווער בכתב הספר, מגיל הגן ועד לאוניברסיטאות. והעתון מסיים את מאמרו באומרו: "מורים מתערבים בארץנו בצורה כה בישנית והסנית בחיהן של המשפחות, בהן מתטמים את הילדים וועשים מהם אידiotים, על ידי החינוך הדתי אותו מקבלים מיד הוריהם" (!!!)

� עוד מספר "עתון המורה" דבר שארע במשפטם של חברי קהילת המחרת שנחפטו בביצוע טקס טבילה בחשאי. "המאmins הצעירים שהוזנו כעדים התייחסו בזולול לבית הדין הקומוניסטי. הם התנהגו בצורה פנטית. נשים צעירות התבוננו בערצתה רכה אל האשימים ובכו עלה הקהל האתאיסטי שנכח באולם בית המשפט".

חברי קהילת המחרת סיכנו עצם, והיו מוכנים לקבל מכות ומאסרים במקום, כדי לפנות לרשות ולבקש יותר חופש, בהפגנים ליד בנין מרכזו המפלגה הקומוניסטייה ברוסיה. בידנו מסמך סודי של ועדת הכנסתות האונגלייקלית-בפטיסטיות "המחתרתיות" שהוברכה מברית המועצות. הוא מגנה את הגוף הרשמי בארץ, הקורי "וועד האיחוד הבפטיסטי" אשר מונה על ידי שלטונות הקומוניסטים ומונוה על ידי הבוגד קארב, המרייע והמשבח את "ההומניטריות" של רוצחיה-ההמוניים ומהל את "החרות" השוררת שם ב"חימם ברוסיה כיום" (ברטסקי-זוטניק 1963, 6).

באתו מסמך סופר לנו אודות הפגנת גבורה פומבית נספפת, והפעם במסוקואה עצמה. ואני מתרגם מהמנישר הזה:

"אחיכם ואחיכו אהובים! ברכות לכם ושלום מלאלים אכינו ומאדוננו ישוע
המשיח!"

אנו מודרים להודיע לכם כי נציגי הכנסיות האונגלייקליות והבפטיסטיות
המשיחיות, 500 במספר, אשר נסעו למוסקווה ביום 16 במאי 1966, כדי
לבקש התערבותם של הארגונים המרכזיים של השלטון, החלו לבניין הוועדה
המרכזית של המפלגה הקומוניסטית של ברית המועצות, בבקשתה להתקבל על
ידי הרשות ויאוינו לחריגותיהם. אנחנו הגשנו בקשה המופנית לモזכיר
הכללי, הח' ברוז'ניב'. המשמך ממשיך בספר לנו כי חמיש מאות נציגים אלה
עמדו שם, לפניה הבניין משך כל אותו היום. היה זה ההפגנה הגדולה הראשונה
במוסקווה נגד הקומוניזם!

והפגנה זו הייתה מאורגנת ביוזמת קהילת המחתרת!

לקראת סוף אותו יום, הוגשה בקשה נוספת לברו'ניב', בה הם התלוננו ש"חבר"
(טאכאריש) אחד בשם סטרוגנוף סרב להעביר את בקשתם לברו'ניב', ואף
איים עליהם. 500 אנשים אלה נשאו ברוחם משך כל הלילה. מכוניות
נסלחו מדי פעם, כדי להשליך עליהם אשפה ולקלל אותם בצורה מעילבה
וגסה. למרות שירד גשם ולמרות היחס לו זכו, נשאו כולם עד אור הבוקר,
לפניה הבניין המפלגה הקומוניסטית במוסקווה! למחמת היום, הציעו לכולם
להיכנס לאיזשאטו בניין בקרבת מקום כדי לפגוש איז אלר פקידים נומci דרגה
אך "bijodum כי מאמנים בעבר שביקרו אצל הרשות קיבלו מכות רצח
כאשר נכנסו לאיזשאטו בניין רשמי בו לא היו עדי ראה, סרבו הנציגים מה
אחד לקבל את ההצעה והוסיפו להמתין, כדי להתקבל על ידי ברוז'ניב".

ואז, דבר נורא ארע: בשעת 13,45 הופיעו 28 אוטובוסים במקומות והחלו
פעולות-נקמה אכזרית נגד המאמינים: "אנחנו יצרנו כען מעגל; תפסנו איש

את יד רעהו ושרנו את השיר: "הימים הטובים בחינו הם כאשר יכולם אנו לשבול עברו המשיח".

אנשי הבולשת תחילה הכהות אותו, צעירים וזקנים כאחד, הם חטפו אנשים מתוך השורה והיכו אותם בפניהם, על ראשיהם וזרקו אותם באכזריות בלבד תתואר על המידרכה. אחדים מהם נסחבו למכוניות בשערותיהם. כאשר מישחו מהם ניסה לעזוב, הוכה כה קשה עד שאבד הכרתו.

לאחר שהמכוניות מולאו בכוח במאmins, נלקחו הם למקום בלתי ידוע. קולות השירים של אהינו נשמעו עד למרחוק כשהם בוקעים מתוך מכוניות הבולשת. כל הדברים הללו ארעו לנגד ענייהם של המוני עוברים ושבים" ...

וכעת משחו נפלא יותר ארע. לאחר שנעצרו חמש מאות האחים וגמ, כמובן, עונו, ניגש האח ג. ווינס, ביחיד עם אחד ממנהיגי המאמינים, בשם חורב (ואלה שמותיהם האמתיים, ולא פסבדונים בלבד!) למרות הכל, בתועזה קדושה, אל אותה ועדת המרכזיות של המפלגה הקומוניסטית, כדיוק כפי שאחורי מעצרו של יהנן המטביל, החל ישוע את התפת דרישותיו הפומביות באותו מקום ובאותן מליט, אשר בגלון בעצר ונهرג לבסוף יהנן: "שובו בתשובה, כי מלכות השמים קרבה לבוא!" כך שאלו האחים ווינס וחורב لأن נלקחו המאמינים ומהו מקום מעצרם, ודרשו את שיחורם.

אך, כפי שהיא צפוי מראש, נעלמו אף שני אחים הגיבורים האלה, ורק זמן מה לאחר מכן הגיעו אלינו השמועה, כי הם הובאו לכלא בעיר לפורטובסקאי ...

האם היו משליכים אלה מקהילת המחתרת, נפחים? לא ולא! מיד לאחר מכן, סיכנו אחרים שוב את חירותם ואת חייהם על ידי עצם פרסום המינישר שקרנו זה עתה, והפיצו! במינישר זה מספרים הם בגלוי את אשר ארע, באומרים: "כפי ניתן לכם بعد המשיח לא בלבד להאמין בו כי אם גם להעתנות בעדרו" (אל הפליפיים א' 29). הם עודדו את המאמינים במליט: "שלא ימולט איש במצוות האלה, כי ידעתם אף אתם כי לזאת יועננו" (הראשונה לתסלור ניקים ג'). הם גם ניחמו אותם בכתב בагורת אל-העברית י"ב 2,

...ונכיתה אל ישות ראש האמונה ומשלימה אשר بعد השמחה השמורה לו, סבל את הצלב ויבן החרפה וישב לימין כסא האלים".

קהילה המהתרת התגנדה בפומבי ובגלו להרעלה האתאיסטי השיטית של הנעור ברוסטוב, במוסקווה, ובכל רוסיה הסובייטית. הם לוחמים נגד הרעל הקומוניסטי ונגד המנהיגים הבוגדים של הכנסתיה הרשמית, עליהם כותבים הם באחד המסמכים הסודיים שלהם: "בימינו, מכתב השטן ו'הכנסייה' מקבלת את כל החלטות וההוראות שלו, המנוגדות בתכלית להוראותיו ולהוקיו של האלים" (מצוטט מתוך "פרודא-אוקראיינה" מיום 4 לאוקטובר 1966).

העתון "פרודא וסטוקא" כתב על המשפט שנערך נגד האחים המאמינים אלקסי נברוב, בוריס גרמשוב ואקסן זובוב, שאירגנו והזמין קבוצות אנשים להאזין לדרשות הבשורה ב"קול-ארצות הברית". הם הקילטו את הדרישות האלה על רשמי-קול והפיצו אותם ברבים. הם הושמו גם באירגון אסיפות בשורה חשאיות בזכות "טיולים" ובצורה של "חוגים אמגוניים". כך עבדת הכנסתית המהתרת — כפי שערכו בזמןו המשיחיים הראשונים במערות הקבורה של רומי!

גם "סובייאטסקאייא מולדביה" מספטמבר 15, 1966, מתلون שקהילה המהתרת מוציאה לאור חוברות משוכפלות בסטנסיל לשם הפצתם ברבים. הם מתאפסים ייחדיו במקומות ציבוריים, אם כי הדבר אסור על-פי החוק, והולכים ממוקם למקום כדי להעיד על המשיח. אותו עتون יודע בספר גם כי ברכבת מהעיר רני בכיוון קשינאך, שרואו שלושה צעירים ו-4 צעירות בקהל רם ייחדי, הימנון משיחי "הבה ונקיisha את נערינו למשייח!". העתונאי מזהה בחריפות נגד דבר זה, בואמרו כי "מאmins אלה מבשרים את הבשורה בכל מקום, ברחובות, בתחנות, ברכבות, באוטובוסים ואפילו במסודות משלТИים". ושוב, קהילת המהתרת היא הפעלת כוֹם ברוסיה הסובייטית.

אחד מנהיגיה הובא פעמיים בפני בית דין. חברי המאמינים, שהובאו לשם על ידי "הפאנאטי הידוע" בשם מדן, פצחו בשירת הימנונים משיחיים בתחום אולם בית המשפט!

בראשון למאן, אירגנו המשיחיים מהכפרים קופציאג ווחרובקה, (שלא היה להם בנין כנסיה במקומם), אסיפת תפילה חשאית ודרשה בעיר!

הם מארגנים אסיפות מדי פעם גם תחת התירוץ שיש להם מסיבת יום הולדת. משפחות מאמנים רוכות בעלות 4 או 5 נפשות יכולות לחוג כך 35 "ימי הולדת" בשנה, בכיסוי על אסיפות תפילה חשאית ואסורות. כלל ועניביים לא יכולים להפחיד את המאמנים של קהילת המחרת! כמו במאות הראשונות למשיחיות, גם עתה העמיקו הרדיופות עוד יותר את רצונם של המשיחיים להלهم על אמונהם, וללהוויב עוד יותר את שאיפתם להקדיש את חייהם לאלהים ולמשיח.

"פרודוא אוקראיני" מה-4 לאוקטובר 1966, מספרת אודוט האח פרוקופיב – אחד מנהיגיה הרוחניים של קהילת המחרת ברוסיה – כי איש זה שהה כבר שלוש פעמים בכלל, אך מיד לאחר שחזרו, מתחילה הואשוב, כל פעם מחדש, באירגון כתבי ספר מחרתתיים ללימוד התנ"ך והברית החדשה לילדיים! כתעת הואשוב במעצר.

הוא כותב באחד מהREENERS החשאים שלו: "הכנסייה הרשامية נכנעה לחוקי בני האדם (הכוונה לחוק הקומוניסטי) ועל ידי כך הפסידה את ברכת האלים".

ואל נתאר לעצמנו, כי בחי סוחר בארץות הקומוניסטיות, בהם נמצאים אחינו באלאיהם, והם עם בתיהם הכלא שבארצות המערב. כלל בארץ קומוניסטיות פירשו: רעב, השפלה, עינוביים, שטיפת מוח, ובהרבה מקרים אף מוות!

"גאקה אי רליגיה" (מדע ודת) מס' 9, משנת 1966, כותב כי משייחים מפיקים ספרות תחת עטיפות של העтон "אוגניוק" – (רכعون בדומה ל"לוק" או "טיים" במערב). הם מפיקים ספרים שעל עטיפותיהם כחוב מבחוון "אהנה קרניינה" – (רומן מאת לאו טולסטוי) – ובפניהם מוסתר קטע מכabi הקודש!

הם שרים שירים לפי הלchan היידוע של "האנטרכזינול הטוציאלייטי", אך

המלים הן מילות הودיה והלל לאלהים ולמשיח! (קאו אקסטנסקאי פרודא — 30.6.1966).

במכתב סודי שפורסם בקורלונדא (סיביר), כוחבים המאמינים כי אנשי ההנוגה הרשומות של הבפטיסטים, "חישלו את הכנסתה האמיתית ומשורתה בעולם, באוטה צורה כפי שהכהנים הגדולים, הסופרים והפרושים בגדו במשיח ומסרוו לידי פיטוטם בזמננו". אך קהילת המחרתת, הנאננה. פעילה ועובדת!

כלת המשיח ממשיכה לאחוב את אדוננה ולבוד אותו בナンנותו! אפילו הקומוניסטים מסכימים עמי כשאני טוען, שהקהילה המחרתת עשו נפשות למשיח מקרוב הקומוניסטים עצם. יש וייש אפשרות לעשות נפשות משורותיהם!

"בקינסקי רבווצי" (עובד בקאו) מיום 27 לאפריל 1966 מודיע מכתב של קומוניסטית צעירה, חברת קומסומול, ושם טטיאנה צ'זגונובה, שמספרה לבה למשיח. המכתב שוחרר על ידי הרשותות הקומוניסטיות לפירוטם וזו לשונו:

"לדודה גדייה היקרה, שלוחה אליך ברכתך בשם אדוננו האחוב!"

דודתי היקרה, ידוע לי עד כמה שהוא, האדון יושע המשיח, אהוב אותו. אנו איננו מאומה בהשוואה לגודלו! ידוע לי כי את מבינה את המשמעות העמוקה של המלים... "אהבו את אויביכם, היטיבו לשונאיםם, ברכו את מקליליכם וחתפללו بعد מצלימיכם" (لوקס ו': 27—28).

ההריגע שנחנן מכתב זה לפירוטם, נכלא פטר סרבנינקוב, המאמין אשר הראה לה ולרבים אחרים בין הקומוניסטים הצעירים, את הדרך למשיח. העthon הקומוניסטי מצטט אחדות מדרשותיו: "עלינו לסוך על משיחנו כפי שהמשיחיים הראשונים עשו זאת. החוק העיקרי עברונו הינו חוק כתבי הקודש! אין אנו מכירים בשום חוק אחר! עליינו להוזרו, כדי להציג כמה שיותר יוצרים אונשיים מעולם החטא, ובעיקר מבין הצעירם!". וכך אמר לו בפירוש, שהחוק הסובייטי אסור דוקא לבשר לנוגער אודות האלים ואודות המשיח, הוא ענה בבית הדין בගבורה: "עבורנו, החוק היחידי שאנו, המאמינים, מכירים בו, הינו חוק כתבי

ה קודש! ” ותשובה זו נחשבת לטבעית ביותר מפני מאמין, אפילו במשטר רודני אתאיסטי כגון זה השורר בארץ זו.

בالمשן, מחרר העтон הקומוניסטי תמונה ”פראית”: ”חארו לעצמכם שבנים ובנות שרין ייחדי הימנוגנים רוחניים, ונטבלים בטבילה ”המיושנת”, ועדיין מאמנים בתורה המסולפת של: ”ואהבת את אויבך!” ”הרוי זה דבר גורא! ” — נאמר באותו אמר. העTON ממשין ואומר, כי אין זו תופעה מקרית בלבד, כי אם צעירים רבים שהם חברים בקומסומול, הינם, למעשה, ממשיים! ולבסוף, מתרעם כותב המאמר: ”כמה חלש ומשעמם צרייך בית הספר הקומו-ニיטשי שלנו להיות... כמה מעט אור וענן יכולם הצעירים למצוא שם, אם רוועי עדה מטומטמים כאלה מסוגלים לעניין צעירים ולסתוב אוטם ממש מתחת לאפם של מחניכיהם! ” ”קזאאחסטנסקאי פרודא” מה-30 ליוני 1966, משתום על גילוי ”גורא” אחר: התלמיד הטוב ביותר בכל האיזור, ובבעל

הציונים הגבוהים ביותר בעירו, הינו צער משיחי!

”קזגיסקאי פרודא” מה-17 לינואר 1966, מצטט מתוך תדף מחרתאי, בו פונים המאמנים אל האמהות: ”בה ונתחד במאצינו ובתפילהינו להקדיש לאלהים את חי ילדינו מיום היולדות! ... הבה ונצל אוטם מההשפעות הזוגיות של העולם הסובב! ”

במידה והמאץ של הקהילה המחרתית היה חלקי ותווצאותיו קטנות מדי, עוז לה העTON הקומוניסטי עצמו במידה רבה: הקומוניסטים הפיצו את התדפים המוזכר לעיל, ובו הזרמה המיוחדת במינה הזאת, בעשרות אלפי עותקים, ובכך היו הם עצם לעזרים נאמנים וייעילים של קהילת המחרת! הנה, כך הופכת עדת הדממה לkahilla קולנית באמצעות העתונות הקומוניסטיות עצמה! המשטר נרגז וזעם, ובכל זאת, הנעור חור למשיחיות, ו ”גע” זה מתפשט בינויהם! זהה, בעצם, תופעה מקבילה לו שנראית גם ביום בקרב הנעור היהודי בברית המועצות: כדיוע, ככל שמתurbות הרדיפות בארץ זו, מתחזקת ההזדהות היהודית ואהבת ציון!

בעTHON אחר, מהעירה צ'ליאבינסק שבברית המועצות, מתוארת ”חוורתה בתשובה” של צערה קומוניסטית בשם נינה, שמצאה את המשיח ”במקרה”,

כאשר נכנסה "בטעות" לאסיפה מחתורתית, ושם נמוג לבה. "סובייטנסקאייא ג'וסטיציה" מס' 9, 1966 מתאר אף הוא אספה שכזו את ...
... הם מתחננים בחוץ. באים בודדים, אחד מרוחק מהשני, נזהרים שאפלו צילם לא ייראה; אנשים מתחספים ממוחקים רבים. הם באים למקום המפגש ברגל, לפעמים אפילו מරחיק עשרות מלין. כולם התחננו בחדר כמעט חווון ונמוך תקרה, וחורף פרק זמן לא ארוך התמלא חדר אף זה מפה לפה. הם היו כה רבים, שכולם נאלצו לעמוד. לשכת או לכrouch ברך לא היה מקום. תוך זמן קצר, ניכרו חוסר האoir וחוסר החמצן בחדר, עד כי פנסי הרוח כבו, זיהעה קרחה יerde מהמצח המתפללים. אחד מהמאmins עמד לא הרחק מפתח החדר כדי להציג פן הבולשת מתקרבת. אולם נינה סיפרה, שבמקרים אלו והשווים זה, נתקבלה בחיבוקים, בחום ובברוך, הייתה לאנשים אלה אהבה אף והשווים זה, נתקבלה בחיבוקים, בחום ובברוך, הייתה לאנשים אלה אהבה זיהרת ואמונה עמוקה כזו בלביהם! זה עבר גם אליה, וכעת גם היא מאמינה נלהבת! אלוהיהם לקח אותה תחת הסתו, תחת השגתו. והיא ממשיכה ואומרת: "לא איכפת לי אם מהיום יעברו צעריו הקומסומול וחברי לשעבר ברחוב לידיו ולא יברכוני עוד לשלומם. לא איכפת לי אם יסתכלו بي בבוז ובצלג, ויצביעו עלי כאילו רוצים לסתור על חיי: "בפטיסטיות!" אפילו אם יעשו כן, אינני זוקקה להם עוד. יש לי משחו געלת הרבה יותר: אמונה תייחודה בישוע, משיחי האהוב!"

"קזאקסטנסקאייא פרודוא" מה-18 בנואר 1966, מספר שוב על משפטם של משייחים פנטקסטליים, אשר העמדו לדין בעונן: "שירת היונגנרים דתיים בציורו". כאשר ניקרא גור דין, כרעה כל הקבוצה ברכיה, וכאיש אחד זעה בבית המשפט: "אנו מוסרים את חיינו בידי האלים! הננו מודים לך, אבינו ואלהינו, על כי אפשרת לנו לשבול למען שם הקדוש, ולמען אמונהינו בישוע אדוננו ומשיחנו!"

וכאילו מתווך פה אחד, בкусו אותו הימנו, שבגללו הוועדו לדין! ולחדר המתם הגдолה של השופטים ושל אנשי המשטרה החשאית, שרוי יחד עם לא רק הניזונים, כי אם גם כל הקהיל הנוכח באולם בית המשפט הציורי! וגור הדין היה: תקופה ממושכת של כלל (ועניים). תשובות המאmins, המובאים לפני

בתי המשפט הקומוניסטיים, הינהן תשובות שבהשראת רוח אלהים, ממש כמו שכתוב בכתבי הקודש! הנה, למשל, שופט אחר חקר איש מאמין ושאל אותו: "הרוי ידעת היטב כי הכת, אליה הנך משתייך, הינה מחוץ לחוק בארץנו? מודוע, אם כן, ניסית למשוך אנשים להצטרכך אליה?" תשובתו הייתה: "כונתנו לזכך את העולם כולם לא מונתנו זאת!"

בבית משפט אחר, הטיח שופט כלפי מאמינה: "הרוי דחק איננה מדעית". אולם, להפתעתו הגדולה, ענתה המאמינה הצערה, שהיתה סטודנטית, בגאווה: "האם כבוד השופט מלומד יותר מאינשטיין? או מניטוֹן? אך ידוע שمدענים גדולים אלה היו מאמינים באלהים. עולמנו נושא את שמו של המאמין אינשטיין. אני אף למדתי באוניברסיטה, שנוהגים לבנות עולמנו זה "היקום האינשטיינייאני". ידוע לי כי הוא כותב: "אילו היו מצלחים לטהר את היהדות של משה והנבאים, ואת המשיחיות — כפי שישוע ותלמידיו הראשונים למדו אותה — מכל התוספות המאוורחות שהוחדרו לתוכן על ידי רבנים וכמרים במזרצץ הדורות, או היינו מקבלים דת תורה, המטוגלת להושיע את האנושות מכל הנגעים החברתיים ממנה היא סובלת כיו? ואכן — זהה חותמו הקדושה של כל אדם, כל איש, לעשות כמיטב יכולתו כדי שדת זו תנצח!". זכרוּנָא, גם את הפיזיולוג הדגול שלנו, פבלוב! האם לא אומרים הספרים שלנו כי פבלוב היה מאמין משיח? אפילו קREL מרכס, מבוא לספריו "הקפיטל" אומר כי: "המשיחיות ובעיקר, המשיחיות הפרוטסטנטית, הינה הדת האידיאלית המטוגנת לחדר ולשנות יצורי אנוש שאופיים הושחת על ידי החטא". לי, אדוני השופט היה, אכן אופי מושחת על ידי החטא. ומרקס לימד אותנו להאמין בישוע המשיח כדי שהוא, ייחדש את האופי שלו. ועל כן, כיצד

יכول אתה, שהנך מרכיסטי, לשפטות אותו על כך?"

ובן מאליו, שהשופט מילא פיו מים ולא מצא תשובה נגד הגנתה המליצית של הסטודנטית; הוא "מיילא חותמו" ושלח אותה לכלא. אך תשובה הנוגעת עדין מהדרדת בין המאמינים ברוסיה! אפשר לכלא את הגוף, אך לא את הנפש!

* A. Einstein — "THE WORLD AS I SEE IT"

כאשר מאמין אחד נאשם ועמד להישפט על אותה עבירה, דהיינו, ש"דו"ה הינה אנטידתית", ענה האיש לשופט: "סבירני כי אדוני השופט אינו מודע לכך גדול כמו סימפסון, שגילה לראשו את יתרונות הכלורופורם, וכן עוד תרופות אחרות שהצילו את האנושות ממחלות רבות! וסימפסון זה, כאשר נשאל מהי, לדעתי, חללו הגדולה והחשובה ביותר, ענה בפשטות: "זה לא היה הכלורופורם. הגילוי הגדול ביותר שגיליתי היה, שנודע לי כי אדם חוטא אבוכי וכי, בחרושכה, יכול אני להיוועש רק בחסדו הגדל של אלהים דרך דמו של ישוע המשיח, הנשף כקורבן על הצלב עברי!"

חיהם הקדושים, הקרבנות העצמית, והדם שם היו מוכנים לשפוך עבורם, דםם שלהם — אלה הן הטענות החזקות ביותר بعد האמונה בישוע המשיח, שכנסית המחתרת יכולה להציגו; זה מהוות את אשר ד"ר אלברט שווייצר, שליח הבשורה הידוע מאפריקה, כינה "התחברות הקדושה של אלה הנושאים עטם את חותם הכאב", ההתחברות, אליה שייך גם ישוע, שהיה "איש מכובות וידעו חולין" (ישעיהו נ"ג: 3). קהילת המחתרת מאוחדת על ידי קשר האהבה למושיעה. זה אותו הקשר המקשר והמאחד את חברי, אחד עם השני וכולם יהדי. ואין איש בעולם כולו שיכל לעמוד נגדם! אף לא אנשי הטrror הקומוניסטי!

במכבת אחר שהוברכה אילינו בחשי, כותבת עדת המחתרת: "אין לנו מתפללים להיות משיחים טובים יותר, כי אם להיות משיחים לפי דוגמה היחידה שליהם עצם רצה שניהה: משיחים כמו המשיח עצמו, דהיינו, המוכנים מרצונם הטוב לשאת את הצלב (מתי י': 38) לכבוד האלהים". בחכמת נחשים, כפי שישוע לימד אותם (מתי י': 16), מסרבים המאמינים בשיטתיות לגלות בפני בתיהם המשפט הקומוניסטיים מי הם מנהיגיהם.

"פרודוא ווסטוקא" (אמת המזרחה) מיום 15 בנואר 1966 מספר כיצד ענתה מאמינה בשם מריה סבצ'יק, בפני שופטים, כאשר נשאלת מי הובילה אותה לאמונה: "אליהם עצם משך אותי לתוכן קהילתו". מאמין אחר, אשר נשאל "מי הוא המנהיג שלכם?" ענה: "מנהיגנוינוינו נמצאו על אדמות!" ילדים משיחים, אשר נשאלו אף הם "מי לימד אתכם לעזוב את תנועת

הנעור החלוצי הקומוניסטי ולהוריד מעל צווארכם את העניבה האדומה?" (שהוא סמל אותו גושאים כל חברי התנועה הזאת בארץות הקומוניסטיות) — ענו: "איש לא למד אותנו לעשות זאת; אנחנו עושים זאת מחוק רצוננו החופשי, ומחוק הבנתנו, על מנת לצית לדרבי ישוע אדוננו: "לא יוכל איש לעבוד שני אדונים" (מתיב ו: 24).

אם כי "חוד הרוחון" של קהילת המחרת, נראה לפחות פעמים לעין כאמור, מבצעים משיחיים במקומות אחרים טבילה-עצמית. על מנת למנוע את מעצרם הכמעט וודאי של מנהיגיהם. במקומות מסוימים, נערכות טבילות בנهر, כאשר המטביל והנטבל גם יחד גושאים מסכום על פניהם כדי שלא יחולמו ויזוזו, חלילה, על ידי מישחו מבין אנשי הבולשת, העlol להסתדר במקום. "אוֹצְטַלְסָקָאִ גָּאוֹאָטָא" מה-30 לינואר 1964, כותב על הרצאה אתאיסטית שהתקיימה בכפר בורונין, מחוז וולנט'ינוג'ורסקי. מיד לאחר שסיים המרצה את דבריו, החלו המאמינים לחקוף את ההרצאה האתאיסטית בפומבי על ידי שאלות, שעל אף אחת מהן לא הייתה המרצה מסוגל לענות. הם שאלו אותו: "מנין לוקחים אתם, הקומוניסטים, את הערכים המוסריים עליהם הנקם מצחירים, — אם כי איןכם מבצעים אותם בעצמכם — כמו, למשל: 'לא תגנוב!', או 'לא תרצח'?" והאמינים הוכחו לנואם (ולכל הנוכחים ואנשי הכפר גם יחד) שככל הערכים האלה אינם מספר כתבי הקודש, דבר אלהים, שהינו הספר נגידו נלחמים הקומוניסטים! המרצה גימגם בזרה כה מבולבלת עד שנאומו הסתיים בニיצחון המאמינים!

רדיפות המאמינים בקהילה המחרת מיתרבות ומחרירות

המאמינים בקהילה המחרת סובלים ביום יותר מאשר בעבר. כל הדתו ברוטיה הטובייה נרדפות. ולנו, כמאmins, מכאייב מאד לשמע אודות רדיות ולחצים נגד יהודים בארץות הקומוניסטיות, (מה גם, בישראל, עמנו

הווא!) אך החיצים העיקריים של רדיפות הקומוניסטים מכוונים נגד קהילת המחתרת. העתונות הסובייטית עצמה מספרת על גל של מעצרים ומשפטים המוניים. במקום מסוים, אושפזו 82 מאמינים במוסד לחולי נפש. 24 מהם נפטרו תוך מספר ימים בלבד "תפילה ממושכת"(!!) אני שואל: ממתי הרגות תפילות ממושכת, אנשים? הנוכל לחאר לעצמו מה עבר על אנשים אלה עד שמתו?

אך הסבל הגדול ביותר הוא, כאשר מתגלה, שהורה כלשהו מעז ללמד את ילדיו אודוט האלים והמשיח; או נלקחים ילדיו ממנה בכוח לצמיות — ואין לו זכות לבקרם במוסד בו הם נמצאים.

ברית המועצות חתמה אף היא על "הכרזת האומות המאוחדות" — "נגד הפליהו כלשיי בתחום החינוך", המפרטת: "להורים הזכות להבטיח חינוך דתי לילדיהם בהתאם למזכונם". הבוגד קארב, לשעבר מנהיג האיגוד הבפטיסטי הרשמי של ברית המועצות, מבטיח במאמר המוצוט לעיל, כי זכות זו הינה מציאות ברוסיה!! וישנם אנשים נאיבים המאמינים לו במערב!

אך הבה ונשמע כתע מה שהעתונות הסובייטית עצמה כותבת בנידון: "סובייט טסקאייא רוסיה" (מ- 4.6.1963 מס' 4.6. מס' 4) מספר כיצד נלקחו מהאמינה הבפטיסטית מקרינקובא, כל ששת ילדיה, בಗל' שהיא נתנה להם חינוך משיחי, ואשרה להם לענוד את העניבה האדומה של "תנועת החלוצים הקומוניסטיים". כאשר שמעה את גור הדין, היא אמרה רק: "הנני סובלת بعد האמונה". היא חוותה לשלם بعد חינוך הילדים במוסד האתאיסטי, אותו קבעו השלטונות עבורה. וכעת מורעלים ילדים אלה ע"י החינוך האתאיסטי.

אמונות מאינות, חשובנה על סבליה הבלתי-יתואר של אם זו! ואיך הייתה מרגיש אותה, קורא נכבד, באם היה החוק מתיר לפטע לקחת את ילדיך, בגיןך למצויך ורצונך, להתחנן במוסד שאינך מסכים עמו, אילו היו אסרים עלייך לבקרים, ובנוסף לכל, עוד היו מהחיבים אותך גם לשלם עבורה הוצאות חינוכם זה?

"אוץ-טסקאייא גואזטא" אומרת לנו שדבר דומה ארע לאיגנanti מולין

ו先是. השופט דרש מהם שיויתרו על אמונתם, באומרו: "בחרו בין אלהיכם ובין בתכם! האם תבחרו באלהים?" "לעולם לא יותר על אמונה!" — ענה האב.

פולוס אומר בагורת אל-הרוומיים ח': 28: "והנה ידענו כי לאוהבי אליהם הקריםם בעצמו, הכל יעזור לטוב להם . . ." אני עצמי ראייתי ילדים כאלה, שנלקחו מההוריהם בגלל שהללו העניבו להם חינוך משיחי, ושהוכנסו למוסדות חינוך ATAיסטיים. אך במקום להיות מושיעים על ידי החינוך הזה, התפשטה האמונה באלהים, אותה קיבלו ולמדו בבית-ההוריהם, אל בין שאר ילדי המוסד, ועתה מבנייהם נפשות חדשות למשיח!

כתבי הקודש אומרים לנו, כי אם מישחו אהוב את ילדיו יותר מאשר אהוב את המשיח, אין הוא ראוי למשיח! מילימ אלה הינן בעלות משמעות רבה בארץות שמאחוריו מסך הארץ!

אםacha הורה, נסה-נא להיות שבוע אחד בלבד ללא יולדיך! אז תוכל להרגיש את סבלותיהם של אחינו ואחיהינו בארץות הקומוניסטיות.

אך היהתי עושה איד-צדק אילו היהתי מדבר רק על חכירה הפרוטסטנטית של קהילת המחתרת. גם המאמינים האורתודוקסים עברו שניינו קיצוני ביותר. מיליוןיים מהם היו במעצרם; שם לא היו להם צלבים, לא צלמי הקודושים, לא לבונה, לא נרות, לא מנורות, ואף אחד מתשימי הקדשה, אליהם התרגלו במשך דורות. המאמינים האורתודוקסים מן השורה היו בכלל לא כומר מסוין לידם. ואם כמרים היו בכלל, גם להם לא היו "גילומות קדושות", לא "לחם הפנים", לא יין לקידוש, לא שמן משחת קודש, לא ספרים עם תפילה מוכנות וכחותם מראש מלפני מאות שנים. ואז, הגיעו הלאו למסקנה כי הם יכולים להסתדר היטב גם ללא כל הדברים הללו, ואלהים באופן ישיר, גם ללא עוזרת "אביוריים" אלה. הם התחילו להתפלל, ואלהים ברחמייו מילא ליבם ברוח קודשו. כיום, אפשר לראות בקרב המאמינים האורתודוקסים שברוסיה, התעוורויות כנה, אמיתית, הדומה עד מאד למישיות הבסיסית והמקורית. והתעוורויות זו מזכירה חכופות את התעוורויות שהיתה באנגליה במאה ה-19, או זו שבוויילס בראשית המאה הנוכחית.

וכך קרה, שהיום קמה ברוסיה, כמו בשאר ארצות הגוש הקומוניסטי, כנסייה אורתודוקסית מחרתנית, שהיא למעשה אונגלית, פונדמנטלייסטית, היה, וקרובה מאד לזרוח-המשיחיים-הראשוניים. כנסייה זו, שמרה, אמנם, — מתווך הרגל — על חלק קטן מאד מהפולחן האורתודוקסי*; אך גם היא נתנה לעולם קדושים גדולים שככלו הרכה بعد אמונתם! חמישים שנה של שליטון קומו-נסיטי, והעתוניות הרווסית מלאה בדיוחים על פעולותיה וניצחונותיה של קהילת המחרתת! היא עוברת קשיים וסבל רב. אך נשארת נאמנה לאלהים... והשפעתה גדלה והולכת... ואחריו כל גל חדש של דיכוי נגד המאמינים, יש — בקרוב העם — התעוררות מוחודשת ברוסיה ובארצות אלה! כן, דיכוי המאמינים המשיחיים אינו מועיל, ואיןו מرتיע!

אנחנו, בארץ מולדתנו, זרעו את זרע הבשורה, על ידי יעקבתנו החשאית בקרב חיל הצבא האדום, כפי שסבירתי קודם. כך עשו גם אחרים, ברוסיה עצמה, ובכל הארץות האחרות שהיו תחת הכיבוש הרוסי. והורע נבט והחל נתן את פריו!

אכן, יש סיכוי טוב לרכוש את העולם הקומוניסטי למשיח. קומוניסטים יכולים לההיפך למאמינים. וגם מעניהם יכולים לההיפך למשיחים, בתנאי שרק נעוזר להם. וההוכחה שאמנים כן הדבר, היא העובדה שקהילת המחרתת פורחת בברית המועצות, בסין ובכמעט כל הארץות האחרות שבגוש הקומוניסטי.

כדי לצייר בפניכם את יופיהם של אחיםינו, המאמינים תחת התנאים המחרידים בהם הם נמצאים, אצטט להלן מספר מכתבים מרוסיה, האחוריים שנתקבלו עד כה מבתי הכלא שם.

* באחת הארץות הגוש הקומוניסטי שבמורוח אירופה, סיגלה הכנסייה האורתודוקסית לעצמה כמעט את כל העקרונות של הכנסיות הפרוטסטנטניות החופשיות. היא קוראת לעצמה "צבא האדון", וארגונה דומה בעיקרו לזה של "חיל הישע" המוכר במערב בשם "SALVATION ARMY".

כיצד מצאה נערה קומוניסטית בשם וריה, את המשיח,
וכיצד מעידה היא על אמונוגותה — ונדונה על כך
לעובדת פרך

שלשות המכתבים הראשוניים נכתבו על ידי מריה, הנערה המאמינה שהביאה
את וריה למשיח.

מכتب ר אשון

... אני ממשיכה לחיות כאן. כולם אוהבים אותי פה. גם חברה אחת של תא
הקומונומול אוהבת אותי. היא אמרה לי: "איני יכולה להסביר, איזה מין יצור
את?RBים מעלבבים ומכים אותך כאן, ובכל זאת אתה אהבת את כולם!" עניתי
לה, כי אלה יבו ליום אותנו לאחוב את כולם, לא רק את ידידינו, כי אם
את אויבינו! לפניו כן, גרמה לי נערה זו צרות רבות, אך אני התפלתי עבורה
באופן מיוחד. כאשר היא שאלת אותי אם יכולת אני לאחוב גם אותה, חיבקתי
אותה ושתינו בכינו. כתעת אנו מתפללים ביחד. أنا, התפללו עבורה גם אתם:
שם וריה. וכאשר אתם מקשיבים לאלה המתחחשים באלהים, ונראה כאילו
מתכוונים הם בכך, דעו לכם כי רביים מהם, עושים זאת אך ורק כמס שפטיהם,
אך ליבם מלא געגועים וצמאון יוקד לאלהים! לפעמים אפשר לשמע מכם את
אנחות ליבם... אנשים אלה מהפחים משחו לכטוט בו את ריקנותם הנפשית
שנגרמה על ידי האתאים שלהם!

אחותכם במשיח, מריה"

"... במכתבי הקודם כתבתי לכם על הנערת האתאיסטי, וריה; בעת הנסי מודrozת לחلك אתכם, אהובי, את שמחתי: וריה מצאה את המשיח כמושיעו האישי, וכעת היא מעידה לכלום בגלי עלי אמונתה, ולא פחד.

כאשר האמונה וריה במשיח וטעמה משמחת היושעה, התחללה להרגיש עצמה באותו זמן, אומללה מאוד בזוכרה, כי בטרם האמונה, נהגה להפיץ ברבים את הרעל האתאיסטי. וכעת, היא גמרה אומר לכפר על חטאותיה... ייחד עם וריה הלכת לאספה אתאיסטי. אמרתי לה, בטרם הגענו לשם, להיזהר, אך זה היה לשוא! היא הלכה, ואני הלכתי עמה כדי לראות מה יקרה. לאחר שירותה האינטנסיבי" (וריה לא השתתפה בה), ביקשה היא רשות הדיבור. כאשר הגיע תורה לדבר, התקדמה אל לפני הקהל, ואז, בתעזה גדולה ובהתלהבות, העידה בפני כל הנאספים על המשיח, אותו קיבלה כמושיעה, וביקשה מהחבריה הקודמים לסלוח לה על שעבירה הרוחנית היו עצומות עד עטה ולא ראתה שהיא עצמה הולכת בדרך לאבדון, ומובילה גם את האחרים שמה. היא החננה

בפני הנוכחים לעזוב את דרך החטא ולבווא למשיח אף הם!

באומרה מילים אלו, ירדת דממה על האולם ואיש לא ניסה להפריע לה. וכאשר סיימה את מה שהיה בפייה לומר, שרה היא בקולה הערב את ההימנון המשיחי: "כי לא בוש אני לבשר את המשיח, אשר מת עבורי, לא בוש אני להעיד על תורתו ועל כוח צלבו המביא ישועה לנפש האבודה בחטא"... ושרה את כל ההימנון בשלמותו.

ואחר כך... אחר כך נלקחה וריה ממש, ויוטר לא ראוייה... היום הוא ה-9 למאי, ואין אנו יודעים דבר על גורלה. אך אלהינו גיבור הוא ורב כוח להציל אותה מרע. أنا, התפללו עבורה!
שלכם באהבת המשיח, מריה"

... אठמול, הד' באוגוסט, הייתה לי — בפעם הראשונה — שיחה בכלל עם וריה, האהובה שלנו. לבי שותתدم בזוכרי אותה! למשה היא עדין ילדה, היא רק בת 19, ובתוור מאמינה באדוננו, הריהי אך "תינוק רוחני". אך היא אהבת את האדון יושע בכל ליבה, וכבר מראשית דרכה עמו, נגור עליה ללבת בדרך היסורים. והילדה המסכנה, כה רעהה! כאשר נודע לנו שהיא בכלל, התחלנו לשלווה לה חבילות; אבל היא קיבלה רק מעט מאוד ממה ששולחה אליה. וכאשר ראתה אठמול, היה וריה חיורת, ונראתה כמו כלב מוכה. רק ענייה זהרו בשלות האלים ובשםה שלא מן העולם הזה!

כן, אהובי, אלה שלא טעו משלוותה הנפלאה של המשיח, אינם מסוגלים להבין זאת... כמה מאושרים הם אלה אשר ניתנה להם שלווה כזו! עברונו, המצוירים באדוננו יושע, אין סבלות ותיסכליים העולמים לעצור בעדנו... שאלתי אותה דרך סורגי הברזל: "ויריה, יקרתי, האם הינך מצטערת על מה שעשית?" "לא! — עננה — ואפילה אם הם יישחררו אותי פה. אלך להגיד להם שוב ושוב אודות אהבתו הגדולה של יושע משיחנו. ואל תחשבי שאני סובלת. לא ולא! ההיפך הוא הנכון! כי אני שמחה על שאדוני אוהב אותי כל

כך, ושהוא נותן לי את החסד לסבול עברו שמו הקדוש!"
אנא, החפללו בשביבה במירוח! עליל ל夸נות שהיא תישלח בקרוב לסייביר. בגדיה כבר נלקחו ממנה, וכן כל שאר חפציה. היא נותרה ללא שום דבר, מלבד הבגד שעלייה. אין לה משפחה, ולכן אנו חייבים לאסוף בשביבה את הדברים החיווניים ביותר. אני הנחתי הצידה את סכום הכספי האחרון שלחלותם לי. אם אמנם תישלח וריה לסייביר, אתן לה אותו. אני מאמינה שאלים יחזק את רוחה ושהוא ייתן לה כוח לסבול גם את מה שצמפה לה בעתיד. יהיה חסדו עמה.

שלכם, מריה".

"... מריה היקרה, סופי סוף אני מסוגלת לכתוב לך. אנחנו הגענו לעירה... והמתגה שלנו מרוחק כ-10 מיליון מהעיר. אינני יכולה לתאר את חיינו כאן, אך הרי את מכירה אותם. חפצתי לספר לך רק מעט אודותי: מודה אני לאלהים מל מצב בריאות תקין, כך שאני מסוגלת לעבוד בעבודה גופנית. הוכנסתי לעבוד ביחד עם האחות המאמינה ס., שמצב בריאותה גרווע עד כדי כך, שעלי לעבוד גם בשכילה. אני גומרת קודם כל את עבודתי ואחר כך עוזרת לאחותי. אנחנו עובדים כאן 12 עד 13 שעות ביום. מזוננו כאן הוא כמו שלכם, דל מאד. אך לא על זה רציתי לכתוב לך ...

לבוי מודה ושבח את האלים, על שבחסדו גילה לי באמצעותך את דרך ישועתו. וכעת, כשהאני הולכת בדרכו, יש להחי מטרה ויודעת אני לאן אלך! לא, אינני סובלת למרות הכל! כי מרגישה אני את השαιפה המתמדת בספר ולהעיד לכל כאן אודות שמחת הישועה הגדולה השוכנת בלבי. כי מי זה יכול להפרידנו מהאהבת האלים במשיח? לא כלל, ולא סבל! הסבל שלנו רק מחזק אותנו יותר ויותר באמונתנו.

לבוי עולה על גdotתו משמחה מרוב חסדיו! בעבודה מקללים ומענישים אותו, ומטיילים עלי כל פעם בעבודה נוספת, בגלל שהאני מסוגלת לשומר את השמחה הנפלאה הזאת לעצמי, כי אם נאלצת בספר לכולם את מה שאליהם עשה בשכילי, במשיח! הוא עשה מנני אדם חדש, בריאה חדשה! מנני, שהייתי קודם לכך לאבדון! איך אוכל לשתחוק ולא להעיד לכולם על הכל? לא, לעולם לא אוכל! וכל עוד יכולות שפתי לדבר, אוסיף להעיד לכולם על אהבתו הגדולה!

"בדרכנו אל המחנה, פגשנו בהרבה אחים ואחיות במשיח. כמה מפליא הדבר, שאת יכולה להבחין מיד ברוחם של האלים, אפילו כשאת רואה אותם לראשונה, ובבלי איש יאמר לך זאת! אין צורך במילאים; מהמבט הראשון את מרגישה ויודעת בוודאות מי הם.

"כשהגענו לחchnerת רכבת אחת, בדרכנו אל המנהה החדש, ניגשה אלינו אשה אחת, שנחנה לנו מזון, ואמרה רק שני מילים: "אלhim חיה!"
מרגע הראשון לובאנו כאן, (זה היה מאוחר בלבד) נלקחנו לבקוחות הנמצאות מתחת לפני האדמה. כאשר נכנסנו, ברכנו את הנוכחים שם במלים: "שלום עליכם!" ולשחתנו הרבה, שמענו פתאום, מכל פינות הבדיקה, את התשובה: "אנו מקבלים אתכם בשלום". וכך ידענו, כבר מהערב הראשון, כי אנחנו נמצאים בחיק משפחה, משפחת ילדי האלים! ואمنם, כך היה הדבר. רבים מאתנו כאן מאמינים בישוע מושיענו; יותר מחצית האסירים כאן מאמינים. יש כאן בתוכנו, היהודים מטאפסים לאחר יום עבודה מגע, כמה ניפלא הבשורה. בערבים, כאשר כולנו מטאפסים לאחר יום עבודה מגע, כמה ניפלא לבנות, לפחות זמן מה, ביחד ובתפילה בצוותא, לרגלי מושיענו! עם המשיח — יש חופש ודורר בכל מקום. למדתי כאן שירם רוחניים רבים, וכל יום ויום נותן לי אלהים יותר ויתר אור מדברו! בגיל 19, הגתי בפעם הראשונה בחיי את יום הולדתו של המשיח. לעולם לא אשכח يوم יפה זה! היה עליינו לעמוד במשך כל אותו היום, כרגע. למרות זאת, יכולו כמה אוהבים ללבת לשפט הנהר הקרוב. שם שברו את הקרת והכינו את המקום במשך הלילה. וכך, בהתאם לדבר אליהם, נטבלנו, אני, ועוד שבעה מאמינים אחרים. כמה מאושרת אני, וכמה רציתי שgom את, מריה היקרה, תצליח להיות עמי, כדי שאוכל לכפר, ولو גם במקרה, על העול שגרמתי לך בעבר! אך אלהינו הציב כל אחד מתחנו במקום המיועד לו, ועלינו לעמוד איתנים במקום זה!
ברכי לשלום את כל משפחת ילדי האלים. יברך אליהם בשפע את עבודתכם המשותפת לcobodo, כפי שהוא בירך אותנו כאן. קראין את האיגרת אל העברים י"ב: 1-3.

כל האחים והאחיות כאן מברכים אותנו, ושמחים על שאומנתך כה חזקה, שאת משבחת את שמו הקדוש ללא הרף, על אף סבלותך. אם כתבי לאחרים, מסרי נא להם את ברכתנו ודרישתנו החמה בשלום".

שלך, וריה".

"מריה היקרה! סוף סוף מצאתי הzdמבות לכתוב לך כמה שורות. אני יכולה לומר לך, יקירתה, כי בחסד אל, אני, וכן האחות ס., שעימדי, מרגישות בטוב, וכי מצב בריאותנו תקין. אנחנו במצבים כתוב במחנה ב'. שלחו אותנו לךן, וכך נשארנו.

הנני מודה לך על דאגתך ואהבתך האמהית אליו. קיבלנו את כל מה שלחת לנו. ובעיקר, אני מודה לך עבור הדבר, היקר לי מכלום שלחת לך, ספר כתבי הקודש! אני מודה לכלכם, וכאשר תכתבו להם, أنا, העברי להם את תודתי וברכותי על כל מה שהם עשו עבורו.

מאז שהאלים גילה לי את סוד עומק אהבתו הקדושה, הנני מחשיבה עצמי לאדם המאושר ביותר עלי אדמות! הרדייפות אותן הורשה לי לשבול, אף אותן חושבת אני לחסド מיוחד שניתן לי! שמחה אני כי אלהים העניק לי כבר מחיימים הראשונים לאמוןתי את האושר והגבור לשבול עבורי! אני התפללו כולכם שאוכל להישאר נאמנה לו עד הסוף. יהיו רצון ותתזקוקו כולכם לקראת הקרב הקדוש!

האחות ס. ואני, דורשות בשלומך. כאשר נישלח ל... תהיה לנו, כנראה, ההזדמנות לכתוב לך שוב, אל תדאגי לנו. אנחנו שמחות ומושרות, "כי רב שכרכנו בשמים" (מתי ה: 10—12).

שלך, וריה.

זה היה המכתב האחרון שנתקבל מורה — הנערה הקומוניסטית שמצאה את המשיח, העידה עליו, ומשום כך נגור עלייה לעבוד במחנה עבודה כפיה בסיביר. מאז איש לא שמע עליה דבר. אך אהבתה הנפלאה, ועדותה על המשיח, מגלים לפניו את יופיה הרוחני של קהילת המחרת, הסובלת תחת משטר הקומוניסטי, כשליש מאוכלוסית העולם סובלת עמה.

השליחות שהטילה עליו קהילת המחתרת

עדת הדממה, קהילת המחתרת, רוצה להודיע לכם על קיומה ועל בעיותה, והיא בחרה بي, כדי שאעשה זאת בשמה. משומך, כינו אותו אחדים במערב בשם "קולה של קהילת המחתרת". אך אני אינני רואה עצמי ראוי להיות קולו של חלק מה נכבד מ"גוף המשיח", ועדתו.

אך, עם זאת, ניהلتني בארץ, במשך שנים, חלק מעבודתה של קהילת המחתרת. רק בסנס ניצלי, אחרי שעברו עלי 14 שנים עינויים בכלא קומוניסטי, מתוכם למלחה משנתים ב"חדר הגוטסיטם". בסנס גדול עוד יותר, רזה האלים להוציאני מכלאי, כאשר צפיתי לזאת פחות מכל, ולאפשר לי להגיע למערב, כדי לדבר פה אל קהילת האלים החופשית.

מדובר אני בשם אחיך אשר מתו בכתמי כלא הקומוניסטים, ואשר גופותיהם מונחות היום בקברים רבים מספור. אני מדובר בשם אחיך המתאפסים ביום, בסודיו סודות, בהמונייהם בערים, במרחפים, באורות, בדורי בהמות ובמנומות דומות, כדי להשתחוות לאלים! קהילת המחתרת שבארצית החלטה, שעלי לנשות לעוזב את ארצנו, כדי להביא שם קריאה אל המאמינים החופשיים בעולם. אך בסנס התאפשר לי לצאת שם ולהגיע הנה, ואני מלא את אשר הוטל עלי על ידי אלה, שנשאו שם לעבד, לשבול, לסכן את

חייהם ולמות בארץות הקומוניסטיות, עברו אמונתם!

וזוהי השליחות אותה מביא אני מקהילת המחתרת:

"אל תעזבו אותנו לבדנו! אל תשכחו אותנו! אל תמחקו אותנו מליבתיכם! הבו לנו את הכלים הדרושים, ואננו נהייה מוכנים לשלם את המחריר על השימוש בהם!"
אכן זה קולה של עדת הדממה, ואני נתקבשתי להשמי אותו שם! הנה

מדובר במקום הכנסייה חסרת הקול, עדת הדממה, האילמת, שאינה יכולה לדבר ...

אנא! שמעו את זעקה אחים ואהיויתם אשר בארץות הקומוניסטיות! הם אינם מבקשים שחרור, ביטחון, או חיים קלים יותר. לא ולא! בקשותם היהידה היא לקבל כלים, על מנת שיוכלו להתנדג לדרעל, בו מרעלים את ילדיהם — בני הדור הבא — ברעל האתאיזם. הם מבקשים כתבי קודש כדי להפיץ את דבר ה'. אכן, כיצד יוכל הם להפיץ את ספרי כתבי הקודש, אם אין ספרים אלה ברשותם?

קהילה המתחתרת דומה לרופא כירורג, שנושא ברכבתה. הרכבת התנוגשה באחרת, ומאות אנשים מוטלים על הארץ, פצועים, שותתי דם, גוססים. הכירורג מתהלך בין הגוססים וזועק: הו, אילו רק היו לי כאן הכלים שלי! אילו רק היו לי כאן הכלים שלי! עם הכלים שלו יכול היה להציג חיים רבים. הרצון היה לו ... אך חסרו לו הכלים. וזה המצב בו עומדת קהילת המתחתרת כיום אחד! חבריה מוכנים להעלות את קורבנותיהם! הם מוכנים לסקן את חייהם וחורתם, ולשבט שניים בתמי הכלא האiomים שבארצותיהם! אך כל הרצון העז זה מצידם — לשואו הוא, אם אין להם הכלים, בהם יוכל לעבדו!

ובקשתה של קהילת המתחתרת, הנזועת והאנמנת לאלהים, אליכם — החיים בחופש, — היא: "הביאו לנו כלים-בשורות, כתבי הקודש, ספרות משיחית — ועזרה, ואנו נעשה את היתר!"

כיצד יכולים מאמינים חופשיים לעזרה לקהילת המתחתרת.

כל מאמין בן חורין יכול לעוזר, ובדרךם הבאות: האתאיסטים הינם אנשים אשר אינם מכירים במושגים כגון: "בלת-נראות, והנעלם" בחיהם. חסר להם החוש לכל הנסתור בתבל ובחיים. משיחיים חופשיים יכולים לעוזר להם בזורה הייעילה ביותר על ידי הליכה יומיומית לא בראיה, כי אם באמונה, כאשר הם

עצמם יהיו חיים של התחברות מתמדת עם האלהים הבלתי נראה. הם יכולים לעוזר לקהילת המחברת כאשר הם עצם יהיו כאמינים אמיתיים בישוע המשיח, ויהיו מוכנים לחוי הkrabbah עצמית. הם יכולים לעוזר להם על ידי כך שהם מוחים ב פום כי בכל פעם שאמינים נרדפים بعد אמונתם.

הדוגמא היפה ביותר לכך ניחנת על ידי ממשלה ישראל ועל ידי היהודים שונים, המארגנים הפגנות פומביות ונעוות למען יהודי ברית המועצות: מאמינים מערביים יכולים אף לעוזר בתפילהיהם עבור הקומוניסטים, ולהאמין כי אלה אכן יושעו. תפילה כזו עלולה להראות נאיבית וכלת מצייר תית. אנחנו בכלל התפלנו עבור הקומוניסטים, והם עיננו אותנו למחרת עוד יותר! אך גם תפילה האדון ישוע על ירושלים הייתה תפילה "נאיבית" – אם תרצו. ובני ירושלים צלבו אותו אחורי תפילה זו! אך מספר ימים בלבד אחריו כן, הם תופפו על לבותיהם בחרטה על חטאם זה, וחמשת אלפיים מהם חזרו בתשובה, וקיבלו את המשיח כמושיעם. וכל זה קרה במשך יום אחד בלבד!

(ר' מששי השליחים, פרק ב').

גם תפילות עבור אחרים לא היו לשוא! כל תפילה שנדרשת על ידי זה שלמענו נאמרה, חוזרת אלינו כשהיא מלאה ברכות רבות, ונחפה לשוט עבור זה שלמענו נאמרה – אם דחה אותה. בהתאם לדברי אדוננו, אני, ומאמינים רבים אחרים, התפלנו בזמןו, שהיטלר ואנשיו ישבו בתשובה. ואני סבור, שתפילהינו עבورو עוזרו לכשלונו לא פחות משערו הגדורים מחוק רובי החילאים של צבאות האומות המאוחדות האנטינאציות!

עלינו לאחוב את רענו כמו את עצמנו. והקומוניסטים הם "רענו" כמו כל אדם אחר! הם תוצאה של אי מילוי וחובתם של תלמידי ישוע המשיח, אשר אמר: "אני באתי כדי שיהיו לכם חיים, וחיים בשפע" (יוחנן י': 10). אבל תלמידיו טרם גרמו לכך, שה חיים אלה יהיו בשפע לכלם. העולם הנוצרי ניצל חלק מהאנושות לטובתו הפרטית, וגרם לכך שרבים יהיו בעוני ובחוסר כל. אלה התרמדו, ואזו נוצרה המפלגה הקומוניסטית בעולם. הקומוניסטים וכל שאר הפגעים החברתיים, הם לעתים קרובות, מוצאות של איד-צדוק החברתי. כתם ממורדים ואכזריים. ועלינו להילחם נגדם. אבל מאמנים במשיח

ישוע, אפילו כאשר הם לוחמים נגד אויבים, מצויה עליהם להבין ולא הובאות; כן, גם לנו חלק באשמה שישנם קומוניסטים בעולם כיוון: אנחנו אשמים לפחות בעובדות אי מילדי חותנו!

לקהילת המחתרת אין כל ספרות שתוכל לתת לנער, המורעל על ידי חורת הקומוניזם בארצותיהם. ידיהם כבולות לקהילה זו, והן תשרנה כבולה, עד אשר תהיה לה ספרות מתאימה המודפסת בשפות השונות, המדוברות בארץות הקומוניסטיות.

הנער שלנו שבארצות אלה — מוכרא לקלל תשובה — תשובה האלים — תשובה המאמינים במשיח, תשובתנו אנו! זהה צורה נוספת נוספה בה יכול גם אתה לעוזור: בהשגת ספרות כזו, בתשובה לטפוח שניכפה עליהם על ידי השלטונות, הקרויה "מדריך האטאיסט"; וכן ספרות מצוירות צבעונית לילדים, ועתיקים של ספר המקרא לנער.

הדבר הרביעי, שעלה לעשותו הוא, تحت יד ולשוף פועלה עם חברי קהילת המחתרת, ולחת לה אמצעים, כדי שיוכלו לנסוע לאורך ארצותיהם ו לרוחבן, ולהביא את בשורת המשיח לכל אדם באופן אישי.

ברגע זה, נאלצים רבים מהם להישאר "כבודים" בALTHAM, מחוסר אמצעים לנסוע באוטובוסים, וברכבות, ובשל חסור אפשרות לחת עימם מזון, לתקופת העדרם מן הבית. משום כך מרוחקים הם מעם וחסרי כל אפשרות להזוז, בעוד במרחק של 20 או 30 מיליון בלבד מALTHAM, זעקים כפריים שלמים לעוזרה, וקוראים לאחוריים לבוא אליהם כדי לארגן אסיפות תפילה חזאיות, בהן יוכלו להשתחוות לאלים!

מאmins פשוטים מן השורה, גברים נשים, זקנים לעוזה. כי בהיותם מאmins, דלים ביותר אמצעיהם ובקושי מספיקים להם למחיה. לא נשאר להם אפילו במה לשלם את דמי הגשעה מכפר לכפר, ומעירה לעיריה, עם הבשורה, היחידה שיכולה להביא לשחרור ותקוה לעם המשועבדים האלה. וזהו ה"נס" אשר מעט עוזה מסוגלת לחולל בשבים ודרך המשכורת המוצעת של פועל בארץות אלה הינה בשווי של כ-150-120 לירות לחודש בלבד).

גם מנהיגים של כנסיות רשומות, ככלומר — אוטם המנהיגים אשר מנהלים עכודה חזאית מקבילה וחתת סיכון גודלים, — זוקקים לאמצעים שיגעו אליהם בצורה חזאית למטרות אלה. ושאיפתם, רצונם העז ונכונותם לסכן את חירותם כדי להביא את הבשורה לילדים, לנעור ולמבוגרים באסיפות המחתרת — תוך זלזול בחוק הקומוניסטי העוין והאזרוי בארצותיהם — אינם מספיקים לכך; הם זוקקים לאמצעים על מנת להמשיך בתפקידם הנעלם ובעבדותם החשאית והפוריה. וזהי דרך נוספת לסייע לקהילת הדממה להפיץ ביעילות את הבשורה.

עלינו גם לשדר את הבשורה לארכוזת הקומוניסטיות דרך הרדיו. אם נשמש בשידורים דרך תחנות מתוך העולם החופשי, נוכל להזין את קהילת המחתרת, שהיא עצמה זוקקה מאוד ל"לחם החיים", שהוא והקומוניסטים עצמם משמשים בשידורים בಗלים קצרים על מנת להפיץ את תעמולתם הרסנית לעמיהם. יש למלפני אנשי ארכוזות אלה, מקלטי רדיו, בהם יוכל לשמעו ולקלט את שידוריינו. ישנן הימים דלותות פתוחות לשדר את הבשורה לארכוזות אלה. ובעודה זו חייכת להתרחב. המאמינים החופשיים חייבים לחות לקהילת המחתרת הנאמנה את המzon הרותני הדורש לה כל כך, על ידי שידורים כאלה. גם זהו אמצעי לעזרה לה.

גורלן המר של משפחות המאמינים הכלואים בשל אמונה במשיח.

כאמור לעיל — חייבים אנו להושיט יד לעזרתן של משפחות המאמינים הכלואים בשל אמונה. עשרות אלפי משפחות כאלה סובלות היום סבל טראגי כל יתואר. כאשר נתפס חבר מקהילת המחתרת ונעצר, מתחוללת דרמה מחרידה, וגורל אכזרי פוקד את משפחתו כאחד. כי כל עורה למשפחה כזו מהוות "עבירה" חמורה, על-פי החוק שם. וזה דבר מתוכנן ומהו שמייט על ידי השלטונות הקומוניסטיים, ומטרתו להציג ולהammer עוד יותר את

סיבלים של נשותיהם וילדיםיהם של הכלואים, שנשאוו בבירות. כאשר נלקח מאמין לכלא — ופירושו של דבר הוא, עיניים לעתים קרובות, ואף מות — או רק מתחילה סבלותיהם. משפחתו סובלת עד לאין-קץ. יכול אני להעיד לכם, כי אלמלא היו המאמינים מן השורה, החיים בארצות החופשיות, שולחים מדי פעם עזרה לי ולמשפחה, לא היינו נשאים בחיים, ולא היינו מגיעים אליהם כדי לכתוב מלאים אלה:

בימים אלה, פרץ גל חדש של מעצרים המונינים מלווים מעשי טרור נגד מאמינים ברוסיה, וכן במקומות אחרים. כל הזמן נופלים יותר וייתר קורבנות על קידוש השם, במלחמותם נגד חסרי-האל. ואם כי הם עצם מובלים לקבורה, ומקבלים את שכרם מאת האלים, נותרות משפחותיהם בתנאים טרגיים וחרידים לאין שער! אנו יכולים וחביבים לעוזר להם! חוכתנו היא, כמובן, לעוזר גם להודים וגם לאפריקנים הסובלים חרפת רעב בארץותיהם; אך מי ראוי יותר לקבל לראשונה את עזרת המאמינים, מאשר משפחות המאמינים אשר מתוך עבר המשיח, או שעוברים עינויים בכתי ככל הקומוניסטים بعد אמונות?

מאז שחרורי מהכלא, הספיק הארגון המשיחי "קולם של המונינים" לשלווה כבר עוזרה רבה למשפחות המאמינים שבכלא הקומוניסטי. ובכל זאת, כל מה שנעשה הוא אך כתיפת מים ביום לעומת מה שנוכל אנו לעשות, אם אך תושיטו לנו עזרה למטרה זו!

ובתוור חבר לקהילת המחתרת, אשר ניצל בנס ושוחרר, הבאתו לכם שליחות, פניה, חאנונים, בקשה מהאי אותם עזבתי מאחוריו. הם שלחו אותו אליכם כדי למסור לכם את בקשתם זו. אני מאמין כי בנס נותרתי בחיים ויצאתי מתנאים האמורים, על-מנת למסירה לכם. סיפורתי לכם על דחיפות הצורך להביא את בשורת המשיח לעולם הקומוניסטי. אמרתי לכם מה גדול ודווחף הוא הצורך לבוא לעוזרתן של משפחות המאמינים הכלואים בידי הקומוניסטים בשל עדותם הנאמנה לאלים ולמשיח. דווחתי לכם על הדריכים המעשיות בהן יכולים אתם לעוזר לקהילת המחתרת לתגשים את תפkidת להפיץ את הבשורה.

הדרמה, אחיכתיכם ואחיכם לאמונה, סובלים, כוaciים ולוחמים לכדם בעד
הברורה? התחemuו את קולנו: "אל תשכחוננו! תנו עזרה! אל תעזבוננו!"
וכעת, מלאתי את שליחותי ואת חובת הקדושה, שנמסרה לי ע"י עדת המחברת
הסובלת בארץות שמאחורי מסך הברזל, "קולם הדום" של אחיכם ואחיכם.
תיכם, הסובלים בעולם הקומוניסטי.

כאשר הוכיתך בכלא על כפות רגלי, צעקה לשוני מכאב. מדוע צעקה לשוני, כי hari לא הלzon הוכתה! היא צעקה בגל שלשון והרגל, שתיהן אחת, הינן אברים של אותו הגוף. וכאשר כואב אבר אחד, סובל גם משנהו. ואתם, מישיכים מארצות החופשיות, הנכם חלק מהאותו גוף, "גוף המשיח" הסובל חיים מכלאות הקומוניסטים, שמניב גיבורים ואבירים, המוכנים למות על קידוש השם!

האין אתם כואבים את כאבינו? האיבכם סובלים את סבלינו? הקהילה המשיחית הראשונה, שבה וקמה ביום להתייה בארכוזות הקומוניסטיות, בכל יופיה, בכל רוח הקרבה והקדשתה לאלהים ולמשיח! כאשר גס אדוננו ישוע המשיח בתפילה בוגת שמנוי, היי פטרוס, יעקב ויוחנן רק במרקח קטן מאד מהמקום בו התרחשה הדרמה הגדולה ביותר של כל ההיסטוריה!

אך הם נרדמו וישבו שינה עמוקה!

כמה מdagותיכם, כמאmins במישיח, וככמה מהקרבותיכם מופנות לעזרת קהילת המשיח הסובל? שאולד-נא את רועי העדה ואת ראשינו קהילותיכם, מה נעשה עד עתה כדי לעזור לכם שבארצות אלה? מהחומיות הכלתית חדרות של מסך הבROL, שוב מתרחשת ביום הדרמה, ומתגלוות אומץ לבה, סיבלה והקרבתה של הקהילה הראשונה — כתעת בימינו; ולעומתם, שרואה הקהילה החופשית... בתרדמה העזה והאמיצה ביזור של המאה העשרים, בדומה לגבורת, ל叻זותה הגדולה והאמיצה ביזור של הרשות, בזבוקה לגבורה... ואילו הכנסתה ולהקדשתה של קהילת המשיח שבמאות הראשונות לספירה... וכי החופשית ישנה, ושוכחת את סיבלה ואת מאבקה הקדוש של עדת הדממה, כפי שתלמידי ישוע, פטרוס, יעקב ויוחנן נרדמו לבדוק ברגע המכريع ביותר של סבלות מושיעם — עברום!

התוסיפו גם אתם להיות שקוועים בתרדמתכם כאשר קהילת המחרת, עדת

"כنبיא בן ימיינו, קול קורא בעולם
החופש והמדובר בשם של נושא
דגל האמונה באלווי ישראל, החיים
מאחרי מסך הברזל, ואשר קולם
אין שמע"

"האתגר שהנק מציג בפני העולם
לא יישאר ללא מענה . . ." כותב
אליו בילי גראהאם.

"בן משה משמש לרבים כסמל
האומץ ונברת האמונה. הוא אין
מקום לפשרות, ונשמע אך לקול
מצפונו בלבד . . . בן משה מהו
כיום או נ הסכנה הגדולה ביותר
לאיידיאולוגיה הקומוניסטית".

